ناول: زما غږ حرام حرام

لیکوال: خواجه زی.

نشرکونکي چینل: https://t.me/pashtoonovels0

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"بِسمِ أآألَلَهِ أآألَرحمَنْ أآألَرحيَم"

دا نړۍ هم بېحد عجيبه نړۍ ده! يو دقه په يو حال،رنګ او بوي وي او بل دقه پر بل ساز او سرود! که د نن څخه پخوا يو چا راته ويلې وايي چې يوه ورځ به داسې راشي چې ته به خپل د جسد مخکې ولاړه اوسېږي او خپل د کورنۍ، مور، پلار،ورونو او خويندو ژړا او ماتم به خپل پر جسد و ويني نو څه حال به دې وي؟ نو ضرور به مې خندلې وايي او هغه کس ته به مې ويلې وايي: چې يا به زه په هغه ورځ مړه اوسېږم او هغه کتوونکي به زما روح وي چې زما جسد او د کورنۍ وير او ماتم ته ګوري! يا به مې ضرور هغه کس ته ويلې وايي: چې ته د يو رواني ډاکټر مشوري ته زښت اړتيا لرې، خو اوس! نه پوهېدم چې آيا زه مړه يم او دا زما روح ده! يا که زه د يو رواني ډاکټر مشوري ته اړتيا لرم؟

اخر څنګه امکان لري چې زما جسد دې هلته پروت ويې او خلک دې ورباندې ژاړې خو زه دې دلته د هغوي تماشې ته ولاړه اوسيږم؟

نه پوهېدم د وخت او حال څخه بېخبره وم په هېڅ شې مې سر نه خلاصيدو فکر مې کاوه مړه شوې يم! خو اخر ولې مړه شوې يم؟ ما حتا ياد ته نه راتلل چې زه ولې دې حالت ته رسيدلې يم؟ خپل پر دماغو مې بوج راوړو ترڅو ياد کړم زه ولې دې حالت ته ورسېدم؟ خو نه؛ هېڅ مې ياد ته نه راتلل، همغسې ګنګس حالت کې ولاړه وم چې يو چا زما پر اوږي لاس کېخود او په لوړ غږ يې په کوټه کې موجود کسانو ته وويل: وخت خلاص شو مريض يوازي پرېږدي ټول بهر لاړشې،په تلوار مې شاته وکتل هغه نفر چې زما پر اوږي لاس کېخودلې وو يو د عمر پوخ ډاکتر معلومېده! زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حیرت ناک نظر په لېدو یې په مهربانۍ وویل: زوي ته هم لاړ شه د باندې او دا نور هم ځان سره بیرون ویسه...

حیرانه شوم اول دا چې هغه څنګه زما روح ولېده؟ او دویم دا چې ولې راته وویل زویه؟ غوښتل مې ورپسی غږ وکړم چې تازه مې خپل ځانته فکر شو! تور نارینه کالي، مې په ځان وه د تور واسکټ او پټو سره او ... خپل لاسونه مې راپورته کړل غټ نارینه د ویښتیانو ډک لاسونه راپورته شول په وحشت شاته شوم، دا.... دا څه خبره ده؟ زما په وحشت شاته تلو باندې خپل د مور غږ مې واوریده چې په ژړا یې زما خوا ته مخ کړو او ویې ویل: و دې لېدو فاتح زویه د ګل پشان لور مې د مرګ پر بستری راته پرېوته ...

او بیا د ژړا غږ یې پورته شو فاتح؟ ذهن مې په تلوار سرچ او پلټنه پېل کړل ترڅو پوهه شم دا فاتح اخر څوک دی؟ پلار مې مور د اوږی څخه ونیول او زما د جسد له څنګ یې پورته کړه خور او دوه ورونه مې هم پاڅېدل ترڅو له کوټې ووځي! هر یو چې زما د څنګ تېرېده یو نظر یې زما خوا ته کوو، د زیات وېري څخه زما ژبه بنده شوی وه! د ټولو د وتلو سره سم بغیر لدې چې خپل بې ساه جسد ته وګورم چې ډاکتران ورباندې لګیا وه، او یوه یې فشار کتو بل ورته سیروم جوړه وو، په تلوار د کوټې څخه ووتم او په بېحد ژړغونې او وېرېدلې غږ مې غوښتل مور ته غږ کړم او ووایم چې زه دلته یم او دا څه چل روان دې؟ چې ناڅاپه مې نظر په درې څلور طالبانو ولګېدو چې د یو ډاکټر سره یې زما پلار او ورونه په هغه تنګ سالون د شفخانه کې را ایسار کړې وه او ولاړ وه!

په وحشت مې خپل لاړې تېرې کړې، نه پوهېدم چې هغوي د څه لپاره راغلې او ولې زما پلار او ورونه یې چار چاپېر راګېر کړې؟ او ولې زما پلار دومره غوسه دې؟ په وېره، وېره مې هغوي ته کتل چې د پلار غږ مې لوړ شو او په قهرجن غږ یې داسې حال کې چې هغه ډاکټر ته مخ کړې وو خو مخاطب یې طالبان وه وویل: راغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاست چې تحقیق وکړې چې ولې زما لور د ځان وژني کوښښ کړې؟ ها؟ تاسو فکر کوي دا کوم د کورنۍ تاوتریخوالی له لاسه را پیښ شوې تصادف دې؟

پلار مې داسې حال کې چې څهره یې له غوسې تکه سره شوي وه خپل ګیره لاس کې موټ کړل او ویې ویل: زما لور ستاسو له لاسه ځان وژنه وکړه، د هغې اخرې کال د درس وو تاسو چې انسټیوټ بند کړو هغې دا بلا خپل پر سر راوستوه اوس مو وجدان راحته شو؟ اوس نو ورځې او مور خپل په غم او درد باندې خوشې کړې.

د پلار خبره مې ذهن کې انګازی پېل کړې"زما لور ستاسو له لاسه ځان وژنه وکړه، د هغې اخرې کال د درس وو تاسو چې انسټیوټ بند کړو هغې دا بلا خپل پر سر راوستوه" یعنې ما ځان وژنه کړې وه؟ نو ولې زما یاد ته نه راتلو؟ نه امکان نلرې! نه ...زه هېڅکله داسې کار نشم کولې! نه ما ځان وژنه نده کړې، دا امکان نلرې! نو هغه زما جسد! خو زه خو ژوندې یم! اصلاً ولې زما یاد ته نه راځې چې زه دلته څنګه راغلم؟ پلار مې د طالبانو سره یوځه نور بحث وکړو او اخره کې هغوي لکه چې قانع شول او لاړل.

د هغوي په تلو او د دومره خبرو په اورېدو زما بدن کې د وېرې لړزه خپره شوه! نه پوهېدم چې دا څه چل روان دې، مور مې د خور په غېږه کې سر کېخودلې وو او ژړل یې، د هغې د ژړا په لېدو زما زړه نور هم بې طاقت شو او غږ مې کړل: موری ...

خپل د غږ په اوریدو خپله مې حیرت او وحشت وکړو! یو ډېر نارینه غږ مې ترغوږ شو چې راوتې زما له مرۍ ووا! زما په غږ مور مې راوکتل او اوښکي بهېدل یې لا پسې زیات شول! پلار مې تندی تروش کړو او ویې ویل: پلار دې څلور پنځه زنګ ووهل اوس خو دی ولېده چې طبعیت یې ښه دی او خطر رفع شوی نو کور ته دې لاړشه.

غوښتل مې ورته ووایم چې کوم کور ته؟ کوم پلار درته زنګ وهلې دې پلاره؟ خو پلار مې مخ راڅخه وګرځه وو او روان شو، د ډېر وېرې څخه مې لاسونه لړزېدل زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې غوښت وژاړم فکر مې کاوه، فشار مې صفر شوي او ټول نړۍ مې پر سر څرخي، مغزو کې مې زر رقم فکرونه او خیالونه په ګرځېدو شوه، دا څه روان دي؟ یو ځل مې د هغه کوټې دورازی ته کتل چې زما جسد پکې پروت وو او څو ډاکتران ورباندې لګیا وه بیا مې په سالون کې په ناستو څوکېو خپل مور ته کتل چې سر یې زما د خور په غیږ کې ایښودلې وو او په سلګو سلګو یې ژړل بیا مې نظر خپل د پلار خوا ته شو چې لاسونه یې شاته تړلې وه او په غوسه د سالون منځ کې په ګرځېدو راګرځېدو وو.

او تسبیح اړول او کله ناکله درېده او یو نیم نظر یې زما خوا ته کوو، بیا مې نظر خپل دوه ورونو خوا ته لاړو چې څنګ په څنګ ولاړ وه او په تروش تندي زما خوا ته راکتل! نه پوهېدم چې خبره اخر څه ده؟ پلار مې یوه شېبه د ګرځېدو څخه و درېده او زما مشر ورور ته یې وویل: الهام! خپل مور او خور ویسه کور ته زه دلته پاتي کېږم هر وخت بلقیس په هوښ راغله تاسو ته خبر درکوم، دلته ستاسو اوسېدل هېڅ ګټه نلري.

بلقیس! خپل د نوم په اوریدو مې سترګي د اوښکو ډکي شوي شا شاته لاړم او په سالون کې پر پرتو څوکۍ کښېناستم خپل لاسونو ته مې وکتل،خپل کالو ته مې وکتل، خپل پر مخ مې لاس کش کړو ګڼ ببره ږېره مې لاس کې راغلل، په تلوار لځایه پاسېدم او تشناب په لټه شوم زه باید یو دوه لپه اوبه مخ ته واچوم ترڅو دا بیځایه فکرونه مې له ذهن څخه ووځي، هوو دا خامخا یو بد خوب دي زما د ټول بد خوبونو پشان دا هم یو بد خوب دی، په تلوار تشناب ته ننوتلم، د اوبو نل د هېنداری مخامخ وو! جرئت مې نه درلود خپل څهرې ته په هېنداره کې وګورم! ستونې مې وچ شوي وو ذهن کې مې راپیښ شوی ټولې صحنې له خیال تېرې شوي، خپل جسد مې سترګو ته پورته ښکته کېده که دا حقیقت وی بیا؟

نه دا امکان نلری زه بلقیس یم او دا ټول خوب دي، هو دا خوب دی باید په یو چل ځان راویښ کړم یو ځل مې د شبنم څخه اوریدلی وه چې ویل یې که غواړې خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان د خوب را پاځوي نو يو ناځاپه کار وکړه په خوب کې! مطلب ناځاپه اوبه وشېنده په ځان يا ځان و واهه! زه هم اول اوبه اچوم همدا به کار وکړی کنه دويم لاره به امتحان کړم، په همدی فکرونو په لړزانه ګامو د هېنداری خوا ته نږدی شوم غوښتل مې د اوبو نل خوشې کړم چې ناڅاپه مې سترګي په هېنداره کې په دوه تور سترګو کې خښې شوي او په يوه شېبه کې مې ذهن د خاطراتو او يادونو طوفان را اوچت کړو، او زه يې لځانه سره ويوړم ...

***

خپل کوټه کې ناسته وم ژړل مې مخي ته مې پراته د پوهنتون چپټرونه وه، باور مې نکېدو اصلاً د باور وړ نه وه، د دومره ستونزو او مشکلاتو وروسته اخر پاي داسي شو؟ اوښکي مې نه دريدل او بې کنټرول مې پر مخ بهېدې يالله دا نو انصاف دی؟ زړه مې اور اخلې ته يو کار وکړه، ته يو لاره جوړه کړه،دا نو څنګه امکان لری؟ خپل هغه زاريو او ژړاو زوره ولم چې دوه کال مخکې مې د ټول کورنۍ منتونه وړې وه، زارۍ مې کړې وه، ترڅو د درس ويلو لپاره اجازه راکړې!

او کله چې د دومره ستونزو وروسته د کورنۍ لخوا اجازه صادر شوه ترڅو لوړو زده کړو ته دوام ورکړم طالبانو انسټيوټ بند کړو! هغه هم زما د زده کړو په اخرې کال؟ هغه وخت چې زه په تمه وم د دې دومره کلونو د زاريو، ستونزو او زحمتونو يوه خوږه بدله ترلاسه کړم؟ څنګه هغوي په دومره آساني وويل د انجونو په مخ درس ويل بند دی! په دی فکرونو مې بيا ژړا زور واخيسته چې د کوټې د باندې خپل د پلار غږ مې واوريده ..

پلار: ښه نو زه څه وکړم؟ زما خو د اول هم زړه نه و چې بهر لاره شې، خو تا ډېر وويل ما هم اجازه ورکړل اوس چې انستيوټ بند شوي نو زه څه وکړم؟ ما خو ندې بند کړې چې دې داسې پر ما ماتم نېولې! ورته ووايه د کوټې څخه راووځه او راشه د انسان بچې پشان ډوډۍ وخوره، او دا ناز او نخرې دې هم خوشې کوه. درس ستا

(c) ketabton.com: The Digital Library

په څه درد خوری؟ سبا ورځ ستا خاوند ستا د درس پوښتنه نکوې ستا د کار او دیگ پوښتنه کوې.

د مور غږ مې واوریده چې کوښښ یې کاوه پلار مې چوپ کړې ترڅو زما په زخمونو نور مالگه ونه دوړه وې.

مور- سړی ماشومه ده اوس لږ خفه ده خوشې کړه لږ خپل د زړه بړاس وباسې خپل راځې ډوډۍ خورې ته ولې دومره ورته اندیښمن یې؟
پلار- د څه بړاس؟ د څه غوسه ویستل؟ بند شو، بند شو بلا مې توره وریسې، ډېر یې هم ښه کار وکړو اصلا زه خو وایم بیخې د نرتوب کار وکړو، د همدي درس ویلو او پوهنتون ویلو په بهانې لږ انجوني خو د هلکانو سره جوړی نشوی او پیغورونه یې خو خپل مور او پلار ته پرینخودل! ښه وشو چې بند شو. ښځې! په همدي کې به زموږ خیر وو کنه خداي خبره ستا دا نازولې لور به زموږ په سر څه بلاوي راوړي وایې.

مور- داسي مه وایه خدای دی نکوې، ستا لور ده خپل په لور لا باور نلرې؟
پلار- زه خپل په سا لا باور نلرم چې کله به راځخه ځی؟ او ته وایې خپل په لور باور نلرې؟

خپل د مور او پلار د کش مکش غږونه مې اوریدل او ژړا مې لا پسی زیاتیده، یالله زه دې ولې یو داسې بدبخت نرۍ کې پېدا کړې یم چې هلته ښځه اوسېدل جرم او گناه ده؟ ولې زما ورورنه هر کار چې غواړی کولې شې خو ځکه پښه لږه کړه کېدم ټول مې په سر وهئ او وایې ته خو جنۍ یې! داسې مکوه؟ ولې دی زه انجلۍ پېدا کولم؟ زه دا ژوند او دا جسم نغوارم خدایه ستا دا کار انصاف ندې، خدایه ته داسې بې انصافه نشې اوسېدی. که موږ بد یو نو ولې دې پیدا کولو؟ که موږ کم عقل یو نو تا ولې خپل وخت د یو کم عقل او نجس مخلوق پر جوړه ولو تېره وو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا ګیلې مې له خدایه کول او اوښکې مې پر مخ لکه سیلاب روان وه، چې د مور او پلار د شور ماشور غږ خپ شو، نه پوهېږم څومره وخت به تېر شوي وو چې د کوټې د دروازې په غږ مې اوږې وپرېدې شاته مې ونه کتل د کتلو څخه بغير مې لا د هغه شتون محسوس کولې شو دروازه بېرته د غژ غژ په غږ بنده شوه د درانه ګام اخيستلو غږ مې خپل شاته اوريده چې زما خوا ته رانږدې شو! همغه تريخ قيمتي عطر بوي یې زما تر پوزې شو اوښکې بهېدل مې لا پسې زيات شول، د هغه د غوسې څخه اخستلې زوروري سا ګانې مې خپل شاته محسوس کول، د تل پشان پلار مې خپل نازولې راغوښتې وو ترڅو ما ورباندې ادب کړې!

– ماته راوګوره..

د هغه پر غږ اوږې مې وپرېدلې خو بيا هم د شاته کتلو جرئت مې ونکړو جرئت نه بايد و وايم زړه مې نغوښت ورته وګورم، دا کس مې نغوښت دا ځان خوښوونکې، کبرجن او متکبر کس مې نغوښت خپل ومخ ته پرته چپېترونه ته مې وکتل او اوښکې مې لاپسې زياتېدې اخر ولې؟

– تاته وايم غوږونه دې هم نه اورې؟ وايم ديخوا راوګوره.

نه مې غوښتل ورته وګورم، د هغه د قوارې مې لا ښه نه راتلل خو پوهېدم که ورته ونګورم نو نه مې خوشې کوې خپل پر حال، په همدې خاطر له مجبورۍ مې په کرکه او نفرت باندې مخ د هغه خوا ته وګرځه وو، غټې توري سترګې، غنم رنګ څهره او اوږده ببره ږيره، او پر سر یې کندهارۍ خولې په لومړۍ نظر کې د هغه څخه يو طالب جوړ کړې وو! خو دا ټول ظاهرۍ بڼه وه اصل کې هغه طالب نه وو، يواځې د طالبانو په راتلو خپل ږېره یې پرېښودلې وه او د شوق یې دا خولې او پټو راخيستی وو، منم چې ښايست یې درلود خو زما په نظر هلکانو لپاره له ښايست څخه زيات مهم شخصيت دې! پيسي هم نه! يوازې اويوازې اخلاق او شخصيت. چې ده ورڅخه بوې هم نه وو وړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د کرکې او نفرت نظر چې د هغه په مخ دروند شو نو هغه سر وخوځاوه او ویې پوښتل: هــــا؟!

د هغه پداسې مغرورانه او کبرجنه لهجه غوسه مې زیات شوه، غاښونه مې یو پر بل وچیچل او په کرکجنه لهجه مې وویل: ها؟ و دې لېدم؟ صحیح شو؟ زړه دې یخ شو؟ همدغه دې غوښتل کنه؟ تل دې ویل زما لاس کې که وایې قدم مې بهر نه پرېخودی، اومم واخله ارمان دی پوره شو ستا پشان یو څو وحشیانو دا کار نن وکړو او زما آرمانونه یې را خاوری کړل اوس دې زړه راباندې خوشحاله شو هاااا؟

او ناڅاپه مې ژړا زور واخیسته او سلګې وهل مې پېل کړل، داسې احساس مې کاوه چې سا نشم اخیستې او هره شېبه مې د زړه درېدو امکان دې، د هغه مخ ته مې وکتل حیران وو او په خلاصو سترګو یې راکتل شاید د سترګو په تل کې لږ تاسف هم تر سترګو کېده خو هغه تور کبرجنې سترګې یې تر ډېر وخت هغسې پاتې نشول او د څو شېبو وروسته د تل پشان په بې پروا نظر یې راوکتل، په نامیدې مې نظر ورڅخه واخیست او خپل خاوری شوی ارامانو ته فکر ویورم خپل تور بخت ته په فکرو شوم چې د هغه دروند غږ مې واورېده چې ویې ویل: اوس پوره یې خو ندې بند کړې تر امر ثاني پوری بن...

په تېزه مې وروکتل چې هغه خپل خبره پری کړل او خاموش شو، زما د نمجنو سترګو په لېدو یې تندی تروش کړو او خپل خولې د سر لرې کړل او د عادت مطابق خپل لاس کې ونېول او خپل ویښتیانو کې لاس وهل پیل کړل، ده غوښتل ما په دې خبرو ختا باسې؟ امر ثاني؟ پوسخند مې پر شونډو خپور شو داسې خبري کول لکه ماشوم چې دوکه کوې، مخ مې ورڅخه وګرځه وو او بیا په ارمانجن نظر خپل سترګې مې خپل چپېرونو ته خښې کړې، چې د هغه د پښو غږ مې واورېده چې کرار کرار زما مخامخ ته راغلو او څو شېبې همغسې ولاړ وو او د پورته څخه یې و ماته راکتل، څو شېبې وروسته په دوه پښو زما مخکې کښېناست او یو نظر یې ماته او بیا پر غالې پراته زما چپېرونو ته وکړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس يې را وغځاوه او د غالۍ په سر پورت زما يو چپټر يې را واخيست او ورقې اړول يې ورځخه شروع کړل! غوښتل مې خپل چپټر د هغه د لاس څخه کش کړم نه مې غوښتل زما شيانو ته لاس ووهي همدا چې لاس مې د چپټر د راخيستلو لپاره اوږد کړو هغه مخامخ راوکتل، لاس مې نېمه کې و درېده، د خولې لارې مې تېرې کړې ما د هغه د داسې وحشيانه نظر څخه وېره درلوده! لاس مې راښکته کړو او خپل ځان مې شاته کش کړو، چې هغه په کرار خپل د لاس چپټر پورته ښکته کړو او د هر ورقي د اړولو سره يې په تندی کې ګونځې ډېرېدی د څو ورقو اړولو وروسته زما سترګو ته يې سترګي خښې کړې او په دروند غږ يې وپوښتل: ته قابلګې وايې کنه؟

ځواب مې ورنکړو چې هغه د چپټر ورقه زما مخي ته وخوځاول او بيا يې وويل: نو دا څه دې؟
هېڅ ځواب مې ورنکړو چې هغه يوځل بيا په ځېر سره چپټر ته وکتل او بيا يې ماته چې په وېره مې ورکتل سترګي راوړل او د شونډو لاندې کرار ځان سره هغه شعر چې ما په چپټر ليکلی وو زمزمه کړو:

له هر کار نه يم ويستلی د يار سترګو
په زړګي يمه ويشتلی د يار سترګو

ساده سترګې مې په جنګ کله پوهيږي
هر ميدان ترينه ګټلی د يار سترګو.

د شعر خلاصېدو وروسته زما خوا ته يې راوکتل، تندې تروش کړو او ويې پوښتل: دا څه دې؟
غوسه مې راغله لدې چې زما په هر کار کې کار درلود او د يو شعر په سر هم بد ګمانه کېدو او فکر يې کاوه ضرور د کوم خاص کس لپاره مې لېکلې! اجازه مې ورنکړل نور د چپټر ورقي واړوي او د لاس څخه مې چپټر کش کړو او په تلوار مې دا نور هم راټول کړل، ما خپل د چپټر په ځېنو ورقو سپين ورقي د کتابچې لګولې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او پر هغه باندې مې داسي اشعار چې زما خوښېدل لیکلي وه، یوازی پدې خاطر څکه د شبنم خبره د قابلګي نوټونه او چپېترونه که کور کې پلار او مور مو وګورې نو ضرور به فکر وکړې چې مورږ کوم غلط کار کوو؟

اخ ټول د ښځی په اړه وه هغه هم تصویري! د هغه د درس ورکولو وخت کې زه ګز ګز له څمکې وتم، داسې بېحیا عکسونه وه، په هر حال همدا مو رشته وه ماشوم زیږونه او د ښځی د هر شي په اړه معلومات! نو څکه ما پدي اشعارو هغه پټ کړې وه ترڅو زما ساده مور او پلار کوم بد ګمان ونکړې، لکه همدا بد دماغو کس پشان! اصلاً دا بدګمانې زمورږ قوم کې لکه چې ارثې مرض وو ټولو درلود ښځو او نرانو په یوه اندازه! ما خپل د درس زیاتر برخه د همدې موضوع له لاسه په موبایل کې ویل او چپټر مې نه اخیست!

په همدي فکرونو کې وم او د هغه داسې بدګمانې ته مې زړه کې بد رد ویل چې هغه په زوره له لاسه کش کړم، دومره زوروه چټکه یې راکړل چې چپټرونه مې دلاس وغورځېدل! د هغه خوا ته مې وکتل چې د هغه د څهرې په لېدو مې د وېرې څخه لاړې تېرې کړې سترګې له غوسې څخه سرې شوې وه او د مغزې رګونه یې راوتې وه! داسې حال کې چې خپل غاښونه یې یو پر بل کلک کول په دروند غږ یې وویل: دا اشعار دې د چا لپاره لیکلې دې ها؟ غوښتل دې کوم هلک ته ورکړې دا چپټرونه؟ د موبایل نمبر دې هم ورسره لیکلې وو؟ دا ټول ژړا دې په همدې خاطر ده؟

داسې حال کې چې بېحد وېرېدلې وم ورځخه او سا مې لا نشو اېستلې خو د هغه دا خبرو دومره زور راکړو چې بغېر لدې چې د هغه وحشتناکه څهرې او غوسي ته کومه توجه وکړم په کرکې او نفرت مې ورته وویل: توف دې ستا پشان بیغرت وې چې خپل ناموس باندې تهمت لګوي، خپل ګمان پر ما مکوه جناب محمد فاتح! ته به ناموس نه پېژنې او دا...
خبره مې لا پوره شوی نه وه چې پر غومبرو مې د هغه د دروند لاس ګوزار احساس

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو غوږونو کې مې د بنگ ... بنگ ... غږونه انگازی وکړل او نور مې هېڅ وا نه ورېدل ...

***

د یو چا د چغي په غږ د خیالونو لړۍ مې وشلېده او د فکرونو څخه راووتم، په تلوار مې سر پورته کړو، احساس مې کاوه د مخ یو خوا مې تر اوسه درد کوي! داسي لکه چې هغه څپېړه مې همدا اوس خوړلې وي؟ د چغي غږ پسې مې وکتل یوه د ۲۴/۲۵ کالو په عمر هزاره جنۍ مې مخې ته ولاړه وه! څکه وایم هزاره څکه سترگي بېخې نه ښکاره کېدي! داسي ننوتې وه، او د کالو په سر چې کوم سپینه چپنه یې اچولې وه معلومیده چې ضرور کوم نرسه به وی! زما مخي ته ولاړه وه او د قهر او غوسي څخه خوټېده! په حیرت مې لومړۍ هغې ته وکتل او بیا مې شاوخوا وکتل ترڅو د هغې د دې ناڅاپي وحشت او داسي غوسي دلیل معلوم کړم! خو د هرڅه د مخه هغه رامخکې شول او ماته یې کنځل پیل کړل! په وازه خوله د حیرت مې ورته کتل..

نرسه- تو شرم نداری با ای سه متر ریش امدی تشناب زنانه؟(او بیا د شونډې لاندي کرار وویل: طالب های جاهل بی فرهنگ." ته شرم نلرې پدې درې متره ږېره د ښځو تشناب ته راغلې یې؟ بی فرهنگ جاهل طالب!"

"بی فرهنگ طالب! تشناب زنانه!"دا خبری مې ذهن کې گرځېدل او نه پوهېدم چې څه چل دی! دا طالب یې لا څوک دی؟ او تشناب زنانه بیا څه موضوع ده! نو که تشناب زنانه ته لاړه نشم چیرته لاړه شم؟ لځایه پاځېدم ترڅو ښه ورسره جنگ وکړم بد اخلاقه نرسه اوس وخت ډاکتران دومره بد اخلاق او مغرور ندې څومره چې دا یو لویښت بدرنگې نرسانې دې، زما په پاڅیدو هغه څو گامه شاته لاړه همدا چې غوښتل مې وربانډی خوله خلاصه کړم او ښه یې بیاب کړم چې ناڅاپه مې نظر د هغې شاته په هېنداره ولگېده او گونگې شوم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ... نه ... خدایه دا نو څنګه خوب دې؟ ولې پای ته نه رسېږي دا عذاب؟ د هغه تصویر په لېدو بیا مې فشار ښکته شو او بغیر لدې چې د هغه نرسې چیغ چوغک غږ او کنځلو ته غوږ ونیسم په تلوار د تشناب ووتم او مخ مې د شفخانی د باندی خوا ته ونیو احساس مې کاوه ساه نشم اخیستی او هر دقه مې د سترګو مخې ته زر رقم تصویرونه راتلل، خپل د پلار،مور، خور او ورونو غږونو مې په مغزو کې انګازی کولې، خپل بی ساه جسد مې د سترګو مخکې مخکې کېدو، د شفخانې څخه ووتم او د سړک خوا ته لاړم ګنګسه وم د زیات فکرونو څخه مې احساس کاوه د سر مغزه مې چوی د سړک غاړې کې د ونې لاندی مې ډېره ووهل او خپل سر مې په دواړو لاسونو کلک ونیو.

باېمن شوې وم چې دا کوم خوب یا هم خیال ندې، خو باور کول یې هم د منطق او عقل څخه لرې خبره وه، زه بلقیس! هغه جنۍ چې د عمر 23 کال مې د یوه جنۍ،ښځې، لور، میرمن او خور په حیث ژوند کړې وو، اوس ناڅاپه په یو ځان وژنې چې یاد ته مې هم نه راتلل چې اصلې دلیل یې څه وو؟ د 24 ساعتونو یا هم د هغه څخه په کمه موده کې خپل د اصلیت،جنسیت او نوعیت څخه یو بل ژوند، بدن، شخص، او مکان ته مې تغېر کړې وو! زما بې هوښ جسد د شفخانې پر بستر پروت وو خو زه دلته د یو سړی په جسد کې وم! هغه هم کوم بېګانه کس نه بلکې خپل د کوژدن بدن کې وم؛ فاتح ... محمد فاتح الکوزی ... د فاتح د نوم په ویلو د سترګو وړاندی مې یوه صحنه تېره شوه ...

***

مور- بلقیس لورې راشه فاتح زوی راغلې یو پیاله چای خو ورته راوړه.

د مور په غږ د موبایل سکرین مې بند کړو او په ناراضه توګه له ځایه راپاڅېدم، عه خدایه هغه به کومه ورځ وې چې د دغه آسمانې غضب بغېر په راحت خیال خپل د زړه یو کار وکړم؟ بغېر لدې چې یو څوک راپسې چغې بوغې و وهې؟ اصلاً دا ولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ورځ زموږ کور ته راځي؟ خپل لکه چې کور نلري که څنګه؟ هره ورځ دلته راروان دی او مور او پلار ماته چغي وهي راشه فاتح راغلې! پر ما یې څه چې راغلې؟ ډېر مې خوښ دي چې هره ورځ خپل دا خیرن مخ زیارت هم راباندې کوې عه عه...

فاتح! اووو نه باید خالي فاتح ووایم! باید د هغه پشان ووایم ښاغلې محمد فاتح خان الکوزی! زما د مشر کاکا زوی! او زما د بده بخت، د شوم بخته، د بدمرغۍ، د بد شانسې د بد طالع د بد قسمــــــت زما په نوم کوژدن! هو زما کوژدن. د ماشومتوب هغه وخت چې زه د یوې هفتي ماشومه وم او لا نه خپل په ښه پوهېدم او نه بد! پلار مې زه خپل د وراره محمد فاتح خان صیب په نوم کړم، او اوس د هغه خبرې څخه 20 کاله وروسته زه د هغه رسمي، شرعي او قانوني کوژدن او ښځه په حساب راتلم.

البته زما خوښه نه وه، خو هې هې پښتانه! د تل پشان د پلار خبره اخری خبره وي. پلار مې وویل: همدا دې خاوند دي او خبره خلاصه.یو هفته مخکې مو نکاح وتړل! او زه شوم د جناب محمد فاتح خان شرعي او قانوني میرمن او کوژدن، نه پوهېږم ولې ورڅخه کرکه لرم! واقعاً خپله هم په دلېل یې نه پوهېږم، که ووایم بدرنګ دې او بد مې ورڅخه راځي نو دروغ به مې ویلې وي، ځکه هغه ښکلې دې او دا یو تریخ حقیقت دې! که ووایم بې سواد جاهل دې او بد مې ورڅخه راځي نو بیا هم دروغ دې! ځکه هغه ماسټرې لري د هندوستان هیواد څخه د اقتصاد په برخه کې!

که و وایم غریب دې او زه نغوارم د یو غریب ښځه شم بیا به هم کلک بهانه په حساب رانشي! ځکه زما د مشر کاکا د کورنۍ اقتصادي حالت زموږ څخه سل چنده ښه دې، دوه زامن یې خارج کېدې دوه یې دلته په لوړو دندو بوخت دې او ښه ماش لري، خپله همدا مغرور او کبرجن فاتح هم زیات پیسه داره دې! که رښتیا ووایم او یو بل تریخ حقیقت هم ومنم نو باید ووایم چې فاتح هغه سړی دې چې زما د دویم کاکا د لورګانو څخه و نېسه زما تر ماما، خاله، عمه، لرې نږدې خپلوانو او ټول قومې انجوني آرمان لرې هغه یو نظر د هغوي خوا ته واچوې، خو هغه زما کوژدن دې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خــــو زما نه خوښېږي د هغه اخلاق، رفتار،بدګماني، شخصيت، او حتا د هغه څهره! منم چې ښکلې دې خو ما ته د هغه ښايست لا کرکجن معلومېږي. نه پوهېږم زما د دې دومره کرکي اصلي دلېل څه دې! خو کله ناکله چې په ژور انداز ورته فکر کوم نو يواځې او يواځې يو دليل مې ذهن ته راځې او هغه هم دې په نوم د اجبار! او زما په نظر همدا يو دليل بسنه کوې ترڅو زموږ زړه د يوه شي او يو کس څخه تر قيامته تور شي، فاتح زما د ژوند اجبار وو! هغه که هرڅومره اوس ښه شي بيا هم دا خبره زه نشم هېره ولې چې زما د پېدايښت په اومه ورځ زما پر پښو د هغه د نوم او ناموس د اوسېدو زولنې وتړل شوی.

هغه عمر کې زما څخه پنځه کال مشر دې د همغه ماشومتوب زما پر سر لکه عزرائيل پشان سايه يې اچولې وه، ياد مې دې د 6 کالو وم د ماشومانو سره وتلې وم کوڅې ته او د چېندرو لوبه مو کول چې هغه راغلو هغه وخت يې کورونه زموږ د کور څنګ کې وه دروازه په دروازه وو، د هغه عمر د 11 کالو وو د ښوونځي څخه رخصت شوي وو چې زه يې کوڅه کې د چېندرو کولو حال کې ولېدم، ما ورته وخندل خو هغه د ويښتيانو څخه ونېولم او کور ته يې ننويستم، زما په ژړا چې کله د کور ټول خلک راټول شول او مشر کاکا مې ورڅخه پوښتنه وکړل چې ولې بلقيس وهې؟

نو تر اوسه مې د هغه خبره ياد کېده چې په لوړ غږ او بدماشې چيغه کړه او ويې ويل: د کوڅي هلکانو ورته کتل او دې لوڅ سر لوبې کول! او دا مې هم ياد کېدې چې مشر کاکا مې خپل د زوي پدی جاهليت څومره خوشحاله شو او افرينونه يې ورکړل. بس د همغه وخت موږ يو د بل سره لکه اور او تېل شو! او د دښمني پېل مو وشو او دا کرکه او نفرت هر څومره چې عمرونه مو پورته تلل هغومره زيات کېده، تر دې چې هغه د درس ويلو په پار هندوستان ته لاړو او د يو څو کالو لپاره ما يوه هوسا سا واخيسته، عجيبه وه خو کله چې د هغه خوا څخه راغلو نو لږ څه ناڅه بدلون يې کړې وو! نور د پخوا پشان لکه وحشي ځناورو رقم يې پر ما وار نکوو بلکې د هغه څخه يې لا يو مردار اخلاق پېدا کړې وه امر کول او کنټروله ول!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه خوا چې راغلو لا یوه هفته نه وه تېره شوې چې د کوژده کوم او واده غوارېم چغي پورته شوي او اوس د یوې هفتې وروسته دا بې حیا دې او زمورډ کور دې چې د خوشې کېدو نوم یې نه اخلې او هره ورځ راروان دې، او تل داسې یو کار ضرور کوې ترڅو ما وګوري! البته کتل یې د کوم میني خبرو یا کارونو لپاره ندې! زه دې رندې او کاڼه شم چې ما دې په دومره کلونو کې د ده څخه کوم د ناز او محبت خبره اورېدلې وې! بس ما چې و ویني تندی تروش کړې او زر رقم فرمانونه صادر کړې دا وکړه هغه وکړه دا مکړه هغه مکړه، عه خدایه ستا دا بنده په دې یوه هفته کې زما د ژوند څخه دوزخ جوړ کړو.

هره ورځ د ماذدیکر په 3:45 دقو زمورډ کور ته راځي او یوه حاضري لګوي، پخدای په تنګ راغلې یم د دومره حکم چلولو څخه یې، یوه هفته زمورډ د کوژدي تېرېږي او په دې یوه هفته کې پخدای که ما یوه د خیر ورځ د ده له لاسه نده لېدلې، هر دقه او ثانیه په تمه یم له یوه خوا څخه یا دې راحاضر شي او تندی راته تروش کړې او امرونه صادر کړې یا یې هم هغه شیشکې خویندي یا هم هغه جنګېره مورا!

د مور د دویم ځل غږ سره په ناراضه توګه پخلنځي ته ولاړم او چاې مې دم کړو، او بیا داسې حال کې چې ځان سره لګیا وم او زړه کې مې د هغه ټول کورنۍ په آسماني افتونو او بلاګانو برباده ول، پتنوس په لاس هغه کوټې ته ننوتم چې جناب پکې تشریف فرما وو، کوټې ته په ننوتلو بغیر لدې چې چا ته وګورم غوښتل مې ژر چاې په کوټه کې موجود کسانو ته واچوم او الفرار! خو زما د بدبخت پیالي ته د چاې اچولو وخت کې یو دروند نظر مې خپل پر ځان احساس کړو او کله چې سر مې پورته کړو او د هغه نظر مې پر ځان ولېده نو دومر ورخطا شوم چې د ترموز سر راڅخه ختا شو او ټول چاې چپه شوو، او زما لاس هم ورسره وسوځېده!

د وېرې او وحشت څخه شاته شوم او بې اختیاره مې "اخ" له خولې ووت.او د هغه سره سم کوټه کې یو شور ماشور جوړ شو، مور او خور مې زما خوا ته رامنډه کړل ترڅو وګوري زه خو زیاته نه یم سوځېدلې؟ پلار او ورونه مې را پا نځېدل خو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

همغه ځای څخه یې زما رټل پیل کړل چې ولې پام نکوی؟ یو چای نشې اچولې؟ ماشومه خو نه یې؟ او زر نور خبرې د هغوي په دې شان خبرو او هم خپل د لاس د درد څخه سترګو کې مې اوښکي را ټولې شوې، چې همدې وخت کې د دې ټولو کارونو اصلي ملامت خپل غږ پورته کړو او ویې ویل: که زیات سوځېدلې یې حجاب دې واچوه چې ډاکټر ته دې ویسم.

د هغه په غږ په درد او کرکې مې وروکتل، ټول ملامت همدا وو که ده ماته داسی په ځېر ځېر نه وایې را کتلې زه هم نه ورخطا کېدم او چاې مې هم نه چپه کوو، اصلاً که دې نه وایې راغلې زه به اوس کراره ناسته وم او خپل ټېک ټاک به مې کتو نه دا چې د یو قوم مخکې وشرمېږم، ورټل شم او سوځم!

– وروره ښه یاست؟
خپل د اوږي په خوځېدو د تېر وخت څخه راووتم، په ډار مې خپل سر ته ولاړ سړی ته وکتل، خوله مې چیغو وهلو ته خلاصه کړه ترڅو ورته ووایم لاس دې زما له اوږې لرې کړه پدر لعنت! په څه حق ماته لاس راوړې؟ خو ناڅاپه خپل د ځان په لېدو مې خوله بنده شوه. زه نر وم! او دا حرکت زما مناسب نه وو. نه پوهېدم څه ورته ووایم؟ اخر بغېر لدې چې کوم ځواب ورکړم د هغه ځایه روانه شوم، د شپې ناوخته وه شاید ساعت یو یا هم دوه بجو شاوخوا وه د لرې لرې څخه د سپو غپل اورېدل کېده نه پوهېدم څه کار وکړم؟ چېرته لاړشم او چاته ووایم؟

یخ مې وشو خپل لاسونو ته مې وکتل غټ نارینه د ویښتیانو څخه ډک لاسونه! تل د دې لاسونو څخه مې وېره او وحشت درلود خو اوس! دا زما په کنترول کېدي،ناڅاپه مې ذهن کې دا خبره را وګرځېده چې فاتح نو چېرته دې؟ کله چې زه د هغه په بدن کې لکه روح پشان ناسته یم نو هغه چېرته دې؟ کوم فکر مې چې ذهن ته راغلو سترګې یې راته د حیرت خلاصې پاتې کړې، نه ... نه ... دا امکان نلرې.

سر مې آسمان خوا ته پورته کړو هېڅکله خپل د 23 کلن ژوند په موده کې داسي یواځې دشپې په دوه بجو د سړک په غاړه نه وم درېدلې او آسمان ته مې نه وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتلې! سترګي مې پټې کړې او څو ژوره سا ګانې مې واخیسته، که څه هم کوم کار چې راسره شوی وو د انسان د منطق څخه وتلې خبره وه او یو ناممکن کار وو، خو زه د څو ساعتو مخکې پشان ورخطا او وېرېدلې نه وم! خپل هم نه پوهېدم چې ولې ناڅاپه دومره د آرمښت احساس کوم! خو هرڅه چې وو فکر مې کاوه یو غږ راته وایې چې په چیغو وهلو او ژړېدو هېڅ کار مخې ته نه ځې نو فکر وکړه!

دا غږ داسې و لکه یو څوک چې زما د مغز، زړه او وجود د یو کونج دا خبری راته کوی، د یخ په احساس کولو سترګې مې خلاصې کړې سړک خوا ته مې وکتل دانه مانه موټر په تلوار روان وه خپل د منزل پخوا، د سړک هغه خوا شفخانه وه کوم خوا څخه چې زه د هغه سړی په غږ راولاړه شوم او دیخوا راغلم، هغه خوا مې وکتل هغه نفر اصل کې د شفخانې ساتونکې ښکارېدې! د شفخانی مخې ته پر څوکۍ ناست وو، کور ته تللې نشوم نه خپل کور ته او نه هم د کاکا کور ته! که څه هم شاید د کاکا کورنۍ راباندی د فاتح ګمان کړې وایې او څه یې نه وایې راته ویلې،

خو بیا هم تللې نشوم! ځکه باید خپل د ځان په هوښ راتلو پورې صبر وکړم سلو کې 95% سلنه ډاډمنه وم چې زما جسم کې د فاتح روح ده! زه باید هلته و اوسیږم او د هغه په هوښ راتلو ورته ټوله کیسه وکړم، خان سره مې وویل ایا باور به وکړی؟ خپل ځواب مې خپل ورکړو خود به یې کوې کله چې خپل جسم کې ما وګورې مجبور دې باور وکړې، په همدی فکرونو د شفخانې خوا ته مې ګامونه چټک واخیستل او دننه لاړم د هغه کوټې خوا ته روانه شوم چېرته چې زما جسد د بېهوښې حال کې و!

په سالون کې یواځې پلار مې په څوکۍ ډډ وهلې ناست وو یوه پښه یې پر بل اچولې وه او تسبیح اړول، نه پوهېدم څه وکړم؟ غوښتل مې زه لومړۍ کس اوسیږم چې خپل د جسم پر هوښ راتلو وخت کې هلته اوسیږم خو پلار مې! ځان سره مې وویل زه فاتح یم! یعنې فعلاً خو د هغه جسم کې یم او ټول راباندې د هغه ګمان کوې او فاتح زما پلار ته زما او حتا زما د ورونو څخه لا زیات ګران دی! نو زما په دلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوسیدو به غوسه نشې! او همداسی هم وشول پلار مې زما په لېدو خوشحال شو او ویې ویل: پوهېدم چې کور ته نه ځې، ترڅو چې بلقیس دلته ده.

او د لاس په اشاره یې هغه کوټه راته وښودل کوم کې چې زما بې هوښ جسد وو. هېڅ مې ونه ویل او د هغه څنګ ته په څوکۍ کښیناستم، نه پوهېدم څه ورته ووایم؟ خپل پلار سره مخامخ کېدل هغه هم د هغه د زوم په صفت انسان د خبرو اچوی، ځان سره مې وویل: که په دې وخت کې فاتح شتون درلود نو هغه به څه ځواب ورکړې وایې؟ او څه کار به یې کړی وایې؟ خو دا پوښتنه مې بې نتیجې پاتې شوه ځکه ما او فاتح هېڅکله یو د بل سره خبری نه وو کړی! یعنې د نور نامزدانو پشان نه وو چې 24 ساعت موبایل کې یو بل ته جان او قربان ووایو حتا ما د هغه نمبر لا نه درلود نور خبري خو لرې، نو نه پوهېدم چې د هغه احساس او عکس العمل به په دې وخت کې څه وو؟

په ظاهر د شفخانې په څوکۍ خپل د پلار څنګ کې ناسته وم او خپل د جسم د په هوښ راتلو انتظار مې کاوه! خو اصل کې فکر او خیال مې یو بل موضوع باندې ګرځېده شاید عجیبه او یا هم لیونتوب په حساب راشې خو زما فکر پداسې یو حساس وخت کې څو میاشتې مخکې هغه وخت ته تللې وو چې د انسټیوټ یوی ملګرې مې راته یو خارجی ژبې ښځه را ژباړل شوی ناول او داستان راکړو؟ ما تل د ادبیاتو او شعرونو سره مینه وه تل مې غوښتل ادبیات ووایم او یو تکړه شاعره یا هم لیکواله شم زما زیات خوښېدل د اردو عربي او نور مشهوره ژبو ښځه پښتو ته اشعار او ناولونه په مسلکي توګه را وژباړم خو زما د بد قسمته پلار مې د ادبیاتو د رشتې خلاف وو او ما ته یې د دوه کلنې قابلګي ویلو اجازه راکړه هغه هم په سل بنې اسرائیلي شرطونو!

په هر حال د دې لپاره چې د هغه په کور په نوم زندان ښځه ازاده شم ما ومنل خو تل مې زړه کې د شعر او ناول سره خاص علاقه درلود او همدا علاقه د دې غټ سبب و چې ما د غلط تصاویرو په بهانه خپل ټول چپټرونو کې اشعار لیکل! په هر حال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذهن مې د هغه ملګرې لخوا راکړی شوی کتاب ته لاړو! ما هم د اکثریت انجونو پشان یا عاشقانه ناولونه خوښېدل یا هم کله ناکله د زیات خفګان څخه مې غمجن ناولونو ته مخه کول او په ساعتونو مې ژړل او فکر مې کاوه هغه د ناول کار پر ما شوی! خو ملګري مې چې کوم ناول راکړې وو د هغه موضوع ډېر عجیبه وه! یو تخیلې او بېحد عجیب ناول!

د ناول د کیسي پېل د یو اویا کلن سړی څخه کېږی چې ځوانې کې زیات علم پروره او علم خوښوونکي کس دې او دومره د علم سره علاقه او شوق لرې چې هر رشتی او برخې ته لاس اچوې خو یو هم تر سره نه رسه وې! تقریبا لس شل ژبې غواړی زده کړی خو د یو میاشت درس ویلو وروسته نامیده کېږې او هغه کار پرېږدې که څه هم لوې شهکار نکوې خو بیا هم خپل شهر کې د یو لوې فلسیوف او دانشمند په نوم پیژندل کیږی او ډېر خلک ورته احترام ساتې، ښځه یې ورځخه طلاق اخلې پدی سبب چې هغه خپل ټول ژوند درس ویلو ته وقف کړی او عادی ژوند نلری د هغې د تلو وروسته دې بیا هم خپل درس ویلو ته دوام ورکوی او یوه ورځ کله چې عمر یی اویا کالو ته رسیدلی ډاکټر ورته وایې ته یو عصبی مرض باندی اخته یې او دا د دې سبب کیږی چې ته کرار کرار خپل حافظه له لاسه ورکړی!

هغه چې خپل اویا کاله عمر په بربادی کې ویني او خپل دومره د علم زده کولو محنت یې زوره وې نو اراده کوې د دې څخه مخکې چې خپل دومره علم له لاسه ورکړی او یو جاهل کس ورځخه جوړ شې ځان وژنه وکړې! خو ځکه چې دې ښار کي ډېر مشهوره دې نو نغواړې دلته ځان وژنه وکړی غواړی بل ښار ته لاړشې او ځان و وژني خو د ځان و وژني مخکې خپل وصیت نامه او اخرې خبرې لیکي او خپل جیب کی اچوي او د ځان وژنی په نیت روان کیږی، کله چی هغه ښار ته رسیږی نو کوم ځای چی ده د ځان وژني لپاره ټاکلې هغه خوا ته روان کیږی چې ناڅاپه یو تېز باران په ورښت پیل کوی او آسمانې تندر، صاعقه بریښنا د ده پر سر راغورځېږي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دې تر مرګه رسه وي، ټول خلک فکر کوي چې دې مړ شوي! خو دې ژوندي پاتې کيږي! يعنی د ده جامې او په جامو کې د ننه هغه وصيت نامه او د ځان وژنې څخه مخکې اخرې خبرې او هر څه سوځيږي، او د ده د بدن 99% سلنه پوست هم سوځېږی، ډاکتران وايې چې دې به د دوه ساعتو څخه زيات ژوندي پاتې نشې! ځکه ټول بدن يې د تندر له لاسه سوځېدلې دی همدغه حال کې چې دوې د ده پر مړه کېدو خبرې کوي دې يو دم هوښيار دې او دا ټول خبرې اورې خو نه خبرې کولې شې او نه هم کوم حرکت کولې شې! همدا نن سبا به مړ شې سبا به مړ شې دې تر دوه ورځو ژوندی پاتې کېږی او دا کار ډاکتران حيرت ته اچوې ځکه د ده بدن د دې لځايه چې د مرګ او خراب کېدو خوا ته لاړشې د نوی پوست په را ورېولو او رغېدو پيل کوی!

او د څو مياشتو وروسته لکه تازه د ځوانۍ په زور کې راغلې يو ځوان پشان کېږی! حتا غاښونه يې هم د ماشومانو پشان له سر راشنه کېږي! او د ټولو څخه جالب دا چې حافظه يې دومره ښه شوي چې هغه ژبي او کتابونه چې د ځوانۍ وخت کې ويلې وه خو د ډېر ستونزمن اوسېدو له لاسه يې خوشې کړی وه، اوس ورباندې روان خبری کولې او ويلې شې! دا پيښه د ده سره د دويم نړيوالې جګړې په وخت کې پيښ کېږي او دا خبره چې د يو تندر په لګېدو يو اويا کلن سړی څخه يو ځوان او نابغه انسان جوړ شوی! د ټول نړۍ پام د ده خوا ته کوې او همدې وخت کې د هټلر د عجيب غريب آزمايښتونو پروفيسور ډاکتر رودولف هم دې خپل د ازمايښتونو لپاره غوارې خو د فرانسي حکومت نغوړاي خپل يو وګړي نازی حکومت ته ورتسليم کړې او په همدی خاطر د هغوي د زور خبری او د دوی جار او جنجال پېل کېږي..

دا ډېره لويه کيسه وه خو دا کيسه ما يوازی په دی خاطر ياد ته راوړل ځکه زما حالت هم څه ناڅه د هغه کس پشان دې! هغه په يوه شپه کې کله چې د نړۍ څخه نا‌ميده شوي وو او د ځان وژنې هڅه يې کول خو خداي هغه پداسې يو معجزه لروونکې کار او ازمايښت کې راګېر کړو، لکه زما! زه هم د نړۍ څخه ناميده شوي وم او غوښتل مې ځان وژنه وکړم! که څه هم اصلې دليل يې ندي راته معلوم خو خدای

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه وژغورلم او زما روح يې زما د کوژدن جسم کې واچول! که څه هم د عقل او منطق څخه لرې خبره ده او انساني عقل دا نشي منلې خو همدا کار شوي وو. او زما اوسېدل دلته خپل د پلار څنګ کې د هغه د زوم په جسم کې يو عيان ثبوت په همدي خبري دي!

په همدي فکرونو کې وم چې ډاکټر زموږ خوا ته راغلو او ويې ويل: مريض مو په هوښ راغلې که غواړې ملاقات ورسره کولې شې البته زيات به وربانديې بوج نه راوړې او هېڅ ډول به د خفګان او نارحتې خبرې نکوي.

د ډاکټر د خبرې سره سم زه او پلار دواړه له ځايه پاځېدو، د پلار خوا ته مې وکتل چې په تلوار يې خپل تسبيح د واسکټه جيب ته واچول او غوښتل د کوټې خوا ته لاړشي چې ما يې مخ ونيوه، زما په لېدو په حيرت يې راوکتل چې ما په بند بند ژبه وويل: ه ... هغه ... که تاسو اجازه راکړې نو زه غواړم لومړۍ ورسره يو دوه خبرې وکړم، په يواځې ځان.

زما په خبرو پلار مې په پورته شوي وريځو د حيرت په ځېر،ځېر راوکتل او د څو شيبو خاموشې وروسته يې کرار وويل: سمده.
او روان شو بېرته خپل ځاې کې کښېناست او تسبيح بېرته د واسکټه راوخيسته، لدې چې اجازه يې راکړه زړه کې مې شکرونه و ويستل او په لړزانده ګامونو د کوټې خوا ته روانه شوم، نه پوهېدم چې څه به راپيښ شې او څه کار به وشي؟ د دروازې لاستې مې ونېو خو د دروازی د خلاصه ولو جرئت مې نه درلود، مخ مې شاته وګرځه وو پلار مې په مشکوک او بدګمان نظر په ځېر،ځېر راکتل د دروغو يو مسکا مې پر شونډو راويسته او کوټې ته ننوتم.

د دروازې په خرپ د هغه فکر زما خوا ته شو او زما په لېدو يې سترګي د حيرت خلاصي پاتی شوي، څو ځله يې خوله خلاصه او بنده کړه ترڅو يو څه ووايې خو د دا .... دا ... پر ويلو ګونګې شو د هغه پدی رقم ريکشن پوهه شوم چې شک مې يو دم صحيح وو زما جسم کې فاتح وو چې خپل د جسم په لېدو همغه ريکشن يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وښودو کوم چې ما ښودلې وو! څو شېبې حق حیران پېراوکتل او ناڅاپه یې سترګی پټې کړل او د ځان سره لګیا شو او همغه کار یې تکرار کړو کوم چې ما وکړو!

ځان سره یې ویل: دا خوب دي فاتح، دا خوب دې. اوس راویښ کېږي دا یو بد خوب دی.

کله چې یو مصیبت یواځې په تا راشي نو ډېر سخت وی خو کله چې هغه مصیبت کې یو بل نفر ځان سره شریک وګوری نو د انسان زړه لږ جمع شي، پر ما هم هغه چل شوې وو، له دې چې یوازی نه وم او دې مصیبت کې یو نفر راسره شریک وو، لږ وېره مې کمه شوې وه. نږدی ورغلم دومره وخت مې نه درلود چې د هغه دا کارونو ته وګورم اوس پلار راتلو او که ما دې نه وایې پوهه کړی نو خلکو به پر ما د لیونۍ ګمان کړی وایې! شاید ظالمه په نظر راشم خو ما دا کار خپل د ځان په خاطر کاوه نه د ده، ما نه غوښتل زه دې خلکو ته لېونۍ معرفي شم هغه جسم زما وو او ما باید ورڅخه ساتنه کړې وایې، که هغه ساتنه خپل د دښمن د ژغورلو په بیه هم وایې نو ما باید دا کار کړې وایې.

په کراره مې ورته غږ کړل: فاتح!
هغه سترګي خلاصي نکړل خو خاموش شو.
– فاتح زه یم بلقیس!

زما په خبري هغه راوکتل، او ما د لومړۍ ځل لپاره خپل ځان،خپل څهره، د یو بل چا له سترګو ولېده! هغه بغېر لدي چې سترګې ورپه وې ماته او بیا خپل ځانته کتل، ورخطا وو لکه زما د څو ساعتو مخکې پشان غوښتل یې یو دلیل پیدا کړې ترڅو دا راپېښ شوی ټولو شیانو څخه انکار وکړی، هغه لکه لیونۍ شاوخوا کتل او ځان سره بیا لګیا شو هېڅ زما خبرو ته یې پام نکوه، مجبوره شوم او د هغه لاس مې خپل لاسونو کې ونیو، زما پدی کار هغه ناڅاپه د حرکت ودرېد او ما د موقع ګټه پورته کړل او د راپیښ شوی حالت تفصیل او کیسه مې د الف څخه تر یا ټوله ورته وکړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– غوړ شه اوس پلار مې غواړې راشې او تا وګوري!
فاتح- و ... ولې غواړي ما وګوري؟
په خاموش نظر مې وروکتل، چې هغه خپل لاس پورته کړو ترڅو د عادت مطابق خپل خولې له سر لرې کړي او خپل ویښتیانو کې لاس تېر کړې، خو لاس یې په سر شوې تېکرې باندې ولګېده! د څو شېبو لپاره هغه خپل پر سر ټیکرې ته وکتل او بیا یې زما خوا ته راوکتل چې ما په خاموش ورته وویل: نه وم خبره چې دومره ډارن یې!

زما په خبرې هغه غوسه شو او ویې ویل: زه ډارن نه یم، یوازې د دې راپیښ شوي عذاب څخه لږ څه ورخطا شوي یم.
په پوسخند مې وویل: ډارن یې کنه یوازې پر تا داسې کار ندې شوې ما ته وګوره!

او بیا مې د هغه مخکې خپل نارینه د ویښتیانو ډک لاسونه پورته کړل،خپل پټو او خولې مې ورته وښودل او ومې ویل: وګوره زه هم خپل د جسم څخه راغلې یم ستا دا .." غوښتل مې ورتهووایم ستا دا مردار جسم ته خو خوله مې کنټروله کړل اوس وخت د جنګ نه وو"ستا دا غټ پټ جسم ته.

زما په خبرې هغه پوسخند و واهه او ویې ویل: مه شرمیږه ووایه ستا مردار جسم ته.
– ما داسې ونه ویل!
فاتح- خوله دې ونیول کنه مطلب دی همدا وو.
– نه.
فاتح- انکار مه کوه خپله هم پوهېږې چې مقصد دې همدا وو..

د دې څخه مخکې چې زه کوم ځواب ورکړم د کوټې دروازه خلاصه شوه او پلار مې راننوت، د هغه په دننه راتلو زما رنګ وپرېده او په وېره وېره مې د فاتح خوا ته وکتل، دعا دعا مې کول چې کوم لیونتوب ونکړي، دا داسی موضوع نه وه چې موږ یې خپل د کورنۍ او یا بل چا سره شریکه کړو دا زموږ دواړو یو مشترک مشکل وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او باید مورِ دوارِو تحقیق کړی وایې چې ولې داسی چل زمورِ دوارِو سره شوې؟ ما نه غوښتل د فاتح په کوم بېځایه خبرې زما نوم د لیونیانو په لیست کې راشې او د خلکو د خندا شم.

پلار مې بغیر لدې چې د فاتح! یعنې زما د جسم څخه چې فاتح پکې شتون درلود او په کټ څملېدلې وو سترګی واخلې د هغه د کټ خوا ته نږدی شو او د هغه مخامخ و درېده، فاتح زما خواته راوکتل او ما ورته په سترګو سترګو کې زاری وکړل چې ته وخدای کار خراب نکړې، پلار مې څو شېبې خاموش ولاړ وو، او یواځې هغه ته کتل. د پلار د داسی دروند نظر په معنا زه ښه پوهېدم او د شرم څخه مې سر نشو پورته کولې، زما پلار که هرڅومره بد انسان وو خو زړه یې مهربانه وو، او د اولاد د ځان وژني خبر مور او پلار څنګه برباد کوي ما نن په همدې څو ساعتو کې ولېده. د څو شېبو خاموشې وروسته پلار مې کرار پداسی حال کې چې تراوسه یې نظر د فاتح خوا ته وو وویل: ښه یې لورې؟

د پلار په پوښتني مې د فاتح سترګي له حیرت خلاصي پاتې شوی او خوله یې خلاصه کړه ترڅو ووایې زه فاتح یم! خو کله چې زما خوا ته پام شو نو غلې شو، او لکه چې هغه هم ومنل چې د رښتیا داسي بلا زمورِ داورِو په سر را نازله شوې چې کرار یې وویل: ښه یم کا..." فاتح چې کا کړل ما ټوخ کړل چې هغه ژر وویل:بابا! پلار مې ما او هغه ته په حیرت راوکتل خو څه یې ونه ویل څو دقي ولاړ وو او لږ اخوا دیخوا پوښتنې وکړل خو کله چې زمورِ دوارِو خاموشې ولېدل نو په مشکوک نظر یې زمورِ دوارِو ته راوکتل او بیا یې وویل: د سهار اذنو وخت دی زه به مونځ وکړم بیــ ..

ما په تلوار وویل: هو تاسو لاړشې زه همدلته یم.
پلار مې په حیرت راوکتل او ویې پوښتل: ولې ته مونځ نکوی که څنګه؟
په بند، بند ژبه مې وویل: و.... ولې کوم یې ه... هغه تاسو لاړشی زه هم درپسی درځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار مې د څه ویلو بغیر په مشکوک نظر زمونږ دوارو خوا ته را وکتل او بیا له کوټې ووت. د هغه په تلو مونږ دوارو یوه هوسا ساه واخیسته. زه د کټ څنګ ته په کېخودلې څوکۍ کښېناستم او خپل سر مې په لاسونو کې ونیو نه پوهېدم څه وکړم؟ زړه مې غوښتل په زوره، زوره وژاړم دا نو څه عذاب دی چې زمونږ پر سرونو نازل شوی؟ خپل د پخواني غږ په اوریدو مې سر پورته کړو چې نظر مې پر فاتح ولګېده چې په کراره یې وخندل او ویې ویل: له دې چې داسې نرۍ غږ لرم خندا مې راځي!

حیرانه وم چې هغه څنګه داسی یو حساس وخت کې د داسې یو بیځایه موضوع په خاطر خندلې شي؟ زما د نظر په لېدو هغه وویل: پوهېږم څه فکر کوې خو څه وکړم دا چې داسی نرۍ غږ زما له حنجرې او مرۍ راوځي خندا مې راځي.

او بیا په لوړ غږ په خندا شو، ما هېڅکله داسې نه وخندلې! لومړۍ ځل وو خپل څهره مې داسې د خندا په حال کې لېده، د څو شیبو وروسته هغه کرار شو او ناڅاپه یې وپوښتل: تشناب چیرته دی؟
په ګنګس حالت مې وویل: څه؟
فاتح- وایم تشناب چیرته دی؟ غواړم خپل دا نوي څهره وګورم.
په بد خلقی می وویل: یعنی غواړې ووایي دا څهره دې بیخې لیدلې نده؟
فاتح په شیطنت وویل: لیدل تر لیدلو فرق لرې ګرانې! زه باید یو عمومي چک اپ وکړم چې څه چل روان دی؟

د هغه په دې بی شرمانه خبرې باندې مخ مې تک سور شو او په غوسه مې وویل: بی شرمه!
چې هغه بیا په لوړ غږ وخندل او په همغه شیطنت یې وویل: ولې بی شرم؟ د اول هم زما مال وو، او اوس خو بیخې رسمې زما حق را ورسیده، نو ولې بې شرم؟
د هغه دا خبره مې هېڅ خوښه نشوه او په غوسه مې وویل: زه یو ازاد مخلوق پېدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې یم،زه کوم کنیزه یا غلامه نه یم چې ته مط مالک یا ارباب اوسېږې، او هو زه انسانې کرامت لرم کوم بزه یا میږه نه یم چې ته و وایې زما مال دی.

زما په خبری د هغه تندی تروش شو خو څه یې ونه ویل، په کرکه مې وروکتل چې هغه بغېږ د څه ویلو پر کټ کښېناست، څو شېبې په خاموشې خپل لاسونو ته وکتل او ناڅاپه یې زما خوا ته مخ کړو د غوسی او قهر څخه یې غاښونه وچیچل او ویې ویل: تا .... تا ولې غوښتل ځان و وژنې؟

داسې په غوسه یې را وکتل چې احساس مې وکړو هغه خپل په مردانه جسم کېدې او راغلې زما سر ته او داسې حساب کتاب راڅخه اخلې. په بند بند ژبه مې وویل: ن ... نه پوهېږم زما یاد ته نه راځې.

هغه څو شېبې په تروش تندی او مشکوک نظر راوکتل، داسې لکه چې زما د خبرې رښتیا او دروغ یې معلوموول غوښتل کله چې ډاډمن شو زه د رښتیا هم نه یم خبره نو سر یې وخوځاوه او خاموش شو چې دا ځل ما په حیرت ورڅخه وپوښتل: ته له کومه خوا خبر شوې چې ما غوښتل ځان و وژنم؟

هغه په متاسف اندازد څو شیبو لپاره راوکتل بیا یې کرار وویل: هغه ورځ کله چې زما او ستا په مېنځ کې د انسټیوټ په چپټرونو کې د لیکل شوې شعرونو پر سر هغه لانجه وشوه نو د هغه وروسته زه کور ته ولاړم او بیحد مې عصاب خراب وه.

په پوسخند مې وویل: ما ته؟
هغه راوکتل او د نه پشان یې سر وخوځاوه او ویې ویل: ځانته مې عصاب خراب وه چې داسی تنده رویه مې ستا سره وکړه.
هغه خپېږه مې رایاد شوه او ومې ویل: تند رویه! نه.. باید و وایې ځناورتوب او وحشیانه رویه..
هغه یوه شېبه په ځېر راوکتل بیا یې وویل: که تا د دې لځایه چې چپټر زما له لاسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کش کړی وایې په کرار دې یو توضیح راکړې وایې نو ما به هېڅکله هم هغه کار نه وایې کړی.

– توضیح! تا مګر زه تر توضیح ورکولو پرېښودم؟ خوله دی خلاصه کړه او هر تهمت او ناروا چې پر خوله دې راتله پر ما دې وتپول.

هغه خوله خلاصه کړه ترڅو ځواب راکړې خو لکه چې پښېمانه شو، ځکه خوله یې بنده کړل او خاموش شو ما هم خوله بنده کړه خو زړه کې مې ورته ښه پرېمانه کنځل وکړل. وایې توضیح دې رانکړه! زه یې د یو شعر پر سر ووهلم، ورټلم،تهمت یې راباندې ولګوه او اوس وایې توضیح دی رانکړل! زه په همدی فکرونو کې وم چې د هغه کرار غږ مې واورېده چې ویې ویل: ستاسو د کور چې راغلم خپل د کړې کار څخه سخت پښېمانه شوم. غوښتل مې درته زنګ ووهم او بخښنه درڅخه وغواړم خو ..

ور ومې کتل چې هغه خپل شونډه تر غاښ لاندی کړه او ویې ویل: خو ومې نشو کړې! شیطان زر رقم خراب فکرونه او خبري ذهن کې را واچول او نه یې پرېښودم ترڅو زنګ درپسی ووهم، زه د ځان سره په کش مکش کې وم چې زنګ ووهم او کنه؟ چې الهام زنګ راته و واهه او ویې ویل .... ویې ویل بلقیس غوښتل ځان ووژنی او مور اوس ... شفخانه کې یو او راشه، او بس نور مې یاد کې ندی چې څه وشو؟ کله چې سترګې مې خلاصې کړې نو دلته وم او تا راته دا کیسي وکړل، نور زما څه یاد کې ندې.

په حیرت مې د هغه خوا ته وکتل او ناڅاپه خپل د ځان وژني په دلیل پوهه شوم! او یاد ته مې راغله چې ما د همدغه انسان له لاسه خپل ځان غوښته و وژنم، هغه زه و وهلم زما چېټرونه یې راڅخه واخیستل او د تلو وخت کې راته وویل" هر مرګ چې کوې وکړه خو تر یوې هفتې حق نلرې له کور و وځې خبر شوم بهر تللې یې پښې دې قلم در ماته وم،یوه هفته وروسته مور او پلار راستوم ترڅو زمور د واده په اړه د کاکا سره خبري وکړې تر واده پورې کوښښ وکړه ځان اصلاح کړې او دا بې شرمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي پرېږدي او له ځان ځخه ښځه جوړه کړي." د هغه د تلو وروسته تر نيمو شپو مې وژړل او بيا ... بيا په پټه له کوټې ووتم او خپل د مور د فشار ۷۲ ګولۍ مې خولې ته واچول ...

د هغه په غږ د خيال انځور مې وشلېده.
فاتح- تا... تا زما په يوه څپېړې غوښتل ځان وژنه وکړې؟
ور ومی کټل خو هېڅ مې ونه ويل سترګي مې له اوښکو ډکي شوی، وايې زما په يوه څپېړه! ما د هغه د دي ټولو بد اخلاقو او تهمتونو له لاسه غوښتل ځان و وژنم ترڅو ورڅخه بيغمه شم خو خبره نه وم چې خدای به مې د همدغه کس بدن کې وراچوی! هغه متل دي کنه وايې د باران تښتېدم د ناوې لاندې مې شپه شوه. پر ما هم خودې مودې همدا چم شوې وو.

***

سهار د نهه بجو شاوخوا پلار مې د فاتح سره موټر کې کښېناست او زمور د کور په خوا راون شوو، او زه يو ځلې بيا يوازی پاتې شوم! د موټر تر پناه کېدو مې ورپسې کتل د فاتح خبری مې ذهن کې ګرځېدلې چې تر اخری شېبې راته ويل" وېرېږه مه خدای مهربان دې، د څو ساعتونو مخکې پشان پياوړې اوسېږه، او چا ته مه ښکاره کوه چې روح او جسم دې يو ندې! مور باید د اوس لپاره په ګډه کوښښ وکړو ترڅو دا خبره خپل مينځ کې پټه وساتو، ځکه دا چې حتا مور د دې خبری د منلو لپاره حاضر نه يو نو ته فکر وکړه زمور کورنۍ به دا خبرې زمور سره ومنې؟

بهتره به دا وې ترڅو چې په اصل موضوع مو سر خلاصيږی او يوه چاره ورته پيدا کوو تر هغه وخت خپل د کورنۍ په وړاندې خپل ځانونه نرمال وښايو، زه له دې ځايه د بلقيس په حيث ستاسو کور ته ځم! او ته هم د فاتح په حيث زما کور ته! هېڅ کوم مشکوک کار به نکوې زه درته زنګ وهم، پوهه شوې بلقيس!؟ "

(c) ketabton.com: The Digital Library

که څه هم د هغه داسې امرانه لهجه او دستور صادر کول مې خوښ نشول، خو بله چاره نه وه موږ دواړه په یوه مصیبت کې اخته وو او مجبوره وو خپل د جسم د ساتلو لپاره د مقابل نفر خبره ومنو، د جسم پر ویلو د فاتح د پرون شپې بې ادبانه خبره مې رایاد شوه او مخ مې سور شو د ژبې لاندې مې یو څو بد رد ورته وویل او بیا مې یوه ژوره ساه واخیسته او خپل شاوخوا ګڼې ګوڼې ته مې وکتل، په هر لس نفرو کې یوه ښځه وه نور ټول سړیان وه چې اخوا دیخوا کېدل، د عادت مطابق غوښتل مې خپل ټېکری پر سر سم کړم ترڅو کوم کوڅه ډب هلک مې مزاحم نشي خو کله چې لاس مې خپل پر سر خولې باندې ولګېده نو لومړۍ مې حیرت وکړو خو د څو شېبو وروسته په لوړ غږ مې وخندل.

زما پر خندا زما شاوخوا ته روان یو څو کسانو راوکتل خو کوم خاص توجه یې ونکړل او بېرته روان شول، ټول ښار راته پر بل رنګ او بوي ښکاره کېده، خپل پر مخ مې لاس کش کړو او کله چې لاس مې پر ږیره ولګېده نو ذهن مې راته یوه خبره رایاد کړه.

***

— دا هلکان ګوره څومره بخته ور دې!

د شبنم په غږ مې لومړۍ د هغې خوا ته وکتل او بیا د هغې د سترګو نظر مې تعقیب کړو او د سړک هغه بلخوا په څو هلکانو مې نظر ولګېده چې په لوړ غږ یې په یو شې پسې خندل څلور پنځه ځوان هلکان وه یو یې د ټولو مخکې روان وو او د یو څه په اړه یې خبرې کول او دا نور د سړک منځ کې په لوړ غږ ورپورې خندل د ټولو لاس کې هم یو، یو بولانې وو او همدا د خندا او خبرو حال کې خوړل او روان وه!

شبنم یو سوړ اسویلې وویست او ماته د راکتو حال کې وویل: وګوره د ټول دنیا او عالم څخه بیغمه خاندې کیسی کوي، خوشحاله دي! داسی حال کې چې موږ انجونی دا رقم په لوړ غږ خندا په کور کې لا نشو کولې سړک خو لرې! کور کې لږ په لوړ غږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخاندو د څلور خواو څخه غږ پورته شې حتا مور مې لا تندی تروش کړې او وايې:
مړه شې وجنۍ دا نو څنګه خندا ده،بی شرمې غږ دې راښکته کړه خلک به څه وايې!

هېڅ ځواب مې ورنکړو او همغسې کرار کرار څنګ په څنګ ورسره روانه وم چې
هغې خپل حجاب لاس کې ونيو او بيا يې په ارمانجن غږ وويل: کاش دا حجاب سره
مو ازادی درلود! کاش داسی قانون وايې چی حجاب که واچوې نو په امن کې يې، او
نور څوک درته مزاحمت نکوي، خو ګورې دا دومره ټوکران مو پر ځانونو پېچلې خپل
نفس مو وربانديې تنګ کړې حتا تر دې حد چې خپل د پښو د ګام اخيستلو ځاې لا
نشو لېدلې خو بيا هم د دې ټولو خبرو سر بېره، وګوره شاوخوا دا ټول هلکان، سرې
او حتا دا قران شرمه ولې بوډاګان لا زموږ پسی ګوري.

پخدای بلقيس کله چې دوي داسې راپسې راګورې فکر کوم لوڅ لغړه روانه يم! چې
داسی راګوری. دوې ولې نه پوهېږی چې د هغوې په کتو موږ پعذابه کېږو؟
لږ خاموشه شوه بيا يې په ارمانجن لهجه وويل: کاش طالبانو يو قانون د دې سړيو
په اړه هم صادر کړې وايې، چې کوم سړې چې لاره کې د اسلامي حجاب لرونکي
ښځۍ پسې ګوري بايد راګېر او ښه جوړ و ډبول شې، هله به مې زړه يخ شوې وو او
د دوي دولت ته به مې دوه لاسه سلامي کړې وايې.

و مې خندل خو هېڅ مې و نه ويل ځکه د شبنم د خبرو سره موافقه وم موږ د
حجاب پر کولو او په سنګين تګ او راتګ حال کې هم د دوي له لاسه بيغمه نه وو.

شبنم- زړه کې مې آرمان دی يوه ورځ د سړک څنګ ته ودريږم او بولانی وخورم.
د هغه په دې خبرې لږ په زوره مې وخندل چې هغې می اوږه چونډی کړل او په
غوسه يې وويل: خانده مه پخدای زړه کې می آرمان دې بولانی واخلم او د سړک
غاړې کې کينم او همداسې په شوق شوق خلکو ته په کتلو بولانی وخورم، بغير لدی
چی څوک راته په ځير ځير وګوری يا راته کوم مزاحمت وکړی،
لږ خاموش شو او بيا په بيحد زړه مات غږ وويل: ای کاش زه هم هلک وايې! هغه
وخت همداسې ازاده ګرځيدم او هيچا نه راپسې کتل او نه يې راته مزاحمت کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما په خندا وویل: اوس د یو بولانې خوړلو لپاره غواړې هلک شې؟
شبنم- نه خبره یوازې د یوه بولانی نده، په نړۍ کی او بلخصوص زموږ هیواد کې هلکان هر کار کولې شې او هېڅ ستونزه نلرې خو جنۍ تر ډېره حد محدوده ده. او هغه کارونه نشې کولې.
— لکه څنګه کارونه؟
شبنم- ډېر کارونه موږ نشو کولې لنډ مثال یې وګوره همدا تعلیم دي، موږ حتا د تعلیم حق لا نه لرو هغه حق چی موږ ته اسلام راکړي ښوونځي بند دی سبا بل سبا به واروې چی انستیوټ هم بند دې.

— بلا ... داسی منحوس خبرې مکوه خوله دې بنده ساته، انسټیوټ طالبان هېڅکله نه بند کوي،هغه ښوونځي بند کول هم ضرور یو دلیل یی درلود چې موږ نه پوهېږو.
شبنم په پوسخند وویل: هو هو ته په همدی خیال کې کېنه چې دا ورې دې شرېې شې.
— ته دا سیاست خبري پرېږده دا راته و وایه چې کوم آرمان دې درلود چې د جنیتوب په سبب پوره نشو؟
شبنم څو شېبې خاموش شوه بیا یې په ارمانجن انداز وویل: ته پوهېږې زه په ښوونځي کې خپل د ښوونځي د کرکټ ټیم مشره وم.
په حیرت مې وروکتل او ومې ویل: رښتیا؟ نه وم خبره.

شبنم- زه د کرکټ سره د خلکو خبره لیونۍ مینه لرم. نګورې کوم ورځ چې د کرکت لوبه وې زه انسټیوټ ته لا نه راځم او وټساپ او نور مجازی نړۍ کې درې سوه زر د کرکټ د تشویق او بریالۍ توب لپاره پوسټونه او سټوریانې کوم.
لږ مې فکر وکړو بیا مې وویل: اممم یو دوه ځل مې فکر شو تا د یو کرکت لوبغاړې عکس خپل په پروفایل لګولې وو او یو استورې دې هم کړی وه "ژوندي دې وي اتلان!" ما فکر وکړو چې..
ومې خندل او ومې ویل: ما فکر وکړو هغه هلک دې خوښ شوی چې داسی عکسونه یې خپل په پروفایل لګوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما پدی خبرې شبنم بد بد راوکتل او ویې ویل: مره شې لخیره زه د یو خاص لوبغاړی عکس نه ږدم یو ځل مې د نوین الحق د کیخود او بل ځل د راشد خان او استوری مې د ګلبدین په عکس کړی وه، نو ستا په نظر ما دا درې سره خوشیږی؟ استغفرالله.

ومې خندل او د هغې د غوسي څخه ډک مخ ته مې وکتل او ومې ویل: ولای نه یې پېژنم دا کسان چې نوموټه دي واخیستل ما یواځې د هغوپ په تن د افغانستان د کرکټ جامو ته وکتل نور مې کوم خاص پام ونکړو.

سبنم- هې هې رښتیا یې ویلې غوا څه پوهېږي د ګل په بوي!

– بلا بلا زه دا خبري پرېږده دا راته وایه چې څه چل وشو بیا؟ ښوونځي کې؟

شبنم یوه ژوره ساه و ویسته او ویې ویل: هغه ټیم کې څلور پنځه موږ پښتانه وو او نور فارسیبانانې وي، بغیر د کوم قوم پرستي او بل هر مرګه درته وایم موږ پښتانه هر ځاي او هر کار کې د فارسیبانانو څخه تکړه یو باور وکړه، هغه وخت د اشرف غنی د پاچاهي دور وه، زموږ ښوونځي ته د کرکت بورډ څخه یو خارجي د استرلیا کوچ راغله او غوښتل انجونې لوبغاړې وګوری!

باور کوی بلقیس هغې موږ پنځه پښتني لوبغاړی انتخاب کړو ویل یې ستاسو لوبه په ټولو کې بهترینه ده، بیا یې موږ یو څو نور ښوونځي انجونو سره په لوبه کړو، هر چا که لوبه ګټلې وایې هغه یې د کابل د انجونو ټیم کې اخیست او وړل یې ولایتي لوبو ته او بیا امکان درلود هیوادي لوبو ته! د ښوونځي لوبو کی خو زر رقم چل او فریب باندې د کورنۍ څخه مو اجازه واخیسته او اوه ښوونځي سره مو لوبه وکړل زموږ ښوونځي د ټولو وګټل.

په هیجان مې ورته وکتل ترڅو د کیسي په ادامه پوهه شم ما شبنم یواځي د یو کال راهیسې په انسټیوټ کې پیژندل خو دومره راته ګرانه وه لکه خپل سکنې خور خو تر اوسه د هغې د ژوند دی کیسی څخه نه وم خبره!

– ښه بیا څه وشو؟ ته یې د کابل ټیم ته انتخاب کړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبنم راوکتل او د هو پشان یې سر وخوځاوه او په ماته لهجه یې وویل: زموږ ټیم اوه ښوونځي ته ماته ورکړل کپ مو راوړو خپل ښوونځي ته همغه خارجې کوچ راغله ویل یې ما درې نفر انتخاب کړې چې د کابل ټیم ته راشې هغه کې یوه زه وم! اه بلقیس داسې خوشحاله وم داسې چې فکر می کاوه په آسمانو ګرځم نه په ځمکې، موږ ته یې وویل لاړ شې او خپل د کورنۍ رضایت نامه راوړې موږ تاسو ټیم کې نیسو،

یوه میاشت وروسته هرات کې د انجونو لوبه وه ویل هلته مو وړو طیاره کې د هر جنۍ سره یو بل نفر هم د هغې د کورنۍ وړو ځکه افغانان خپل لوڼې یواځې چیرته نه پرېږدی ویل یی یوه ورځ لوبه ده سهار ځو ماذدیګر بیرته راځو، دومره خوشحاله وم چې حد یې نه درلود، لاړم کور ته دا ټول کیسه مې خپل مور او پلار ته وکړل ...

شبنم خاموش شوه او ګامونه یې چټک کړل لکه چې د خبرو ادامه یې نه خوښېده خو زه هم بد کنجکاوه شوې وم او غوښتل مې د خبرې په پاي ځان خبره کړم، ما هم ګامونه چټک کړل د سړک اخر ته رسیدلې وو د دغه سړک هغه خوا زما کور وو خو شبنم کور یوڅه نور هم لرې وو دلته موږ تل یو دبل سره خدای پامانی کول ما د شبنم د ایساره ولو کوښښ وکړو ترڅو راته ادامه خبره وکړې خو هغه همغسې په چټک ګامونو راڅخه لاړل.

زه هم مجبوره خپل کور ته لاړم کله چې ورسیدم نو ډېر مسجونه مې وټساپ کې ورته وکړل دوه ځله مې هم زنګ ورپسی و واهه خو هغې کوم ځواب رانکړو بیا نیمه شپه دولس بجو خوا ته یې راته یو اوږد مسج وټساپ کی راستولی وو چې ما د سهار د لمانځه کولو وخت کې ولېده او ومې لوست لېکلې وه:

پلار او ورونو مې اجازه رانکړل زما په زیات زاریو هغوي ګواښ وکړو که یوځل بیا د کرکټ په اړه خبري وکړې د ښوونځي څخه دې باسو، ما هم نور څه ونه ویل زموږ درې انتخاب شوی کسانو څخه یوه هم ولاړ نه! ځکه هغوی ته هم اجازه نه وه ورکړې شوی اخر کی ښوونکي درې نور زموږ ټولګي والې انجوني انتخاب کړل چې د کرکټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لځایه يې سینګار کولو ته زيات شوق وو هغوی يوه مياشت وروسته لاړل هرات ته
هلته يې لوبه وبايلل خو لا هم خوشحاله وه، ځکه ورته پيسي ورکړې وه د نفر پر سر
لس زره او دا هم ويل شوې وه چې د افغانستان په ملې لوبډلې کې به ونيول شی!

هغوي غوښتل د انجونو يو ملې لوبډله جوړه کړی خو دا هڅه يې د طالبانو په راتلو
ناکامه شوه خو هغه استرلیايې کوچې زموږ هغه دری د ښوونځي ملګري له ځان سره
استرليا ته ويوړل د کورنۍ سره!د هغه درې انجونو څخه د يوې شماره راسره ده کله
ناکله هغه ځای کې د تمرين حال کې خپل عکسونه راستوی.
او ورسره يو عکس يې هم راستولې وو چې يوه جنۍ د کرکټ جامې اچولې وه او
بيټ په لاس په خلاصه خوله يې خندلې..

***

د موټر په هرنګونو د خيال راووتم، شاوخوا مې وکتل د سړک هغه بلې غاړې ته يو
بولانۍ خرخونکي ولاړ وو، په کراړ، کراړ همغه خوا ته نږدې شوم دا چې هېڅا راپسې
نه کتل او نه يې هم راپورې غرض درلود، دا کار راته داسې عجيب عجيب خو عين
حال کې بېحد ښه ښکاريده بولانې والا ته نږدې شوم تازه تازه بولانې پخه ول دغوړو
بوی لا راباندې ښه لګېده بولانې والا ته مې وويل چې دوه ګرم د کچالو بولانې راکړې
هغه هم په تلوار دوه بولانې راکړل، هملته د سړک غاړې ته کښېناستم همغه شان چې
شبنم ويلې وه! زړه کې مې وويل کاش هغه هم دلته واې! د بولانې بوي مې چې پر
پوزه ولګېده ټول خبري مې لياده وويستې، او خولې مې لاړې ورته شروع کړې د دې
څخه مخکې چې بولانې خوړولو باندې پيل وکړم دا خبره مې ذهن ته راغلل چې
جيب کې پيسې لرم او کنه؟

په دې فکر لړ ورخطا شوم په تلوار خپل په جيبونو کې د پيسو پر موندلو شوم،
هسې ما د دې فاتح څخه يوه د خير ورځ نده لېدلې هسې نه اوس جيب کې يوه
پيسه هم نه وې او ما پر خلکو وډبه وي، همدا فکرونه مې کول او جيبونو کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیسو د موندلو په لټه وم او خدای خدای مې کاوه چې د کمیسه په جیب کې مې په کوچنې د پیسو په بکسک باندې لاس ولګېده،همدا چې پر هغه مې لاس ولګېده یوه هوسا ساه مې وویسته که نور ویې کنه شل روپۍ خو به ضرور پکې وې! او همغه ماته بسنه کوی بکس مې له جیب راوویست خلاص مې چې کړو د هغه دومره پیسو په لېدو خوله مې خلاصه پاتې شوه!

د ظالم زوي ټول نوې نوې زرګونان بکس کې اچولې وه؟ خیرن! دا دومره کلونو کې او حتا د کوژدې وخت کې امرونه او فرمانونه خو یې ښه صادر کول خو یوه ورځ یې لا ولاکه راته کوم شې اخیستی وې وړې،تړې، کنجوس، خو خیر اوس خو د ده پر ټول خزانې ما چاپه وهلې نو ښه ورباندې عیش کوم! په دې فکر مې شیطانې مسکا وکړل غوښتل مې بکس بیرته جیب ته کړم چې د بکس اخر شاته جیب کې مې یوع شې ته فکر شو! په مشکوک انداز مې راواخیست عکس معلومیده! کله چې راسته مې کړو نو دوه ماشومان مې ولېدل! یو تقریبا د څلور پنځه کالو هلک وو او بل یو تازه زېږدلې ماشوم معلومېده! هلک هغه ماشوم غیږ کې نیولی وو او خندل یې!

ښه چې ځیر شوم عکس ته نو پوهه شوم چې هغه ماشوم هلک فاتح او غیږه کی ماشومه زه یم! د دې خبری په پوهېدو خوله مې له حیرت خلاصه پاتې شوه، ده خپل بکس کې زما او خپل د ماشومتوب عکس د څه لپاره ساتلی وو؟ څو شېبې هک حیرانه وم خو وروسته د دې فکر په راتلو چې ضرور د دې لپاره یې ساتلې ترڅو هر ځل د هغه عکس په کتو ځان سره ووایې دا زما مال او دولت دې او زه یې څښتن یم! نو له غوسي څخه مې غاښونه وچېچل، ضرور همدا خبره ده کنه فاتح نه ولاکه زما سره مینه وه نه کوم بله خبره.په دی فکر غوسه راغله عکس مې غوښت څېرې کړم خو زړه مې ونشو د بکس څخه مې راواخیست او خپل بل جیب ته مې واچوه په یو سمه موقع او فرصت کې دا یو بل ځای پټ کوم ترڅو دې نور پیدا نکړې شې.

د بولانی والا پیسې مې ورکړل او بې هدف کرار کرار د سړک په غاړه روانه شوم، که څه هم دا ناڅاپه آزادي څخه زښت خوشحاله وم او فکر مې کاوه هر کار چې وغوارم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولې شم خو څه ناڅه زړه کې مې وېره هم وه، دا هلک کېدل تر یو دوه ورځو ښه دې خو ټول ژوند امکان نلری! نه پوهېږم چېرته روانه وم خو د پښو په درد او ستړیا و درېدم شاوخوا مې وکتل ستړې وم او خوب مې هم راتلو باید لاړه شم کور ته او خوب وکړم خو د چا کور ته لاړه شم؟ د فاتح خبره مې یاد ته راغله یو ټاکسې ته مې لاس وخوځاوه، د عمر پوخ سړي راته مخې ته ټاکسې و دره ول او ویې پوښتل: چېرته ځې؟

د هغه په پوښتنه لږ مې ذهن باندې بوج راویست او ومې ویل: *** خواته ځم.
– 200 کرایه کېږي.
بغېر د کوم لانجه وهلو موټر کې کښېناستم، سر مې د موټر کړکۍ خواته وڅرخه وو او د خلکو پر ننداره شوم، یوه ورځ مخکې ما غوښتل د تل لپاره خپل کیسه ختمه کړم او د دې نړۍ څخه لاړه شم! خو اوس ما په یو بل شکل او صورت کې دې نړۍ ته کتل، د رښتیا هم چې د خداې په کار کې بنده هېڅ نشې کولې او نه هم ویلې شې. د موټر به درېدو راښکته شوم د موټروان پیسې مې ورته حساب کړل او مخامخ کوڅې ته په کتو شوم، یوځل یا هم شاید دوه ځله هغه هم یواځې په اخترونو او ودونو کې دغه کور ته راغلې وم او بس.

هېڅکله مې نه د فاتح سره جوړه وه او نه د هغه د کورنۍ د غړو سره! خویندې بیحد مغرورې وې او مور یې بېحد بد اخلاق ښځه وه یاد مې دې زموږ کور ته راغلې وه هغه وخت چې ما او فاتح نکاح نه وه ترلې او هغه هند کې درس ویلو، د دې له ځایه چې زما تعریف وکړې او د انګور په حیث مهربانې راباندې وکړې پر ما یې ملنډې وهل پېل کړل او زیات خبرې راته وکړل هره لسو خبرو کې نهه زموږ غریبې او خپل خانې ته اشاره وه.د همغه ورځ مې هم له هغې بد راغلل او هم د هغې د دوه لورګانو څخه، ځېنې کسانو ته خداې پیسې ورکوې خو څنګ کې شخصیت او عاجزی هم ورکوې، خو دا ځېنې تازه د نن او سبا پیسه داره شوی خانان چې تازه یې پیسې لېدلې نه خدای منې نه قران او هوایې ګرځې لکه زما د خواښې پشان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا فکرونه مې له سر لرې کړل او د هغوي د کور دروازه مې وټکول، د فاتح دوي کور یوه ښایسته دری پوړیز ودانۍ وه چې تازه څو کاله مخکې یې جوړه کړې وه، د دروازې په خرپ سترګي مې د کور د دیوالونو څخه واخیست او دروازې خوا ته مې وکتل ترڅو وګورم چا راته دروازه خلاصه کړې؟

د فاتح د مشر ورور اوه کلن زوي نعمان راته دروازه خلاصه کړې وه! زما په لېدو په خوشحالۍ چغه کړل کاکا راغې، او ژر د کور خوا ته په منډه شو. د خولې لاړې مې تېرې کړې او د بسم الله پر ویلو کور ته ننوتم، دوه قدم حویلې وه او بیا څو زینې چې کور ته تللې وه د زینو څخه پورته شوم په استرس او داسې حال کې چې لاسونه مې لړزېدل بوټونه مې د پښو څخه وویستل، زه د دې کور د خلکو څخه د نفرت او کرکې څنګ کې وېره او وحشت هم لرم بلخصوص د مشر کاکا څخه! دعا دعا مې زړه کې کول ترڅو هغه کور کې ونه اوسېږي، د هغه شنو سترګو زه تل ډار کې اچولم، شاید زما پلار یې هم ډاره ولې وو چې خپل د یوه هفتې تازه زېږدلې لور یې د ده په یوه خبره د ده د زوي په نوم کړې وه!

په همدې فکرونو او وېرې کور ته ننوتم یو لوې سالون چې په سرو قالینو پوښل شوې وه او شاوخوا یې سرې نالې هوارې وې د سالون په سر کې پر نالې مشر کاکا بالښت ته ډېه وهلې ناست وه او څنګ کې د فاتح مشر ورور مصور وو، ښځۍ د سالون یو کونج کې ناستي وې او په وېره وېره یې شاوخوا کتل! نه پوهېدم چې ولې داسې چل دې؟ زه خپل هم وېرېدلې وم او د دوې داسې کتو نوره هم و وېره ولم، لومړۍ کس چې زما خوا ته راغلو هغه زما خواښې وه چې په ژړا زما خوا ته راغله او ویې ویل: کاش مره واې خو ستا دا حال مې لېدلې نه وایې.

زما حال! مګر زما پر حال څه شوي چې دا داسې وایې؟ د دې څخه مخکې چې هغه دویمه خبره وکړې مشر کاکا مې په تنده لهجه وویل: بس یې کړه ښځۍ د ماښام نه تر اوسه زما او د ټول کور عصاب دې را وخوړل.
د مشر کاکا پر خبره خواښې مې د غوسې څخه سره او شنه شوه او لکه بې شرمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځو پشان یې چیغه کړه: نه ګورې ستا وریرې خپل په بې حیایې زما د ګل پشان زوی څه حال ته رسه ولې؟ اوس هم د هغې کور خرابې خوا نیسې.

د هغې خبری مې غوږونو کې پورته ښکته کېدلې"نه ګورې ستا وریرې خپل په بې حیایې زما د ګل پشان زوی څه حال ته رسه ولې؟ اوس هم د هغې کور خرابې خوا نیسې." غوښتل مې خوله خلاصه کړم او ورته ووایم ما ستا په جان جانې زوی هېڅ مرګ ندې کړې او دا ستا زوی وو چې زه یې دې حال ته ورسه ولم خو زما د څه ویلو مخکې د مشر کاکا قهرجن غږ چې د ټولو پر وجود یې وېره خپره کړه او زما خواښه یې ګونګه کړه په سالون کې خپور شو.

مشر کاکا- خبر دار که زما د وریرې په اړه یو بل بېځایه خبره پر خوله راورې، کنه هر څه که وشو خپله به یې ملامته اوسېږې.
د کاکا خوا ته مې وکتل باور مې نه کېدو چې کاکا دې زما خوا نېولې اوسېږي هغه هم داسې پر کلکه! ما تل فکر کاوه کاکا مې یو ظالم او متاسفانه جاهل سړی دی! خو باید په یو سم وخت کې یې لاس ښکل کړم او بخښنه ورڅخه وغواړم له دې چې داسې فکر او ذهنیت مې د هغه په اړه درلود.

خواښې مې په مکرجنې ژړا او همغه بې شرمې وویل: اوس هم خپل د وریرې خوا نیسې، نه ګورې څه بدنامې موږ ته راپیښه کړه؟ نه ګورې زوی درته څه حال ته رسه ولې؟ نه ګورې دا ټول خلک لګیا دې وایې جنۍ پر بل مینه وه او د هغه لپاره یې ځان وژنه کړې، ټول کلي لګیا دې وایې بلقیس په هغه خانه خراب پوهنتون کې د یوه هلک سره یارانه درلود او دا ځان وژنه یې هم د هغه لپاره کړې حتا ویل کېږي د هغه هلک سره یې اړیک..

د خواښې خبره مې لا پوره شوې نه وه چې د شرک غږ ټول کور ونیوه! په خلاصه سترګو او ناباوره انداز مې مشر کاکا ته کتل چې زما خواښې پر مخ په څپېړه وهلې وه! اوس پوهه شوم چې د فاتح د تهمت لګولو او بدګمانې سرچینه د کومې خوا پورته کېږي؟ او همچنان پر دې هم پوهه شوم چې دا وحشي خوې یې د چا څخه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارث ورېږ! مصور منډه کړل او مشر کاکا یې له اوږې کلک ونیو ځکه خوابښې مې د دې له ځایه چې خوله بنده کړې لګیا وه او ماته یې بد رد ویل داسې خبرې کول چې زما زړه یې هر دقه نور هم له ځان توره وه، باور مې نه کېدو چې یو انسان تر دې حده رزالت ته رسېدي شي!

ما ځان وژنه په څه دلیل کړې وه او دوې څه تهمتونه راپسې تړلې وه! زما فکر چېرته وو او د دوې خیال چېرته وو، کاکا مې غوښتل یو بل شرک هم زما د خوابښې پورته کړې خو مصور کلک ونیوو او خپل ښځی او خویندو ته یې چیغه کړه ترڅو زما خوابښې بلې کوټې ته ویسې د هغوې په تلو زه همغسې هک حیرانه ولاړه وم او نه پوهېدم چې څه وکړم؟ یا څه ووایم؟ زړه مې غوښت وژاړم، سم په سلګو سلګو وژاړم ترڅو شاید لږ مې دا زړه سپک شي سترګو کې مې اوښکي راغلې وه او ژړا ته مې ځان تیاره وه چې ناڅاپه په زوره یو لاس له ګریوانه ونیولم او کش یې کړم!

په یوه شېبه کې مې ژړا لیاده ووت او وېره او وحشت مې ټول وجود باندې را خپور شو او ټول بدن مې په لړزېدو شو مشر کاکا زه تر ګریوانه نیولې وم او د یو کوټې خوا ته یې کش کولم، د مصور غږ مې اورېده چې له کاکا یې غوښتل ما خوشې کړې خو کاکا مې بغیر له دې چې د هغه خبرو ته کوم پام وکړې زه یې کوټې ته ټېله کړم او دروازه یې کلک بنده کړه، له یوه خوا حیرانه وم او له بلخوا لکه سپی وېرېدلې وم او زړه مې یو سلو اتیا کې درزېدو، کاکا مې د دیوال خوا ته لاړو او کله چې په دیوال ځړېدلې ټوپک ته یې لاس کړو زما زړه خولې ته راغلو، هغه ټوپک زما خواته ونیوه او په غوسه یې چیغه کړه:

مشر کاکا- مور دې رښتیا وایې ښځه دې د بل هلک سره جوړه ده هاا؟
د خولې لاړې مې تېرې کړې او په وحشت مې وروکتل، د زیات وېرې څخه مې ژبه بنده شوې وه چې هغه رانږدې شو ټوپک یې زما پر زړه کېخود او په همغه ډارونکې غږ یې وویل: که ستا د مور خبره رښتیا ده نو ولې تر اوسه ژوندې ده؟ ولې تر اوسه سا اخلې؟ ها ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د ها سره سم يې ټوپک نور هم زما په زړه کلک کړو او ويې ويل: او که دا خبري رښتيا نه دي او ستا ښځه بد کاره نده، نو ته بېغرت ولې خپل د ښځې خوا نه نيسې؟ چيغه يې کړه: هاا؟ ولې اجازه ورکوی مور، خور، او زر نور کسان د هغې په اړه داسې اپلاتې ووايي؟ زر ځله مې درته ويلې چې خپل د مور د هر خبري مننونکي په پټو سترگو مه کېږه بيا ولې د هغې خبره منې او داسې کار کوې چې اخره مورِ ته بدنامې او رسوايې را پاتې شې ها؟

زه بلقيس خپل د لاس د ورغوي پشان پېژنم ضدی ده، بې شرمه ده، ژبه وره ده خو د دې کارو او يارانو نده، ته پرون تللې وې د هغوي کور ته او ستا د راتلو څو ساعت وروسته د هغې د ځان وژنې خبر راغلو څه دې ورته ويلې وه؟ څه کار دې ورسره کړې وه چې هغه جنۍ دې د ژوند څخه پر مرگ راضي کړل؟ ها؟ ما ته ځواب راکړه لکه نر پشان خپل ستونزه راته ووايه نه دې خوښېږي؟ نه يې غواړې؟ ووايه داسې سپی مه جوړېږه او ورباندې تهمت مه لگوه، تاته وايم خوله خلاصه کړه شابه..
مشر کاکا چيغه او د چيغي سره سم ټوپک يې نور هم زما پر سيني کلک کړو چې ناڅاپه ....

***

ناڅاپه له خوب را پاڅېدم په وحشت مې شاوخوا د مشر کاکا او د هغه د ټوپک پسې کتل زړه مې همغسې بې واره دربېده، خو د څو شېبو وروسته پام مې شو چې زه له سره د کاکا کور کې يم نه! زه خپل کوټه کې وم، شاوخوا مې د چېترونو شلېدلې پاڼې پرتې وې حيرانه دريانه مې شاوخوا کتل چې نظر مې خپل په لاس ولگېده د مور د فشار د گولې قوطي مې ښي موټې کې کلک نېولې وه! څو دقيقې د وخت او زمان څخه ووتم او يوه خلأ او گنگس حالت د بېخبري کې داخله شوم، زه د فاتح په بدن کې وم،ما ځان وژنه کړې وه خپل د مور د فشار په دوا، او دليل د ځان وژني مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د فاتح تهمتونه او جنګ وه د هغه په یاد راوړلو د مخ یوخوا مې وسوځېده، همغه چې فاتح په څپېړه وهلې وم!

د خولې لاړې مې تېرې کړې یعنې دا ټول خوب وو؟ خو څنګه امکان لري؟ زما هره شېبه لکه چې په ویښه راباندې تېره شوې وې یاد وه! په شفخانه کې خپل جسد د مور، خور او ورونو ژړا زما سردرګمي زما د جسم او روح بدلېدل، د فاتح سره هغه خبري! بیا د سړک غاړه کې هغه بولانې خوړل، حتا خپل د خواښي یوه، یوه خبره مې هم یاد کې وه، د هغې د انسانیت څخه وتلې تهمتونه د کاکا لخوا زما طرف نیول، هرڅه داسي وه راته لکه چې ما د رښتیا تجربه کړې وي خو زه خپل په بدن کې خپل په کوټه کې وم او د مور د فشار ګولې مې لاس کې وه! نو مطلب زه د دې وروسته غوارم ځان وژنه وکړم؟ یعنې هغه شیان چې ما ولېدل هغه اینده کې زما سره د راپیښ کېدو تصویر وو؟ خو زه ولې د فاتح په جسم کې وم؟ ما دا ټول شیان ولې د هغه په جسم کې په خوب کې تجربه کړل!

لکه لیونیانو پشان لځایه پاسېدم شاوخوا خپل پر ځان ګرځېدم دا څه روان دي زما سره؟ فکر مې د کوټې کونج کې په سېنګار مېز وشو په تلوار د هغه خوا ته ورغلم فکر مې کاوه تر اوسه د فاتح په جسم کې یم خو نه! زه خپله وم خپل په جسم کې، د مخ په یوه خوا مې د فاتح د ګوتو نښان ښکاره کېده! همغه نښان چې ماته یې ثابت کاوه همدا نن ماذدیګر فاتح زه د دوه شعرونو په خاطر په څپېړه وهلې یم! او دا نښان دا هم راته ثابته ول چې ما لېدلې هغه ټول شیان خوب کې وه! خو باېدمنه نه وم فکر مې کاوه هغه خوب نه بلکې حقیقت وو.

په ګنګس انداز هملته کښېناستم خپل سر مې خپل په زنګونو کېخود، فکر مې کاوه د حسن د کیسي چل راباندې شوې! حسن اصل کې د یو عرب هلک د ژوند کیسه وه چې څو کاله مخکې الهام خپل موبایل کې د یو فلم پشان موږ ته راوړی وه، هغه کې دغه هلک چې نوم یې حسن دې بیحد ګنهکار او نافرمان ځوان دې، نه مونځ کوې نه نیک کار کوي او تل په ګناهونو کې لګیا وې یوه شپه هغه خپل د ملګرو سره ناست

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويې قطې کوي چې د سهار اذنونه کېږي مشر ورور يې راځي او ورته وايي بس کړې اذانونه دي د خدای څخه و وېري د ورور په خبره د هلک ملګري ځي ..

خو هلک بغير له دې چې کومه توجه اذان ته وکړي يا هم خپل د ورور نصيحتونه ته کوم پام وکړي ګوشکي غوږونو ته اچوي او د سندرې اوريدلو ته شروع ورکوي داسې حال کې چې د سهار اذانونه کېږي، همدغه حال کې ويده کېږي، چې ناڅاپه د دروازې په خرپ باندې دی په خوب کې راويښ کېږي! يعنې دی فکر کوي چې زه د رښتيا راويښ شوی يم خو هغه هم اصل کې خوب وي! يعني يو خوب کې بل خوب!

خلاصه چې دی په خوب کې راويښ کېږي او کله چې سترګي خلاصې کوي نو يو ډارونکي او هيبتناک شخص ګوري چې تور جامې اچولې او په بېحد يو ويرونکي انداز کې د ده خوا ته راځي او ورته وايي زه ملک الموت "عزرائيل ع" يم او خدای مقرر کړې يم ترڅو ستا روح واخلم! د هغه کس په خبرو د حسن چغې او بوغې پورته کېږي او هر کار چې کوي خو ځان نشي خوځولي او ملک الموت يې روح په بېحد زجر او عذاب اخلي ..

دلته چې د ده روح واخېستل شي، نو دې خپل د ورور غږ اوري چې و ده ته غږ کوي "حسن راويښ شه سهار مونځ وکړه!" نو حسن يو ځل بيا په خوب کې راويښ کېږي او فکر کوي چې هغه ملک الموت او نور شيان ټول خوب وه! يعنې دی اصل کې په يو خوب کې دوه ځل راويښ کېږي کله چې ويني ژوندي دی نو بېحد خوشحاله کېږي او شکرونه باسي خو ناڅاپه ويني چې ورور يې د ده سر ته ولاړ دی او ژاړي! دی چې هرڅومره ورته وايي" ورور ته ولې ژاړې څه خبره ده؟" خو هغه د ده غږ نه اوري ناڅاپه د ده فکر کېږي چې دې خپل د جسم څخه وتلی او د روح پشان خپل د جسم څنګ ته ولاړ دی!

بس نو دې مړ شو خلک راځي د ته غسل ورکوي هلته خلک د ده پر جسم يخې اوبه اچوي او دلته يو څو هيبتناک کسان راځي او د ده په روح جوشې اوبه اچوي دې څو ځله کوښښ کوي خپل جسم ته داخل شي خو نشي کولی.خپل يو يو ملګري ته خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور ته خپل خپلوانو ته ټولو ته چغې وهې او وايې" زه دلته يم، زه ژوندی يم"خو هېڅوک د ده غږ نه اوري او کله چې دې د قبر خوا ته ورېږي ترڅو مړې يې پټ کړې نو ملايکي د ده د روح په پښو کې زولني اچوي او دې د قبر خوا ته چې د خلکو په نظر يو ساده قبر ښکاري خو د ته د اور کنده ښکاری کش کوي او همدا يوه خبره ورته کوې" حسن تعالیٰ ربک، حسن تعالیٰ ربک" د دومره کلونو وروسته هم نه پوهېږم دغه لفظ څه معنا لري؟ خو بېحد ډارونکي وو تر دې حده چې مورې اوس هم يو د بل د ډاره ولو لپاره وايو حسن تعالیٰ ربک ...

خلاصه د خبري کله چې د ده روح هغه کندي ته ملايکي واچوي نو دا ځل دې د رښتيا راويښ کېږي او ګوري چې لا تر اوسه د سهار آذانونه شروع دي! ده دا ټول خوب او واقعه د يو دقيقې په موده کې لېدلې وه! د دې خوب وروسته حسن توبه باسې او يو نيک انسان ورڅخه جوړ کېږي.

ما فکر کاوه زما سره هم کټ مټ همدغه کار شوي دی، زه خپل په خوب کې راويښه شوې وم او ځان مې د فاتح په جسم کې لېدلې وو، او هغه دومره کارونه راسره پيښ شوی وه، هغه دومره خبرې مې اورېدلې وه خو هغه ټول يو خوب وو! لکه څنګه چې حسن په يو خوب کې يو عمر تېر کړې وو، ما هم يو خوب کې يو عمر تېر کړی وو، هغه هم د فاتح په جسم کې! يعنې دا ټول خوب وو؟ باور مې نه راتلو دومره واضح او دقيق خوب مې لېدلې اوسيږي، خو ولې ما داسې خوب ولېده؟ کوټې مينځ کې په پرته د مور د فشار د ګولې په قوطي مې سترګي ولګېده!

ما غوښتل ځان وژنه وکړم خو ناڅاپه دې منځ کې ويده شوې وم، او دومره يو جنون آمېزه خوب مې لېدلې وو.

د سهار آذن يې وکړو پاڅېدم اودس مې وکړو او پر لمانځه و درېدم، د لمانځه کولو ورورسته پر سجده پريوتم او لخدايه مې بخښنه وغوښته، او له دې چې زه يې د يو داسې جاهلانه او احساساتي کار څخه وژغورلم شکرونه مې وويستل، زما کار همغه دقه کې د احساساتو پر مبناع نيول شوي جاهلانه پرېکړه وه، اوس چې خپل د کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته نتايجو ته فکر کوم نو واقعا پښېمانه يم، زما پر ځان وژني زما خو ببره غرقه وه جهنم مې ځاې وو دا ژوند خو مې خراب، خراب وو هغه ابدی ژوند مې هم خراب کېدو.

پلار،مور، ورونو او ټول کورنۍ ته مې يو پېغور پاتې کېده، داسې يو پېغور چې د ژوند تر اخيره به نور هېڅکله هغوي د شرم څخه د سر پورته کولو نه وايې، که څه هم پوهېدلې وم هغه يو خوب وو خو زړه مې ويل زما خواښې د رښتيا همدا خبري کول! يعنې ډاډمن وم البته د مشر کاکا په اړه نه پوهېږم چې ايا داسې به وې څنګه چې خوب کې مې لېدلې و کنه؟ خو د زړه د تل مې دعا وکړل چې خدای دې وکړې همغسې اوسيږی، که نه يې خدای دې همغسې جوړ کړې. يو حامې،يو طرفدار، يو پناه ورکونکي، سم لکه يو پلار پشان. سجدی حال کې وم چې د کوټې دروازه خلاصه شوه.

په تلوار مې شاته وکتل چې پلار مې ولېده، زه يې چې پر جاينماز ولېدم پر شونډو يې نرۍ مسکا راغله او کرار يې وويل: مورې ته هم دعا کوه لورې.

سترګې مې د اوښکو ډکې شوي او د څه ويلو بغير مې يوازې سر د "سمده" پسان وخوځاوه هغه هم په همغه مهربانه څهره دروازه بنده کړه او لاړ، د پلار په لېدو مې خوب کې د هغه څهره مخې ته راغله که څه هم تر اخيره يې ونه ژړل خو حالات يې تر ټولو خراب وو، خپل د تاريخ ښوونکي خبره مې رايادہ شوه ويل يې: مور ګانې زيات ژاړې غم کوې او خپل درد ښکاره کوې خو پلرونه داسې نه دې،هغوې خپل درد نه ښکاره کوې هغوې خپل درد ساتې،ساتې او ناڅابه يوه ورځ را غورځېږي او داسې غورځېږي چې نور د پاڅېدلو نه وې.

د لمانځه وروسته له کوټې و وتم زړه مې د ټول کورنۍ پسې دومره تنګ وو، لکه کلونه چې مې لېدلې نه وې. د مور کوټې خوا ته ورغلم ومې ليده تازه د لمانځه لپاره غوارې راپاسې زما په لېدو حيرانه شوه، غوښتل يې چې څه ووايې خو ما ځان ور ورسه وو او کلکه مې غېږه کې ونيول،تر اوسه د مور اوښکي او سلګې مې د سترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وراندې وه، بې اختیاره مې په ژړا پېل وکړو مور مې هم زه غیږه کې ونیولم او دلدارۍ راکول یې پېل کړل.

مور- هیش ګرانۍ لورې مه ژاړه خدای مهربانه دې، خلاص به شې درسونه دې دومره ورته غم مکوه، نامیده شیطان دی بچیه.

له دې چې زما ساده مور تر اوسه فکر کاوه زه د انسټیوټ پر بندیدو ژاړم نور مې هم ژړا زیاته شوه، خدایه ما څنګه غوښتل داسې یو ظالمانه کار د دوی په حق کې ترسره کړم؟ما تل هغه انجونو او هلکانو ته خبري کول او رټل مې کوم چې د میني او د یو جنۍ یا هم هلک په خاطر به یې ځان وژنه کول، تل به مې ویل څومره دا کسان جاهلان او احمقان دي چې خپل مور، پلار او کورنۍ ته نګوری او د یو جنۍ یا هم هلک لپاره د ټول کورنۍ ژوند ورخراب کوې، خو څو ساعته مخکې ما هم همداسې یو کار غوښته تر سره کړم!

کوټې ته د پلار په راتلو ژر له مور جلا شوم خپل اوښکې مې پاکې کړل او غوښتل مې له کوټې و وځم چې پلار مې زما مخي ته خپل لاس ونیو او د تلو څخه یې منع کړم.ځاې پر ځاې و دریدم خو اوښکې مې نه دریدی او بې اختیاره مې پر مخ روانې وه پلار مې رامخکې شو سم په ځیر ځیر یې زما خوا ته راوککتل او ناڅاپه تندی تروش کړو او ویې پوښتل: په دې مخ دې څه شوي ولې داسې سور دې دا یوه خوا یې؟

د ژړاڅخه په ډک غږ مې وویل: ه ...هیڅ.
پلار- څه مطلب هیڅ؟ د مخ یوه خوا دې داسې سره ده لکه یو چا چې وهـ...
او ناڅاپه خاموش شو لکه چې پوهه شو، اخرې نفر چې زما کوټې ته راغلې وو د ده نازولې زوم وو، په حیرت یې زما د مخ خوا ته راوکتل او لاره یې راته پریښوده زه هم په تلوار له کوټې ووتم.

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوه بجې د سهار وه او مورې ټول پر سرخانه ناست وو او ډوډۍ مو خوړل، ما خپل پر مخ د معمول خلاف لږ آرایش کړې وو، ترڅو د فاتح د خپېږي نښه پټه شې او څوک یې ونګوری، البته که څه هم هغه چا چې نه باید لېدلې وایې لېدلې وو، پلار مې په تروش تندی یوه ګوله ډوډۍ خوړه او بیا یې یو نظر زما خوا ته کاوه، خو زه د دې ټولو خبرو با وجود خوشحاله وم له دې چې خدای دا فرصت راکړو ترڅو یو ځل بیا خپل د کورنۍ سره په یوه سرخانه کښېنم او ډوډۍ وخورم، مورې بندګان څومره ناشکره یو ترڅو چې یو شې لرو د هغه په قدر نه پوهېږو خو کله چې له لاسه یې ورکړو تازه په ارزښت یې پوهېږو، ما خپل د ژوند 23 کال په همدی توګه تېر کړې وه او یو ځل مې لا شکر نه وو ویستلي.

چې شکر خدایه مور لرم، پلار لرم،ورونه لرم، خور لرم، یو کور لرم چې په امن کې پکې ژوند کوم، یو مور لرم چې د غم وخت کې تل غیږه راته پرانیستې، یو پلار لرم چې خپل ټول عمر یې زما د هوساینې او ارمښت لپاره خاورې کړو، یو ورور لرم چې خپل د ویني تر اخری څاڅکي به زما د عزت ساتنه کوي، یو خور لرم که څه هم راڅخه لرې ده خو تل زما په فکر کېده او د زړه راز مې ورسره دې،حتا له دې چې د فاتح کوژدنه وم دا هم راته اوس یو د شکر مثله ښکاریده! چې د یو چا په نوم یم او ټول ناپاک سترګي راڅخه اړول شوي دې که څه هم فاتح زما په نظر د دې تعریف حقداره نه دې.

په همدې فکرونو کې وم او د الهام په خبرو مې خندل، الهام د تل پشان مجلس یې ګرم کړې و او د هره خوا یې یوه خبره کول، او زمورې سات یې تېره وه چې د کور دروازه وټکېده ...

الهام- په دې سهار وختې به څوک وي؟
پلار مې داسې حال کې چې خپل د پیالې د چایو څخه غوړپ کاوه ویې ویل: که زحمت وباسې او لاړشې وګورې نو معلوم به شې چې څوک دې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پلار په خبره الهام احمد ته وکتل او هغه چې په عمر کې د الهام څخه دوه کاله کوچني وو او ورته نه یې نشو ویلې په تروش تندی لځایه پاځېده او ولاړ، څو شېبې وروسته احمد بیرته راغلو موږ ټولو وروکتل مور مې خوله جوړه کړه ترڅو ورڅخه وپوښتي چې چا دروازه ټکوله؟ چې دې وخت کې همغه آشنا دږ نارینه غږ او بیا خپل فاتح دهلېز ته راننوت او سلام یې کړو!

په دې سهار وختې د هغه داسې راتګ ټول حیران کړل، بلخصوص زه! د هغه په لېدو خوب کې لېدلې ټول انځورونه مې د سترګو مخکې تېر شول، په حیرانتیا مې ورته کتل توره جوړه کالې اچولې وه، د تور پټو او کندهاري غمې داره خولې سره، همغه شان وو لکه څنګه چې ما خوب کې لېدلې وو! د هغه په دې شان لېدو د وېرې څخه مې لاړې تېرې کړې.

پلار مې په حیرت او مشکوک انداز ورڅخه وپوښتل: علیک سلام پخیر راغلې، خیرت خو دې؟ څنګه په دې سهار وختې دیخوا راتګ دې وشو؟
فاتح په ګنګس انداز داسې حال کې چې دوه سترګې زما خوا ته نیولې وه وویل: هو .. هو ... خیرت دی .... هغ... هغه ....

د دې څخه مخکې چې کوم بله خبره وکړې مور مې په خوش اخلاقې او مهرباني وویل: سږی پرېږده اول یو پیاله چاي وڅښې، بیا به د راتګ دلیل ووایې.
پلار مې څه ونه ویل او ما او فاتح ته یې په مشکوک نظر را وکتل چې فاتح د عادت مطابق خپل خولې له سر لرې کړه داسې حال کې چې ویښتیانو کې لاس تېره وه او ماته یې راکتل ویې ویل: هغه ... د کاکا ناوی ... لږ مې د بلقیس سره کار وو.

کله چې زما او زما د کورنۍ حیران نظر یې ولېده نو په تلوار یې وویل: هغ... هغه پرون زما په نظر د بلقیس کوټه کې زما د شرکت کارټ غورځېدلې ... او ...او هغه زما پکار دې، که هغه راته پېدا کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې په تلوار زما خوا ته مخ کړو او ویې ویل: شابه لورې وګوره د فاتح زوي کارتې چېرته دي.

زه پاڅېدم خو تر اوسه په وېره او حيرت مې د فاتح خوا ته کتل د هغه حالت ماته له یوه خوا نرمال نه ښکاره کېده او له بلخوا د هغه جامو زه خپل د لیدلې خوب وخت ته وړې وم، خپل د کوټې خوا ته مې غوښتل روانه شم چې د مور غږ مې واوریده چې فاتح ته یې وویل: راځه زویه ته کینه یو پیاله چاې وڅښه ترڅو بلقیس لور ستا کارتې پیدا کړې.

د پلار غږ مې هم پورته شو چې په مشکوک انداز یې فاتح ته وویل: الهام ته به دې زنګ وهلې وایې هغه به درته کارتې راوړې وو، ولې دی دومره ځان په زحمت کړو په دی سهار وختې؟

فاتح بغیر له دې چې د هغوي خبرو ته کومه توجه وکړې زما خوا ته راغلو او ویې ویل: زه به هم د کارتې په پیدا کولو کې د بلقیس مرسته وکړم.
او بیا بغیر له دې چې د چا اجازې ته په تمه شې زما د کوټې خوا ته روان شو ، ما په حيرت شاته خپل مور او پلار ته وکتل چې مور مې د تلو په اشاره سر راته وخوځاوه خو پلار مې همغسې مشکوک راکتل خو دې منځ کې د الهام شیطان نظر د شرم څخه سره کړم او په تلوار د کوټې خوا ته لاړم.

کوټې ته په ننوتو په فاتح مې نظر ولګېده چې زما د کوټې منځ کې حیریان ولاړ وو او شاوخوا یې کتل خپل د کوټې په لېدو مې تندی تروش شو تر اوسه مې نه وه پاکه کړې د دې و وروسته مې غوښتل شلیدې پاڼې او هغه لعنتي ګولې قوطي او نور لمشې پاک کړم، د دروازې په خرپ فاتح زما خوا ته مخ راوګرځه وو..

سترګې تکې سرې وه لکه چې خوب یې نه وې کړې، یا هم لکه چې سخت ستړې وي، د کالو پورته دوه تڼې شلېدلې وه، ېټو یې د تل پشان منظم په اوږو نه وو اچولی، خو همغه جامې اچولې کوم چې ما خوب کې لېدلې وه؟ خپل ځواب مې خپل ورکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه همدا کالې پرون هم اغوستې وه نو ځکه تا په خوب کې د همدې لپاره په دې کالو کې لېدلې وو" زما په کتو هغه ژر زما خوا ته راغلو داسې چټېزه له وېرې په دروازې جوخت و درېدم.

فاتح په اندیښمن لهجه وپوښتل- ښه یې؟
څو شېبې مې په حیرانتیا ورته وکتل، خو ناڅاپه مې یاد ته راغلو چې پرون یې زه وهلې وم نو د هغه لپاره ضرور پوښتنه کوی ښه یې؟ په دې فکر مې تندی تروش کړو او داسې حال کې چې د هغه له سنګه مې غوښتل تېره شم ومې ویل: غواړې و وایې زما په اړه په اندیښنه وې چې سهار وخت راغلې؟

لاس مې وغځاوه ترڅو د غالې له سر شلېدلې پاڼې راوخلم چې د شا لخوا لاس مې کش شوو او د هغه سره سم یو ګرم ځاې کې ننوتم! د هغه د قیمتې عطر بوي چې پوزې ته مې راغلو او د غوږ لاندې د هغه د زړه په زوره درزیدل مې واوریده نو پوهه شوم چې هغه زه غېږه کې نیولې یم!

د وېرې او استرس څخه مې سا نشو اخیستې، لومړۍ ځل وو چې داسې په بې پروا یې ما ته لاس راوړې وو او زه یې غېږه کې نېولې وم، هېڅکله نه د نکاح په وخت کې او نه د هغه څخه مخکې لاس وهل خو لرې حتا سم یې راکتلې لا نه وه، د څو شېبو وروسته چې لږ پر ښود شوم او غوښتل مې د هغه له غېږې جلا شم هغه نور هم کلکه ونیولم او زما د غوږ څنګ کې په ډېر نیولې غږ وویل: خدایه شکر دې... شکر چې ښه ده ... شکر ...

د هغه د غږ په اورېدو حیرانه شوم، نه پوهېدم چې دا کار او دا خبرې څه معنا لرې؟ چې هغه خپل د غیږې څخه جلا کړم او داسې حال کې چې خپل لاسونه یې زما د غومبرو دواړو خوا ته کیخودلې وه او زما مخ یې خپل په لاسونو پوښلې وو په بېحد مهربانه او مینه ناک غږ یې وویل: ما وبخښه بلقیس ... ما وبخښه ... ما نغوښتل پر تا لاس پورته کړم ... نه پوهېږم ناڅاپه ولې هغسې بې کنټرول شوم او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه دومره چټیاټ مې درته وویل ... زه بخښه غواړم زه .... زه پوهېږم ته د ګل څخه لا پاکه او معصوم يې ...

د فاتح د خبرو په اورېدو نږدې وو د زيات حيرت څخه ښاخ مې پر سر را پورت شې، فاتح او داسې مينه ناک خبرې؟ فاتح او داسې مهربانې؟ لکه چې دا هم خوب دی؟ غوښتل مې ورڅخه لرې شم خو هغه اجازه رانکړل او خپل په همغه غټ او نارينه لاسونو باندی زما لاسونه ونيول او په يو جنون اميز او ګنګس انداز يې وويل: خوب مې ليده... خوب مې لېده تا زما د لاسه ځان وژنه کړې وي.

د هغه په دې خبره سترګي مې له حيرت خلاصې پاتې شوې چې فاتح لکه ليونيانو پشان لګيا شو: نه پوهېږم څنګه درته ووايم خوب نه وو! يعنې خوب وو، خو د خوب پشان نه وو، بيخې داسې وو لکه رښتيا چې وې، زه په تا کې وم ... يعنې مطلب زه ستا په جسم کې وم او ته زما په جسم کې وې، يعنې مطلب څنګه درته ووايم ...
فاتح زما لاسونه خوشې کړل، او زه چې لکه بې ساه جسد پشان د کوټې منځ کې ولاړه وم په راوتلو سترګو له حيرت مې د هغه خوا ته کتل، فاتح داسې حال کې چې خپل ويښتيانو کې لاس کش کاوه په کراره لهجه يې وويل: ډېر يو عجيب او غريب خوب وو، زه ستا په جسم کې راغلم دلته.

زما کوټې ته يې اشاره وکړل بيا لکه ليونيانو پشان په کوټه کې په ګرځېدو شو، زما د بسترې څنګ ته ودرېده او ويې ويل: همدلته د کاکا ناوې ماته ځاې واچو ترڅو څملم، يعنې اصل کې ستا جسم ته ځاې واچوه، ځکه تا... تا ...
په مات او غمجن نظر يې راوکتل او ويې ويل: ځکه تا ځان وژنه کړې وه! ټول کورنۍ دې درباندې څرخېدل او يو دقه يې زه يوازی نه پرېښودم چې هسې نه بيا کوم غلط کار ونکړم.

د هغه په خبرو زما سر په څرخيدو شو فکر مې کاوه کوټه مې په سر ګرځې غوږونه مې ګيپ شول او نور مې د هغه غږ نشو اورېدلې، ځاې پر ځاې کښېناستم چې فاتح په تلوار ځان تر ما را ورسره وو او داسې حال کې چې زه يې له اوږ څخه نيولې وم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اندیښنې زما د حال پوښتنه کول، خو ما ورته هېڅ ځواب ورنکړو، هغه خوب وو کنه؟ ما خوب لېدلې وو؟ که خوب وو بیا ولې فاتح هغه ټول په یاد وو؟ باور مې نه کېدو فکر مې کاوه دا اوس حال هم شاید خوب کې اوسیږم؟ کنه څنګه امکان لرې داسې یو کار؟ په همدې فکرونو کې وم چې یو یخ شې مې پرشوندېو ولګېده لږ چې پام مې وکړو نو پوهه شوم فاتح د یخو اوبو ګیلاس زما شونډو ته نېولې او کوټه کې دننه ټوله کورنۍ مې هم موجود وه!

مور مې څنګ ته راغله او د فاتح له لاسه یې د اوبو ګیلاس واخیست او داسې حال کې چې زما شونډو ته یې رانږدې کول، د اوښکو ډکو سترګو باندې زما د حال پوښتنه کول فاتح زما له څنګ پاڅېده او په اندیښمن انداز یې راوکتل چې پلار مې په تروش تندی ورباندې غږ کړل او ورته ویې ویل: راشه ستا سره مې لږ کار دې، که څه هم د فاتح زړه نه غوښت او د سترګو څخه یې معلومه وه چې غواړې دلته زما څنګ کې اوسیږی خو له مجبورۍ د پلار پسې شو او له کوټې ووت.

زما د کوټې څخه د وتلو نیم ساعت وروسته د کلا د دروازې ټک شو، او مور مې راته وویل چې فاتح لاړو، زما پر وجود یخه خوله راغلې وه او له وېرې او وحشت څخه لړزېدم مور مې راباندې دوه کمپله اچولې وه او هر دقه یې زما پر تندی لاس کېخوده او د شونډې لاندې ویل: بدن یې داسې یخ دې لکه ساه چې پکې نه وې!
تر غرمې همدا حال مې وو د غرمې وروسته لږه ښه شوم، خو هغه ښه کېدل یوازې د جسمی ارخ وه، رواني ارخ همغسی حال کې وم زر رقم فکر او سوچونه مې ذهن کې ګرځېدل زړه مې غوښت د فاتح سره خبرې وکړم او ورته و وایم چې دا ټول خوب اصل کې رښتیا وو او ما د رښتیا غوښتل ځان وژنه وکړم، خو له یوخوا د هغه څخه ډارېدم له دې ډارېدم که خبر شې ما غوښتل ځان وژنه وکړم هسې خپل د مور ګمان او خیال راباندې ونکړې!

دا فکر دومره وېره ولم چې لاس مې نه تلو ترڅو ورته زنګ ووهم، ماښام تر نیمه شپه ویښه وم او همدا فکرونه مې کول نه پوهېږم ولې خوب مې تښتېدلې وو، سل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځله مې موبایل ته او د هغه نمبر ته لاس لاړو خو زنګ مې ونشو وهلې، او هغه هم هېڅ کوم مسج یا زنګ ونه واهه، البته زما په نظر د هغه سره زما نمبر نه وو! ما خپل نمبر د هغه ټول کورنۍ کې هېچا ته نه وو ورکړې، د هغه د خویندو څخه مې ښه نه راتلل یو کال مخکې مې یو نمبر درلود دوې ته مې ورکړې وو هره ورځ د ده دوه خویندو په وټساپ کې راته خپل د نوي جوړ کړو کالیو عکسونه راستول او پر ما یې ریشخند واهه! ما هم الهام ته وویل چې یو نوی سیمکارټ راته واخلی او هغه نمبر مې بیخی مات کړو، نو ځکه زما دا نوي نمبر د هېچا سره نه وو.

د کوټې د ګروپ تېې مې ووهل او ګروپ مې ګول کړو، راغلم خپل ځاې ته کمپل مې پر ځان کش کړو او ځانته مې دلداری ورکول پیل کړل او کوښښ مې کاوه خپل فکر د دې موضوعاتو او خبرو څخه واړوم، ځکه د سهار څخه تراوسه چې دشپی دوه بجې وه دومره مې د دې موضوع په اړه فکر کړې وو چې نور مې مغزو د اضطرارۍ حالت هشدار راکړې وو او ویل یې که یو بله دقه فکر وکړې نو فداي حملې دربانديې کوم او چوم! نه پوهېدم خپل فکر څنګه د دې خبرو څخه واړوم؟ ناڅاپه یوه خبره مې ذهن ته راغلل یوه میاشت مخکې شبنم ماته وویل: که د ناولونو او د شعرونو شوقې یې نو د دې لڅایه چې فسبوک او ګوګل کې ورپسې وګرځې ټلګرام ډانلوډ کړه هلته د کتابونو خزانې دي او کولې شې هر رنګ کتاب او شعر چې غواړې پېدا کړې!

ما هم د هغې دا خبره خوښ شوه او په همغه ورځ مې ټلګرام انسټال کړو، شبنم راته د څو چینلونو لینک راوستوه ویل دلته لاړه شه ښه ناولونه او شعرونه لرې په هغه چینلونو کې یو چینل وو په نوم د "پښتو ناولونه د یو سپین زړه سره" دا چېنل د رښتیا هم ښه ناولونه نشر کول خو د ناولونو څنګ ته د هغه چینل مدیر چې زما په نظر" شهاب صیب" نومېده یو بل کار هم کاوه چې زما زیات خوښېده! او هغه دا چې هغه به هر ماذدیګر یو، یو اروپوهني والا لیکنه چینل کې نشر کول او د رښتیا هم چې ښه خبرې به یې کول .د هغه یوه لیکنه زما تر اوسه په یاد کېده هغه لېکلې وه" که تاسو استرس لرې او بیځایه فکرونو مو نه پرېږدی او هر دقه مو ذهن ته زر رقم خیالونه راځې نو د هغه فکرونو څخه د خلاصون لپاره کوښښ وکړې هغه افکار د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان سره یاداشت کړې او ویې لیکي ځکه لیکنه د دې سبب کیږي چې نور هغه افکار مو ذهن ته رانشې."

په دې فکر پر شونډو مې نری، مسکا راغله موبایل مې راوخیست په ښي اړخ واوښتم او خپل د موبایل د نوټس صفحه مې خلاصه کړه ما تل دلته هغه شعرونه او لیکني ساتل چې زما خوښېدل، د بېحد زیات شعرونو او لیکنو څخه راتېره شوم او د نوټس یو خالي صفحه کې رابانديې د راپیښ شوي حال لیکنه پیل کړه دومره مې ولیکل او ولیکل تر دې چې نور مې فکر کاوه عصاب مې ستړي شوه! او سترګې مې د خوب له لاسه نه خلاصېږې، موبایل مې ګول کړو او خپل پر سترګو مې لاس تېر کړو، د رښتیا هم د هغه دا تخنیک کار وکړو فکر مې کاوه د عصابو څخه مې یو غټ بوج لرې شو، او په کراره ویده شوم ...

***

په سینه مې د یو تیز او کلک شي په لګېدو په وحشت او وېرې سره سترګي خلاصې کړې چې مخي ته مې مشر کاکا ولېده چې ټوپک یې زما پر سینه نیولې او داسې حال کې چې له غوسې څخه یې لاړې د خولې بادېدل ویې ویل: ها؟ تا ته وایم ولې لکه خر زما خوا ته راګورې ځواب راکړه.

د وېرې څخه مې ژبه بنده راغلې وه نه پوهېدم څه ووایم؟ چې ناڅاپه د کوټې دروازه خلاصه شوه او د فاتح مشر ورور نعمان راننوت او د مشر کاکا په لېدو چې زما پر سینه یې ټوپک نیولې وو په وحشت زموږ خوا ته یې رامنډه کړل او مشر کاکا یې زما څخه لرې کړو.

نعمان- پلار دا څه کوی؟
مشر کاکا داسی حال کې چی له غوسې څخه همغسې خوټېده په خشم یې وویل: له سر د انسان شیدي نه دې رودلې، زر ځله مې ورته وویل خپل د مور او خویندو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرو مه ختا وځه، هغوي له سر د بلقيس څخه ښه نه راځي زر رقم تهمت ورپسي ترړي ترڅو ستا زړه له هغې تور کړې او مور دې خپل د هغه مردار قوم او قبيلي څخه درته خپل په خوښه يو کم...چی...ني... مرداره وکړې. او ته هم د هغې د خبرو پسې. روان يې.

څو شيبې خاموش شو او بيا داسې حال کې چې په ځېر،ځېر يې زما خوا ته راکتل ويې ويل: اوس چې سم ګورم ته زما د وريرى لياقت نلرې. همغه بهتره درنه خوشې کړم ترڅو بيا ستا له لاسه خپل پر سر کومه بلا رانه وړې،که سبا ورځ ورباندې يوڅه وشول زه خپل ورور ته څه ځواب ورکړم؟ په کومو سترګو ورته وګورم؟
بيا يې په غوسي راوکتل او داسی حال کې چی خپل ګوته يې زما مخې ته د ګواښ پشان خوځول ويې ويل: سبا ځم د هغې ليدو ته او پوښتنه ورڅخه کوم زما دې قسم وې پر خداى که راته ويی ويل تا نغوارې درڅخه يی خلاصه وم.

نعمان- دا څه واى پلاره!؟
مشر کاکا- همدا چې وا مو ورېدل، که هغې وويل دا ...
زما خوا ته يې اشاره وکړل او ويې ويل: که بلقيس وويل دا خر نغوارم نو زما دې قسم وې درته د يوه پلار به پيدا نه يم فاتح! چې خپل وريره مې درڅخه خوشې کړې نه وې! ځم يو چهارپايه خر ته يې ورکوم خو ستا پشان انسان نما دوه پښو خر ته يې نه درکوم، عمر دې د 30 کالو شو خو عقل دې لا خم د يو 5 کلن ماشوم قدر دې د هغه څخه لا کم دې ...

بيا له غوسي څخه سور شو او زما خوا ته يې غوښتل راشې خو نعمان ونيو، په همغه قهر يې مخ د نعمان خوا ته کړو او ويې ويل: زر وارو مې ورته ويلې چی ستا مور بلقيس نه خوښه وې! ځکه زما وريره ده. هغه غوارې ته د هغې د کوم وريرې يا خورزې سره واده وکړې ترڅو ستا ښځه د هغې د لاس لاندې راشې. زر ځله مې ورته ويلې د ښځو په مکر او فريب سر خلاص کړه خو دې بيا هم ځې د هغې خبرو ته غوږ نيسی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نعمان د مشر کاکا د ارام کېدو کوښښ وکړو، خو کاکا عصاب دومره خراب وه چې ټوپک یې زما خوا ته را وغورځاوه او د څو کنځلو کولو وروسته له کوټې ووت.
د هغه په تلو نعمان زما خوا ته راغلو او زه یی د اوږې څخه ونیولم ترڅو پاسیږم خو ما خپل لاس د هغه د لاس څخه کش کړو او خپل پر سر می کیخود، ګنګسه وم! زه څنګه بیرته دلته راغلی وم؟ داسی وو لکه یو فلم یو ځاې بند کړی او کله چې بیرته راشې نو فلم د همغه ځاې څخه پیل شې! خو عجیبه دا وه چې نه د فلم پشان ښکاریده او نه هم خوب!

سم دم رښتیا وو، نعمان زما څنګ ته کښېناست او ماته یې دلداری راکول، خو ما یواځې ورته کتل! ناځاپه په تلوار لځایه پاسېدم زه باید خپل کور ته لاړه شم! په دې فکر په تلور د کور د دروازی خوا ته روان شوم نعمان هم راپسې شو او ناری وهل او پوښتنه یې کول چې چیرته روان یې؟ خو ما د ځواب ورکولو لځایه ګامونه چاپک کړل خپل د خواښې غږ مې اورېده چې ما ته یې ښېراوي او بد رد ویل له کور ه ووتم او خپل د کور خوا ته مې مخ کړو، د شاوخوا څخه بېخبره نه پوهېږم په کوم تلوار کور ته ورسېدم، دروازه مې وټکول څو شېبې وروسته الهام دروازه راته خلاصه کړه او زما په لېدو یې کرار وویل:

الهام- پخیر... ما فکر کاوه شاید اوس کور کې ویده اوسیږی درسته شپه دې روغتون کې په ویښه تېره کړې وه!
بغیر لدې چې ورته کوم پام وکړم د خولې لاړې مې تېری کړی او ومې ویل: غوارم..
پر ځان مې بوج راوسته او ومې ویل: غوارم بلقیس وګورم اجازه شته؟
الهام په خندا د دروازی له مخې لری شو او ویې ویل: هو، هو راځه صاحب د اجازې یاست د کاکازو خپل کور د دې.

د الهام پسې کور ته ننوتم زما په تګ ټولو یو رقم عجیب، عجیب راکتل البته د هغوې څخه زیات زه خپله په حیرت کې وم! پلار مې هم د الهام خبره تکرار کړه چې ولې ویده شوی نه یی درسته شپه دی په ویښه تېره کړی وه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو ما ورته يواځې سر وخوځاوه او په کراره مې وويل: بلقيس يو ځل وګورم بيا ځم.
هغوی هم فکر وکړو زه داسې د بلقيس سينه چاق مين يم چې د لېدو بغير يې خوب نه راځې!

مور مې په کراره وويل: که څه هم ويده ده خو بيا هم لاړ شه يوځل وې ګوره ترڅو زړه دې جمع شې.

د مور خبره لا خلاصه شوې نه وه چې ما د کوټې خوا ته ګامونه تيز کړل، په تلوار کوټې ته ننوتم او دروازه مې د ځان پسې وتړل. نظر مې پر همغه هوار شوی ځاې ولګېده چې فاتح راته ښودلې وو او ويلې وه! زما جسم هملته وو او سترګي پټې وه! کرار و خواته يې نږدی شوم، پوهېدم دا فاتح دی! او د هغه ښځه عجيب لا دا چې فکر مې کاوه دا خوب لکه يو واقعيت دې او څه چې زه دې خوب کې وينم او احساس کوم هغه يې هم احساس کولې شې!

زما د پښو په غږ هغه په تلوار سترګي خلاصې کړې، لکه له سر چې ويده نه وو او له دروغو يې سترګي پټې کړې وه! زما په ليدو په ځېر ځېر يې راوکتل او په تروش تندی خپل لاس يې خپل په تندی کيخود او د شونډی لاندی کرار ځان سره وويل: خدايه دا نو ښځګه عجيب خوب دې! ولې دا يو خوب بايد پر ما باندی دوه ځله تکرار شې؟ او ولې دومره واقعي ښکارې دا ټول شيان؟ خدايه که د هغه ناحق څپېړی په خاطر تا زه داسی رانيولې يم نو ما خو نن د هغې ښځه بخښنه وغوښته بيا ولې دا لعنتي خوب پاې ته نه رسوې؟

په کرار ګامونو خوا ته يې ورنږدې شوم او داسې حال کې چې د هغه ښځه په برابر واټن کې کښېناستم کرار مې ورته وويل: دا خوب نه دې فاتح! يا هم شايد خوب وې خو .. ښځګه درته ووايم نن چې ته زموږ کور ته راغلې او هغه خبري چې دې وکړل هغه ټول رښتيا وه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په خبرو هغه ناڅاپه خپل لاس د تندی څخه لرې کړو او خپل ځاې کې کښېناست او داسې حال کې چې د حيرت څخه يې رډ رډ زما خوا ته راکتل ځان سره يې کرار وويل: خدايه نور نو کرار کرار دا خوب دې ويرووونکي کېږي، دا له کوم خبره ده چې زه نن تللې وم د بلقيس ملاقات ته او څه مې ورته وويل؟
بيا څو شيبې خاموش شو او بيا يې کرار وويل: ضرور دا ټول زما خيالات دي! هو زموږ خيالات زموږ خوبونه جوړه وی او دا هم زما خيال دې!

ناڅاپه يې زما خوا ته ټوپ کړو او زه له وېرې ورڅخه شاته شوم او د شا په تخته په هغه دومره جسم او قد او قواره را وغورځېدم، فاتح داسې حال کې چې زما و مخ ته يې خپل مخ نږدی کاوه په کامل توګه زما پر بدن يې سيورې واچوه، او په مشکوک انداز يې وويل: زه ستاسو کور ته درغلې وم، دا راته ووايه چې اخر څه وشو بيا؟

خپل د خولې لاړې مې تېرې کړی او ومې ويل: تا ... تا د دې خوب په اړه خبري کول او... او بيا د زيات وېرې څخه زما فشار ښکته شو ... او ... او بيا بابا راغلو ته يې لځان سره د کوټې بهر ويوړې.
فاتح- ښه بيا؟ بيا ستا پلار ماته څه وويل؟

داسې حال کې چې هغه زما په جسم کې وو، او دا چې اوس يې ځان پر ما اچولې وو اصل کې زما خپل جسم وو خو بيا هم زه داسې د تاثېر لاندې راغلې وم چې فکر مې کاوه هغه فاتح دې خپل په مردانه جسم کې او داسې يو کار يې کړې!

فاتح- څه رډ، رډ راګوری وايم ستا پلار ماته څه وويل؟ کله چې زه يې د هغه کوټې څخه وباسلم؟
په بند بند ژبه مې وويل: زه ... زه خو څه علم غيب نلرم، يوازې نيم ساعت وروسته د دروازی خرپ مې واورېده او مور مې راته وويل چې ته لاړې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه څو ثاني په خاموشی راوکتل او بیا زما څخه لرې شو، زه هم کښېناستم د وېرې او هیجان څخه مې زړه په 180 کې درزېده، چې ناڅاپه هغه په خندا شو او ویې ویل: تر اوسه مې فکر کاوه دا زما یو جانبه خوب دې او یوازی زه یې ګورم! خو نه دا خوب ته هم زما سره ګورې، خو حیران و دې خبری ته یم چې ولې زموږ جسمونه یو د بل سره بدل شوي؟

بیا یې زما خواته راوکتل شاید د ځواب ورکولو په تمه! خو ما ورته یوازې په خاموشې وکتل چې هغه د څو شېبو وروسته په تروش تندی وویل: خو یوه خبري باندې زما سر خلاص نشو هغه ځان وژنه آیا تا د رښتیا کړې وه که څنګه؟
ما بیا هم ځواب ورنکړو چې هغه زما خوا ته رانږدی شو او خپل پوښتنه یې یو ځل بیا تکرار کړه: وایم هغه د ځان وژني کیسه صحیح ده که غلطه؟

نه پوهېږم ولې ناڅاپه داسې شجاع او دلېره شوم! شاید له دې سبب چې خپل جسم کې نه وم؟ او دا نړۍ راته هسې یو خوب او خیال ښکارېدو؟ یا که کوم بل چل وو، خو هر څه چې وو ناڅاپه په ټول وجود کې مې داسې د شجاعت احساس وکړو چې حد یېچ نه درلود، په کلک لهجه مې ورته وویل: د هغه وروسته چې تا لکه یو ځناور پشان راسره رفتار وکړو او ولاړې، نو زما عصاب دومره خراب شوي وه چې خپل د مور د فشار د ګولیو قوطي راوخیست ترڅو د هغه پر خوړلو ځان ووژنم!
د دې خبري پر کولو مې د هغه خوا ته ست ګي خښي کړې چې هغه په افسوس او غمجن نظر راوکتل خو د سترګو کونج کې د غوسي نښي هم ما ته ښکارېدي، خو زه بغېر له دې چې و وېرېږم ومې ویل:

— نه پوهېږم ذهني فشار وو؟ که د خدای لخوا لیکل شوی تقدیر؟ چې همغه وخت کې خوب وړې وم، اا و کله چې سترګي مې خلاصي کړې نو په همدې خوب کې وم او خپل جسم مې لېده چې د شفخانی پر کټ پروت دې، هېڅ مې سر نه خلاصیدو چې اخر خبره څه ده؟ خو دا چې هرڅه د رښتیا ښکارېدل او زه ستا په جسم کې وم نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوښښ مې وکړو موضوع هضم کړم او کرار کرار دا واقعیت ومنم او منتظر پاتې شم ترڅو ته په هوښ راشې او زه درته ....

هغه زما خبره پرې کړل او ویې ویل: او کله چې په هوښ راغلم نو تا ماته ټوله کیسه بشپړ وکړل! او زه شوم بلقیس او ته شوي فاتح! او لاړو یو دبل کورونو ته! اهوممم همداسې ده؟
ما سر د هو په بڼه وخوځاوه چې هغه په کراره وویل: کله چې د شفخانې څخه ستا د پلار سره موټر کې کښېناستم او دلته ستاسو کور ته راغلم نو ښه سم غوړ استقبال مې وشو! مور دې له یوې خوا جان او قربان راته ویلو او پلار او ورنو دې له بلخوا! خلاصه چې هر چا یو کار کاوه ترڅو اغلې بلقیس روحیه ښه کړي!

خو ما ته دا حالت د منلو وړ نه وو، دا چې زه دې ستا جسم ته راغلې اوسیږم؟ او ته دې زما!؟ خو د دې ټولو خبرو څنګ کې ستا د مور کله ناکله په پټه،پټه ژړلو زما عصاب خوړلو! او همدا سبب وو چې ما کمپل په سر کش کړو ترڅو هغوي فکر وکړي زه ویده شوی یم او یوازي مې پرېږده، خو همدغه منځ کې ناڅاپه له خوب راپاڅېدم او متوجه شوم چې خپل کوټه کې یم او دشپې ۲ بجې دي! لومړۍ فکر مې چې وکړو نو ځان سره مې وویل دا ټول هسې خوبونه دي، خو زړه مې طاقت ونکړو او سهار وختې ستاسو د کور خوا ته درغلم..

په دروند نظر یې را وکتل او ویې ویل: ما فکر کوو هسې نه دا خوب رښتیا اوسیږي او تا ځان وژنه کړې وي! خو کله چې راغلم، نه پوهېږم ستا پلار ولې او په څه دلېل زما څخه غوسه وو! د همغه لومړۍ سلام علیک وخت کې راته غوسه معلومیده خو خان یې نیولې وو خو ستا د راغورځېدو وروسته چې له کوټې وویستم نو ...

خاموش شو، ډېر مې زړه غوښت ادامه د خبرو یې واورم او پوهه شم چې زما پلار ورته څه ویلي؟ خو هغه ناڅاپه موضوع بدله کړه او ویې پوښتل: ښه ته راته کیسه وکړه شفخانه کې د جلا کېدو وروسته ستا سره څه چل وشو؟
د هغه په خبره مې لومړۍ شي چې خیال ته راغلو هغه د ده د مور بدې خبري وه، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه په یاد راوړلو عصاب راخراب کړل او هېڅ مې ونه ویل، چې هغه هم لکه چې څه ناخه وپوهېدي چې نور څه یې ونه ویل او د موضوع بدلولو په پار یې وویل: عجیب ده! بېخې مې سر نه خلاصېږي اخر ولې موږ دواړه یو خوب ګورو هغه هم په داسې حال؟

بیا یې زما او خپل جسم ته اشاره وکړل او ویې ویل: فکر کوم دا هسې دروغ او واهې خیال دې، او ته زما د ذهن جوړ کړ شوې تصور یې او رښتیا نړۍ کې ته زما سره په دې خوب کې نه یې!
بد بد مې وروکتل دا چې په خوب کې لا داسې شکاک او بدګمانه وو زړه یې راخوړو، دومره ورته کیسه مې د ملا نصر الدین وکړل دې اوس وایې ملانصر الدین ښځه وه که سړی؟ دا دومره لویه کیسه ما ورته وکړل،خو دې تر اوسه لګیا دې او وایې ته زما د ذهن تصور یې کنه موږ دواړه یو خوب نشو لېدلې! زما د قهرجن نظر په لېدو یې وویل:خپله فکر وکړه دا منطقی ندې، چې موږ دواړه دې یو خوب وګورو هغه دې هم داسی حال کې چې جسمونه مو یو دبل سره بدل شوی!

په پوسخند مې وویل: زړه دې غواړې زه درته ثبوت او مدرک راوړم ترڅو باور وکړې موږ دواړه په یو لعنتی خوب کې بند یو او جسمونه موو یو دبل سره بدل شوی؟!

هغه څو څله د شونډې لاندې ځان سره تکرار کړل ثبوت، ثبوت او بیا ناڅاپه په خوشحالۍ وویل: هو ماته ثبوت راکړه چې ته زما سره دې خوب کې شریکه یې او زما وهم او خیال نه یې؟
په غوسه مې ورته وکتل او ومې ویل: ته لیونۍ یې؟ په دې خراب شرایطو کې زه د څه مرګ ثبوت او دلیل تاته راوړم چې ثابت کړې زه د رښتیا یم او که ستا خیال؟
هغه څو شېبې فکر وکړو بیا یې په تلوار وویل: د موبایل نمبر!

— څه؟
فاتح- ما ستا د موبایل نمبر په رښتیا نړۍ کې نزده ته ماته خپل نمبر ووایه د راویښ کېدو وروسته زه تاته زنګ وهم که زنګ د رښتیا تاته درغلو نو زه باور کوم چې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته په دې خوب کې د رښتیا زما جسم کې یې!

– ما خپل نمبر لیاده نزده!

فاتح- د موبایل څخه دې راته نمبر ووایه.

څو شیبې په ځیر ځیر مې وروکتل او بیا مې وویل: که لږ سم پام وکړې نو پوه به شې چې اوس وخت زه خپل جسم کې نه یم نو زما موبایل زما سره نشته!

فاتح- نو چیرته دی؟

– زه څه خبره یم؟

فاتح- داستا کوټه ده کنه؟

– هو.

فاتح- نو شابه راځه ستا موبایل پیدا کړو.

خپل د خبرې سره سم پاځېدو او د موبایل په لټولو یې پیل وکړو، که څه هم کار یې بېحد جاهلانه ماته ښکارېدو خو له یوه خوا مې احساس کاوه، چې دا کار به ښه وې په دې رقم زه هم ډاډمنه کېږم چې د رښتیا آیا موږ دواړه دا یو خوب وینو او کنه؟ د څو دقیقو لټولو وروسته خپل موبایل مې د کړکۍ سره پیدا کړو، موبایل مې راوخیست پاسورډ مې وواهه او په بېحد حیرت کې موبایل خلاص شو! او ما هم ورته خپل د موبایل نمبر ورکړو، هغه د موبایل نمبر بغیر له دې چې چیرته ولیکې د ځان سره پر ویلو شو او حیرانه شوم کله چې دویم ځل تکرار کې هغه زما نمبر پوره زده کړو.

بیرته خپل په ځایونو کې کښېناستو چې هغه په لوړ غږ وخندل، کله چې ما په حیرت وروکتل نو هغه وویل: باید اقرار وکړم چې دا خوب څه ناڅه فایدي هم لرې.

– لکه څه؟

فاتح- لکه همدا چې ستا نمبر مې درڅخه واخیست کنه تا خوا هسې په ویښه زر کاله وروسته هم نه راکولو.

د هغه په دې خبره زما پر شونډو هم نرۍ مسکا خپره شوه رښتیا ویل، ما په ویښه زر کاله وروسته هم خپل د موبایل نمبر نه ورکو، نه پوهېږم څومره به هلته وم خو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور په راتلو پوهه شوم چې زه باید لاړه شم خپل د کور را ووتم، د ماذدیگر آذانو خوا وه کرار کرار د کاکا د کور خوا ته روانه شوم، عجیب احساس وو که څه هم خوب وو خو هر څه پکې داسې وه لکه د رښتیا نړۍ!

د هر څه خوند، بوې او احساس مې محسوس کولې شو، نه پوهېږم ولې ناڅاپه د دې لځایه چې د کاکا کور ته لاړه شم ګامونه مې بې اختیاره خپل د انسټیوټ خوا ته واخیستل، کله چې ورسېدم نو د انسټیوټ پر دروازې مې یو غټ کلف ولېده چې زړه یې را وسوځه وه او بی اختیاره مې له خولې اف وخوت.

څو شېبې هملته ولاړه وم او په زرهاو رقم سوچونو په مخه کړې وم، چې پر اوږې مې یو چا لاس کېخوود! دا چې په فکر کې وم نو وډاره شوم او لځایه وپرېدم، مخ مې چې ور وګرځه وو، یو د 36/37 کالو سړی وو چې خړ کالې اغوستې وه او د هغه په سر یې د ملې اردو وو که هر څه وو خو یو نظامې کورتۍ اچولې وه او د پکول د لاندې څخه یې څني راوتې وه، او یو ټوپک یې هم پر اوږه کړې وو خرمای سترګې او تور ګیره چې دانه مانه سپین تار هم پکې ښکارېده د هغه څخه د اطرافو یو شخص او بلخصوص یو پوخ طالب جوړ کړې وو، زما د نظر په لېدو یې په خندا وویل: وبخښه ورور ستا د وېره ولو اراده مې نه درلود، خو د نیم ساعت څخه مې درته فکر دې چې دلته د انسټیوټ مخې ته ولاړ یې او په فکرونو کې ډوب یې نو ماویل پوښتنه درڅخه وکړم خیرت خو دې؟

د خولې لاړې مې تېرې کړې او کرار مې وویل: هو خیرت دې، مننه.
طالب- دلته استاد وې؟
— نه ولې؟
طالب- انسټیوټ خو د انجونو وو! نو تاسو خو شاګرد په هېڅ صورت نشې اوسیدلې، یا خو ضرور استاد واست یا به هم د انسټیوټ مدیر یا تاجر چې پر دې انسټیوټ یې پیسي لګولې، ته راته ووایه کوم یو یې وې؟
— هېڅ یو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخرې نظر مې د انسټیوټ خوا ته وکړو او په نیولې او دردمند غږ مې د تلو مخکې وویل: یو وخت مې خپل د آرمانونو د پوره کولو زیارت بللو دغه ځای؛ خو اوس یوازې راته د ماضی او حال کې راګیر شوی د ظلم یو تور برخلیک ښکارې او بس ...

دا خبرې مې وکړل او له هغه ځایه لرې شوم، کله چې د مشر کاکا کور ته ورسیدم نو ماښام اذانونه یې کړې وه، بغیر له دې چې څه ووایم هغه کوټه چې ماته د فاتح معلومیده همغه خوا ته ورغلم، کله چې کوټې ته ننوتم نو بېحد راته جالب او خاص ښکاره شوه، یو کال مخکې یو ځل یوائې د یوه دقې لپاره مې دا کوټه لېدلې وه هغه وخت چې فاتح هندوستان کې وو، د هغه وخت څخه یې زیات بدلون کړې وو، یو لوې دوه نفره په سپین او تور رنګ پالنګ د کوټې څنډه کی کیخودل شوی وه، او د هغه څنګ کې یو کوچنې میز چې څو کتابونه او یو لیټاپ وربانديې وو.

په تور او سپین رنګ کې ډېزاین شوی ښکلې پردې او تر ټولو جالب او زړه راښکونکې په دیوال باندې یو تابلو"نقاشي" چې د یو ښکلې طبعیت منظره وربانديې کښل شوې وه، د لوړو غرونو شاته عظیم لمر مخ پر زوال او ډوبیدو وو، د غرونو سرونه یې داسې ښکاره کول لکه د طلاو کانړ چې وې، څو مرغۍ په هوا وه او لاندې یو سېند په مستو څپو بهېده، په شنه چمن کې یو د هوسۍ بچې ولاړ وو او واښه یې خوړل، په کرار کرار د تابلو خوا ته نږدې شوم، که ووایم د هغه تابلو انځور مسحوره کړې وم نو دروغ به نه وې، لاس مې اوږد کړو ترڅو پر نقاشې لاس ووهم، چې همدې وخت کې ناڅاپه ...

***

— بلقیس لورۍ پاڅه د سهار مونځ قضا کېږې.

د مور په غږ ناڅاپه له خوب راپاڅېدم! لا مې شاوخوا خپل چاپیریال صحیح درک کړې نه وو چې د بالښت لاندې موبایل ته مې زنګ راغلو؟ په حیرت مې موبایل راوخیست په دې سهار وختې چا ما ته زنګ وهلې؟ د موبایل په سکرین د هغه څلور حرفه نوم په لېدو د زیات حیرت څخه مې موبایل د لاس وغورځېده، چې سم ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وار ورپسې بل مسج راغلو چې ليکل شوي وه: که دا د رښتيا هم ستا نمبر وې نو بايد د قيامت د راتلو تياري ونيسو ...

دومره حيرانه او عين وخت کې خندا مې راغلې وه د هغه مسج ته چې يوازې مې ورته وليکل: هو ښکارې خو همداسې لکه چې اخره زمانه ده؟!

لځايه پاځېدم مونځ مې وکړو، د مونځ د خلاصيدو وروسته دعا ته مې لاسونه پورته کړل او له خدايه مې د يو خلاصون لاره وغوښته، ذهن مې نارامه وو د دې راپيښ شوې حالاتو له لاسه نه پوهېدم څه وکړم؟ جای نماز مې ټول کړو بيرته خپل ځای ته لاړم خوب مې نه راتلو همغسې لټ په لټ ځاې کې اوښتم چې موبايل ته مې بيا مسج راغلو خلاص مې چې کړو فاتح وو، ليکلي وه: نن درپسې درځم د ماذديګر خواته ځو د باندې، غواړم درسره خبرې وکړم دا راپيښ شوې موضوعاتو زما عصاب راخراب کړې، ستاسو کور کې سم خبرې نشم کولې نه هم وخت شته چط درسره وغږېږم نو دباندې به لاړشو؟!

پوهېدم چې غټ ترينه مطلب د هغه د عصاب خراب کيدو، زما د ځان وژنې موضوع ده پوهېدم هغه غواړې ما ښه په قران او قسم تېر کړې ترڅو پوه شي چې اصلې موضوع څه وه؟ دا چې کور ته د پلار د خبرو له لاسه نشو راتلې نو ويل يې بيرون راشه، خو نه پوهېږم ولې زړه مې غوښت د نورو نامزدانو پشان دا بلنه يې يواځې د چکر او ملاقات وايې نه ده حساب اخيستلو او پوښتنو! خپل په دې فکر مې پوسخند پر شونډو راغلو فاتح او داسی کار چې ما دی بهر چيرته چکر ته ويسې! ډېر مې زړه غوښت ورته ووايم نه درځم او زړه مې نغواړی خو دا راپيښ شوې حالت مجبوره کولم د هغه بلنه ومنم او ورته هو ووايم.

تر ماذديګر خپل ځان مې د کور په کارونو مصروفه کړو ترڅو فکر مې هېڅ موضوع خوا ته لاړ نشي د ماذديکر خواته فاتح راغلو او په يو بول يې زما د پلار اجازه واخيسته او ماته چې لا تياره نه وم تندی تروش کړو چې تياره شه، ما هم په زړه نا زړه بول کوټې ته لاړم ترڅو ځان تيار کړم البته څه تيار کيدل! لومړې خو تللم چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ته حساب ورکړم او دویم دا چې هغه د سینګار څخه بد راتلل نو یواځې مخ مې ومېنځه او حجاب مې واچوه دا هم زه تیاره! د تلو مخکې مې هېنداره کې ځانته وکتل تور اوږد حجاب، د تور ټېیکری او تور نقاب سره یواځې مې دوه سترګې ښکارېدې او بس!

خپل د دوه سترګو په لېدو د څو کلونو مخکې یوه خاطره مې ذهن ته راغلل!

څو کاله مخکې زما د خاله د زوی واده وو، زه خپل د کاکاخیلو سره دومره جوړ امد نلرم څومره چې د ماماخیلو او خاله او خاله زامنو سره ورشه درشه لرم او د خاله لورګانې راته خویندې او زامن یې راته لکه ورونه ښکارې، هغوې هم هېڅکله ماته بد نظر نه درلود ځکه د ماشومتوب ټول خبر وه زه د ښاغلې بد اخلاق فاتح په نوم یم، نو ټولو راته خور ویل زما د مشر خاله د دویم زوی محسن واده وو هغه وخت د جمهوریت وخت وو او د اشرف غنې حکومت! دا چې محسن ماته لکه یو سکه ورور بشان ښکارېده او بل دا چې د لومړی ځل لپاره زموږ د خپلوانو څخه د یو چا واده هوټل کې کېده، د هغه څخه مخکې زموږ د قوم څخه هېچا واده هوټل کې نه وو کړې!

خبره د پیسو نه وه بس عادت او رسم وو ټولو کورنو کې واده کاوه خو دا واده هوټل کې وو نو ټول ورته بېحد خوشحاله وه، تر دې حده چې د لومړی ځل لپاره ما په سل زاریو خپل کورنی راضې کړل ترڅو اجازه راکړې د خاله لورګانو سره اریشګاه ته لاړه شم! خلاصه چې د زیات زاریو وروسته اجازه صادر شول او زه هم د خاله د لورګانو سره لاړم اریشګاه ته او ځان مې سینګار کړو، له دیخوا الهام ویورم خو له هغه خوا الهام ویل بلال "زما د خاله دریم زوی، به ستاسو انجونو پسې درشې ځکه هغه موټر لرې، او تاسو سېنګار کړې نو د بېګانه موټر څخه خپل موټر ښه دې!

خو نه پوهېږم ولې بلال زموږ پسې رانغلو او کله چې ورته زما د خاله لورګانو زنګونه ووهل نو هغه ویل زما لاس یوځای بند دې او کار لرم تاسو خپله راشې! کله چې موږ ورته وویل آریش مو کړی او څو انجوني یو او یوازی ځان کله کېږي درشو هوټل ته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهېږم ولې هغه ناڅاپه غوسه شو او ویې ویل: ولاکه کوم خر تاسو بیزوګانې وتښته وې موټر ونیسې او راشې! د هغه دا خبر زما د خاله لور ته دومره زور ورکړو چې په ښکنځلو یې ورباندې موبایل بند کړو، ما خپل د خاله لور ته وویل چې زه به الهام ته زنګ ووهم ترڅو هغه زموږ پسې راشې، خو د خاله لور مې دومره غوسه وه چې زما خبره یې وا نه ورېدل او موټر یې ونیوه.

ماذدیګر ماښام وخت وو موږ څلور پنځه پیغلی انجوني بغیر له کوم نر څخه ټکسی ونیول ترڅو هغه هوټل خوا ته لاړشو چېرته چې واده وو! موږ ټولو حجاب درلود خو بیا هم په سترګو کیخودل شوې هغه مصنوعي باڼه او پر هغه باندې لګول شوې زر رقم رنګونه او جلاګانو سترګي دومره غټې ښکاره کول چې د نقاب څخه راوتې وه، او له بلخوا ما په غم لړلې د یوه خاله له لور څخه مې شنه رنګ د سترګو لنز اخیستې وه او هغه مې هم سترګو کې لګولې وه، نو داسي شنې غټې سترګي مې ښکارېدې چې اریشګارې لا را څخه د ښکلا تعریف وکړو!

موټر کې زموږ په کښېناستو موټروان چې د 25/26 کالو ځوان ښکارېده نامردې ونکړل، او په اول ټک کې د موټر هینداره زما د مخ او سترګو خواته برابره کړل!
تر هوټل چې رسېدو د هغه یوه سترګه و ماته وه او بله و سړک ته، داسې په حیواني نظر یې زموږ خوا ته راکتو چې زه مجبوره شوم او موبایل مې راوخیست او الهام ته مې د هغه موټروان مخکې زنګ و واهه او ورته ومې ویل چې موږ داسی رنګ موټر کې ناست یو او یوازی یو بلال زموږ سره نشته او راروان یو د هوټل خوا ته! زما په زنګ وهلو د موټروان تندی تروش شو او لږ چتیاټ خبري هم وکړل چې د چا واده دی او څنګه دې؟ او څنګه نه؟ خو زموږ څخه هېچا ورته ځواب ورنکړو.

الهام موبایل کې درې منه ښکنځل اول ماته، بیا بلال ته او بیا د هغه وروسته د بلال ټول قوم او خیل ته وکړل،او اخر کې ویې ویل زه در روان یم، نه پوهېدم چې چیرته روان وو زموږ پسې؟ خو همدا چې ویې ویل زه اوس راځم. زموږ زړه یې لږ راټول کړو، ټوله لاره کې مو دعا،دعا کول چې پخیر تر هوټل ورسېږو، د جمهورست وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو او حالت هم داسې خراب وه چې په رڼا ورځ لا خلک لوټ کېدل، څه ورسیږي څو پیغلۍ انجونو ته هغه هم په یوازې ځان! دومره موو دعاګانی وکړل، خیراتونه مو په غاړه واخیستل او سورتونه مو وویل چې بلاخره هوټل ته ورسیدو.

هوټل ته د رسیدلو سره سم ټول انجونو د موټر څخه بهر منډه کړل، او د ټولو څخه اول زما د خاله همغه لور چې ویل یې خپل تلې شو تر هوټل او د هېچا راتلو ته ضرورت نشته! زما له بده بخته ځکه چې زما کالې ډیر اوږده وه او هم جګې څپلې مې پر پښو کړې وه او د هغه څخه لا بد قسمته ځکه موټروان د کرایې پیسې غوښتل نو زه له موټر راښکته شوم او په لړزانه لاسونو باندې په بکس کې د پیسو پسې په کتو شوم چې موټروان په یو مردار لهجه راته وویل: جااان ته نمبر راکړه خوږې! پیسې دې ستا د دې شنو سترګو بلا واخلې.

د هغه په دې خبره زاره مې وچودل خوله مې جوړه کړه چې بیاب یې کړم، خو زما د هر خبري او کار څخه مخکې یو قهرجن غږ مې خپل د شا څخه واوریده او د هغه سره سم یو چا زه په زوره شاته ټیله کړم، داسې چې نږدې وو لاندې پر ځمکه وغورځېږم خو په ټیلو، ټیلو مې ځان کنټرول کړو د غورځېدلو څخه، مخ مې چې بېرته د موټروان خواته وګرځه ول نو یو د محشر میدان جوړ وو، فاتح وو چې په ښکنځلو او بوکسانو یې موټروان رانیولې وو! جنګ دومره زور ونیوه چې خلکو نشو راکنټرول کولې او خبره تر پولیسان ورسېده.

پولیسان راغلل فاتح یې حوزې ته ویوړو او موټروان یې شفخانې ته! ځکه ښاغلې فاتح خان د موتروان دوه غاښ، پوزه، او خوله ور ماته کړې وه، سره د یو لاس، د نیم ساعت په موده کې واده پر غم شوو، الهام راورسیده زه یې د سړک له منځه ځان پسې د هوټل خوا ته کش کړم او هغه نور انجونې هم دننه ویوړل، که څه هم په ظاهره واده روان وو، خو ټولو ښځو یو د بل غوږونو کې پس پسک کاوه، ټولو هم د دې جنګ موضوع په اړه خبرې کول، او خبره چې د یوه خولې څخه تر بلې رسیږي نو په سل رنګ او کیفیت بدلیږي خبره د یو نمبر اخیستو وه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو خلکو زر نور کیسي ورسره یوځاې کړل یو به ویل: دا موټروان د بلقیس نفری وو! او فاتح راګیر کړو او داسی و واهه، دا یی بهترینه خبره وه! یعنی هغوي تر دې حده تللې وه چې ځینو یې ویل هغه موټروان د بلقیس سره بد کار کاوه او فاتح پر هغوي رسیدلې وو، یعنی یو نفر کی دومره عقل نه وو چې وواییي چې کوم خر د هوټل مخکې د دومره خلکو په شتون کې جرعت کوې ماته لاس راوړې! کوم غلط کار کول خو لری خبره.

زما په نظر هغه د فاتح غیرت نه وو بلکې بیعقلې وه، که تا غوښتل خپل نرتوب او غیرت ښکاره کړې، نو مورِ انجوني به دې هوټل ته لومړۍ استولې وایې او د هغه وروسته به دې هندي فلم پیل کړي وایې، خو ده د جنګ میدان کې چغي وهل زما ناموس ته لاس اچوې! یعنې زما په نظر خلک ملامت نه وه فاتح د هغوي په خوله کې دا خبره ورکړي وه چې هغه موټروان ماته د لاس راچولو اراده درلود، هغه واده چې ما ورته دومره شوق درلود زما پر غم شو، په همغه شپه پلار او مشر کاکا مې ضمانت ورکړو او فاتح یې د حوزي را وویست خو د هغه ورځې په سبا د موټروان قوم او قبیله راغله ترڅو د فاتح څخه خپل د کس د وهلو تاوان واخلي!

خو فاتح یوځل بیا دلته خپل لیونتوب ښاره کړو او بیا د دې خبري پر ویلو چې "هغه زما پر ناموس لاس اچولې او دا چې تر اوسه ژوندي دې، دا لا زما د بېغرتي په ډاګه کوي او زه هغه ژوندي نه پرېږدم!" کله چې هغوي د فاتح داسې لیونتوب ولېد نو باور یې وکړو چې موتروان ملامت وو او د بخښنې په غوښتو لاړل، د هغه جنګ وروسته یو قیامت پر ما جوړ شو زما د کورنۍ لخوا چې... چې.. د هغه ورځو پیاد راوړل اوس لا د څو کلونو وروسته زما د خولې خوند خراب کوی.

ما هغه ورځ دوه وعدي او قسمونه واخیسل، لومړۍ وعده مې خپل د کورنۍ سره وکړل او هغه دا وه چې یوازی ځان به هېڅکله چیرته نه ځم، او دویم وعده چې د فاتح سره مې وکړل هغه دا وه چې هېڅکله به بهر د تلو وخت کې سېنګار نکوم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور په غږ مې د هېنداري څخه نظر واخیست او له کوره و وتم، فاتح کوڅه کې خپل په موټر کې ناست وو، زه هم موټر ته پورته شوم او یو سلام مې د خدای له زور ورته وویلو، هغه مخ را وګرځه وو او د پښو له نوک څخه نېولې د سر تر ویښتو پورې اسکن کړم ترڅو کوم منکراتې کار خو به مې کړی نه وي؟ کله چې د نیم ساعت کتو وروسته ډاډمن شو چې ما کوم سینګار ندي کړي او سم دم د جنازي پشان راغلې یم نو لږ خیال یی راحته شو او موټر یې روښانه کړو..

خپل په خیالونو کې غرقه شوم زیات عجیب وو، ټول شیان همغسې وه څنګه چې ما خوب کې لېدلې وه، همغه سړکونه، دوکانونه، کورونه ټول همغسې وه یوازیني فرق یې دا وو چې زه اوس ویښه یم او خپل په جسم کې یم نه ده فاتح! بس همدومره تبدیلې ماته ترسترګو کېدل
فاتح- همدا ځاې سم دی؟
د هغه په غږ مې وروکتل چې د وریځو په اشاره یې راته د موټر بهر ښودو، مخ مې وګرځه وو او نظر مې په یو هوټل ولګېده، نه پوهېدم د څه لپاره هغه راڅخه داسې پوښتنه وکړل؟

ما بغیر د انسټویټ ته د تګ او کور ته د راتګ بغیر نور ځاې نه وو لېدلې، زموږ ملګري د انسټیوټ وروسته تلل هوټل کې ډوډۍ خوړل خو زه هېڅکله ورسره نه تلم ځکه زما کورنۍ بد وړل، زما یوازیني نافرماني دا وه چې د شبنم سره به د چې د انسټیوټ د رخصت کېدو وروسته کله ناکله د انسټیوټ مخکې چې کوم برګر پلورنکي وو د هغه څخه مو برګر اخیست او د نقاب لاندې مو خوړو! دا زما غټ ترینه جرم او سرکشی وه. البته هوټل ته هم تللې یم!

خو د ګوتو په شمار هغه هم یا د الهام سره تللې وم یا د خاله د لورګانو او زامنو سره نور نو یوازی تګ هغه هم هوټل ته هېڅکله نه وم تللې، چې اوس د زما څخه د هوټل د ښه یا بد پوښتنه کول! زه څه خبر وم درسته ورځ هوټلونو کې دي ورک دي نه زه.
فاتح- څه سوچونه وهې؟ وایم هوټل دې په نظر سم دې کنه لاړ شو بل ته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور ومې کتل او کرار مې وويل: تا چې انتخاب کړې نو ضرور به سم وې؟
او زړه کې مې وويل: ته د هوټلو تجربه لرې، درسته ورځ پکې ګرځې.

زما په خبره د هغه پر شونډو نرۍ مسکا راغله او ویې ویل: همداسې مې مخې ته راغلو و درېدم که ته کوم بل هوټل غوارې هملته به لاړشو!
– زه کوم خاص هوټل نه پېژنم همدا به سم وې.
او اخر مې زړه طاقت ونکړو او ومې ویل: هسې هم موږ چکر وهلو ته نه یو راغلې! یواځې خبري کو، نو هر چیرته چې وی مشکل نشته.

فاتح څو شیبې په خاموش او تروش تندی راوکتل او بیا ویې ویل: نو سمده ښکته شه زه موټر ورم د هوټل پارکینګ ته زر بیرته راځم.

بغیر د څه ویلو له موټره ښکته شوم، او د سړک غاړې ته ودرېدم، فاتح موټر د هوټل مخکې کوم کوچني پارکینګ چې وو هلته ویوړو او ورځخه راښکته شو، زه هم کرار کرار خوا ته یې ورغلم او بیا یوځاي هوټل ته ننوتو، ښه هوټل وو تر اوسه مې لېدلې نه وو خو زیات لوکس معلومیده! فاتح د هغوي ځخه د فاملې ځاې پوښتنه وکړل او هغوی یو سالون خوا ته دعوت کړو کله چې ننوتو نو جوړه، جوړه او کورنۍ راغلې وه! زیاتر نامزدان یا هم واده شوی جنۍ او هلک وو او حتا ځېنې ماته پکې نفریان لا ښکاره شول!

خلاصه چې هر میز کې یو سړی او دوه یا هم یوه ښځه به ناسته وه او دا و د هوټل کورنۍ ځاې! زه پوهېدم چې همدا رقم دې د کابل زیاتر فامیلي د خوړلو ځاى! ځکه یو څو ځله چې د الهام سره راغلې وم لېدلې مې وه خو لکه چې فاتح نه وو خبر چې ښه نیولې هملته و درېده، کوم ګارسون چې موږ یې رهنماي کولو هغه ورځخه وپوښتل: کومه ستونزه ده ښاغلې؟

فاتح شاوخوا وکتل او بیا په کراره غږ وويل: ته ډاډمن یې دا فامیلې ځاې دې؟
ګارسون: هو ښاغلې دلته یواځې هغه کسان راځې چې ورسره زنانه وې، کنه کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرِيان چې يوازې راغلې وې هغوي بهر کينې.

فاتح خپل ويښيانو کې لاس کش کړو او شاوخوا يې وکتل، حيرانه وم دا تللې وو هند ته! ټول عمر يې کابل کې تېر کړې وو نو بيا ولې تر اوسه خبر نه وو چې هوټل کې فاميلې ځاېونه همداسې دې! د څو شيبو خاموشي وروسته د سالون اخرې او د ټولو د نظر څخه پټ ميز خوا ته روان شو، فاتح ماته د ديوال خوا راکړل او خپل زما مخامخ کښېناست که څه هم شاته، راسته خواته مې ديوال وو او مخامخ هم فاتح راته په تروش تندی ناست وو، خو چپ اړخ مې خلاص وو او زمونږ څخه لږ لرې مېز باندې چې کوم سړی او ښځه ناست وه، او ماته تازه نامزدان ښکاريدل سم عاشقي بحث يې پيل کړې وو، هلک د جنۍ لاس په مينه نيولې وو او خبره د ماشوم د نوم په سره وه!

ښکارېدل خو تازه نامزدان خو د ماشوم د نوم په موضوع پوهه شوم چې ضرور تازه واده شوي جوړه ده، او لکه چې ماشوم هم په لارۍ وو چې داسې هلک خوشحاله وو او ويل يې زه غوارم ماشوم مې داسې وی او هغسې وې، ما د هغوي دواړو دومره ميني ته په حسرت کتل چې گارسون راغلو او فاتح په گنگس انداز بغير له دې چې زما څخه کومه مشوره وغواړي يو مرگ راوغوښت، که څه ځان ته مې وويل مونږ د نورو نامزدانو پشان نه يو او کوم چکر ته نه يو راغلې خو بيا هم د زړه يو کونج مې غوښت زما څخه مشوره واخلی! په هر حال د جاهل انسان څخه گيله کول هم جاهليت دې.

په همدې فکر تندی مې تروش کړو او غوښتل مې د شاوخوا خلکو پر کتو فکر مې دهغه د داسې جاهلانه کار څخه واړوم چې د هغه قهرجن خو عين حال کې کرار غږ مې واوريده چې ويې ويل: شاوخوا مگوره.
په حيرت مې وروکتل، لکه چې د دې وروسته کتل هم جرم دي؟
طاقت مې ونشو او همدا خبره مې په خوله ورته راوړه او ومې ويل: څنگه لکه چې د طالبانو نوي فرمان راغلې ښځې د کتلو حق هم نلرې!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په خبره هغه له غوسې سترګې پټې کړل او ویې ویل: دلته شاوخوا ټول سړي دې نغوارېم د کوم خوا ته وګورې او هغه دې ستا د کتلو څخه کوم غلط معنا واخلې.
– زما په نظر دلته هر یو خپل د ښځي او نامزد سره راغلې! نو دومره بیغرت کس به نه وې چې خپل ښځه خوشې کړې او د بل ښځې ته دې وګوري!
بیا مې کرار د شونډې لاندی ځان سره وویل: هر یو ستا پشان مردار فکر نلرې.

ما دا خبره کراره وکړه خو لکه چې هغه واوریده چې په تند نظر یې راوکتل او داسې حال کې چې خپل دواړه لاسونه یې پر میز کیخودل او داسې حال کې چې خپل غاښونه یې یو پر بل چېچل ویې ویل: هو زما فکر مردار دې، زه فکر کوم جنۍ چې کله د کور راوځې نو ټول خلک د هغې پسې په خبیث او مردار نظر ګورې، او دا زما فکر ندې بلکې حقیقت دې خو تاته نه ښکارې.

ډېر مې زړه غوښت ورته یو غاښ ماتونکې ځواب ورکړم خو د هغه حالت ماته نرمال نه ښکاره کېدل! هغه په مشکوک نظر شاوخوا کتل او لکه چې په تمه وې یو نفر د غلطي څخه زمونږ د میز خوا ته راوګورې ترڅو دې ورباندې ټوپ کړې او ګریوان یې راونیسي"چې تا ولې زما ناموس ته کتل؟" او جنګ پیل کړې. په دې فکر مې ټول وجود له وېرې څخه ولړزېده او په کرار مې ورته غږ کړل.

– ف.... فاتح ..
زما په غږ هغه په مشکوک نظر راوکتل او سر یې د "څه دې؟" پشان وخوځاوه چې ما ورته په بند، بند لهجه وویل: ه ... هغه وایم دلته زما ساه بندیږی ک ... که بده نه مني نو ډوډۍ به واخلو او کور ته به لاړشو؟
زما په خبرو هغه څو شیبې په مشکوک نظر راوکتل او بیا ناځاپه لځایه پاڅېده، د هغه په داسې ولاړېدو زه وډاره شوم او لږ په څوکۍ باندې شاته لاړم چې هغه وویل: راځه.

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل په غيږ کې د کبابو او نورو شيانو قوطي ته مې کتل، لکه چې د هوټل د هر خوراک څخه يې يو شې راخيستې وو! نه پوهېدم چيرته روان دی، د هوټل څخه چې راووتو او فاتح دا شيان واخيستل نو ما ورته وويل راځه کور ته لاړشو، خو هغه وويل موږ خو تر اوسه خبري ندي کړې يو ځاې به لاړشو او په کراره به خبرې وکړو. خو نه پوهېدم چې دا کرار ځاې چېرته دې؟ ځکه نه زموږ د کور خوا ته روان وو او نه هم خپل د کور خواته!

زړه مې غوښتل ورځخه وپوښتم چې چيرته روان يو؟ خو د هغه تندی داسې تروش وو چې د څه ويلو جرئت مې نشو کولې، خپل په څوکۍ کې ځاې پر ځاې شوم او خوراکې شيان مې لاس کې سم کړل ترڅو ونه غورځېږې، زما په دې کار هغه د سترګو له کونج راوکتل او ويې ويل: که په تکليف يې ورسره نو يو څه د موټر مخې ته کېږده.
– ن ... نه کوم مشکل نشته.
هغه موټر يوه کوڅې خواته وګرځو او ويې ويل: په هر حال راورسيدو.

حيرانه وم دا نو کوم ځاې دې؟ ښکلې کوڅه او ښکلې کورونه وه، فاتح موټر د يو کور مخې ته و دره وو، او ژر له موټر څخه راښکته شو موټر څخه راوځرخېده او زما د خوا د موټر دروازه يې خلاصه کړه او زما د لاس څخه يې ټول شيان په يوه لاس کې واخيستل، په حيرت مې ورته کتل ما دا ټول شيان دوه لاسونو کې نشو نيولې ده ټول يو لاس کې ونيو! فاتح په يوه لاس د کور دروازه خلاصه کړه او په سر يې ماته د ننوتلو اشاره وکړل، او خپل يې موټر قلف کړو.

داسې يواځې کور ته راتلل هغه هم د فاتح سره، زما زړه کې وېره اچول. هغه بيحد تريخ او قهرجن انسان وو که يوه خبره په دوه ورسره وشې نو لاس پورته کوې او وهل کوې، دلته هم هېڅ څوک نشته که وهل يې پېل کړل جنازه به مې تر کورنۍ ورسيږی! په دې فکر مې ټول بدن له وېرې ولړزېده چې د هغه غوسه ناک غږ مې واوريده: ولې ولاړه يې ننوځه زما کور دې څوک نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه خوا ته مې وکتل او بیا په کراره کور ته ننوتلم، زړه کې مې وویل: زما وېره هم همدا ده چې کور کې هېڅوک نشته او ته راسره یې.

په لړزانده ګامونو کور ته داخله شوم، ښکلی وړوکې کور وو،د دوه کوټو یو تشناب، یو آشپزخانه،او کوچني دهلېز سره، ښه لوکس ډېزاین شوی وو. کوټو ته ننوتلم نه خو داسې ښکارېدل چې پوښل شوي نه وي! یواځې د هلېز کې یو وړوکې فرش هوار وو سره د یو تکیه شوې بالښت و دیوال ته، نور هېڅ نه وه زه د دهلېز منځ کې ولاړه وم او شاوخوا مې کتل چې د فاتح غږ مې خپل وشاته واوریده داسې حال کې چې خوراکې شیان یې لاندې پر ځمکه کیخودل ویې ویل: دا کور مې تازه اخیستې، زما د کار دفتر ته نږدې دې کله ناکله چې کور ته د تلو حوصله نه وې دلته راځم، ښه خاموش ځاې دې.

په ځیر،ځیر مې ورته وکتل او زړه کې مې ځان سره وویل: یعنې ته وحشي حیوان هم په خاموش ځاې پوهېږې؟ خو مخامخ مې څه ونه ویل هغه خپل پټو پر فرش هوار کړو او ماته یې اشاره وکړل ترڅو کښېنم او ویې ویل: بخښنه کوه نو دلته دومره امکانات نشته دا یو فرش او بالښت مې هم هغه ورځ واخیست نور دومره دلته نه راځم چې وغوارم کامل د کور شیان واخلم.

داسې حال کې چې د هغه پر هوار کړې پټو کښېناستم هغه اخیستل شوې ډوډې زما مخې ته دانه دانه کیخودل او بیا ماته مخامخ پر فرش باندې پلتي ووهل او کښېناست!

فاتح- ښه نوو بسم الله کړه ویخوره!

بغیر د څه ویلو لومړې مې هغه قطار شوي خوراکي شیانو ته وکتل بیا د دهلیز شاوخوا او اخره کې د هغه و سترګو ته مې وکتل، چې هغه په کنایه آمیزه او خندانه لهجه وویل: مه وایه چې زړه دې نغوارې او اشتها نلرې!

د هغه په دې خبره مې تندی تروش شو، منم چې زه لږ نسه وره یم او ډیره ډوډۍ خورم خو دا په دې معنا نده چې هغه دې ماته طعنه راکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په همغه ترشو تندی مې وویل: ستا برخه به مې نه وې خوړلی!
زما په خبره هغه په لوړ غږ وخندل او ويې ويل: زما کوم خاص مطلب نه وو هسې يوازې مې غوښتل درته و وايم چې دا ټول شيان مې ستا لپاره اخيستې چی بيا سبا ورځ ونه وايې، يوه ورځ يې ډوډۍ راکړل هغه هم وړی پاتې شوم.
– زه د ډوډۍ وږې نه يم چې وغواړم داسې خبره وکړم، الحمدالله کم ده که زيات ده خو رارسيدلې او سترګي مو مړې دې.

زما په خبرو هغه يواځې سر وخوځاوه او نور څه يې ونه ويل، که څه هم هغه مزې داره خوراکونو زما د بدبختۍ معدې غږونه پورته کړی وه، خو د فاتح خبرو په غيرت راوستم ما د سهار څخه ګوله ډوډۍ نه وه خوړلې خو د ده په خبرو مې زړه کې قسم واخيست چې ګوله به د دې خوراکې شيانو څخه نکوم، د هغه دا خبري ماته د هغه د خويندو پشان ښکاره شول هغوې داسې خپل پيسې ښايې او بېځايه خبرې کوې.
زما په ناحاپه خاموشی هغه کرار وويل: هوم؟! ولې ناځاپه داسې چوپه شوې؟ زه بخښنه غواړم زما مطلب دا نه وو چې ته ډېره ډوډۍ خورې.

هغه دا خبره وکړل او بغېر له دې چې زما خفه او نارحت څهرې ته وګورې، په بيغم فکر يې ډوډۍ خوړل پيل کړل! که څه هم بخښنه يې غوښتې وه او ويلې وه غلطه خبره مې وکړل، خو زما په نظر پښېمانه نه ښکارېده، زړه مې ډېر غوښت داسی غاښ ماتونکې ځوابونه ورکړم، چې نور عمر کې ماته نسه وره ونه وايې، خو عقل حکم کاوه خوله بنده وساتم، موقعيت می سم نه وو دا زما د پلار کور نه وو چې زه دې وګواښه وم! د ګواښ په لفظ مې يوه خاطره رايادہ شوه.

د نکاح په ورځ کله چې تازه يو ساعت زموږ د نکاح تړلو تېره شوي وه، زما خور دغه زما مخې ته ناسته جاهل غوښت زما کوټې ته راوړې، ترڅو د يو څو دقو لپاره موږ يواځې پاتی شو او مجلس وکړو، زما هغه ورځ هېڅ حوصله نه وه او زړه مې نيولې شانتې وو او بې دليله مې زړه ژړا غوښته! اصل کې زه د نکاح پر تړلو دومره غمجن نه وم په اصل کې زه مياشتنې زنانه تکليف شوې وم! او هغه تکليف او مرضتيا پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت زه دومره درد لرم چې حد نلري او دومره مې هم عصاب خراب کېږي چې حد نلرې.

په هغه وخت کې ما خپل د ځان څخه لا کرکه راځې څه ورسیږی نورو ته! خو زما خور"حسنا" زما د زر ځله منع کولو با وجود لاړه او فاتح یې زما کوټې ته راوستو، زه د کوټې په کونج کې ناسته وم او ټول نړۍ راته بدرنګ ښکارېده او زړه مې د ژوند پوره تور وو، فکر مې کاوه هېڅ څوک زما په غم کې نه دي! چې همدې وخت کې دروازه خلاصه شوه حسنا او ورپسې فاتح کوټې ته راننوت، د حسنا لاس کې یو پتنوس سره د چاې وو. حسنا پتونس زما مخې ته کیخود او د تلو مخکې هم په شیطنت ماته سترګګه ووهل او د فاتح سره یې هم لږ ټوکې وکړل بیا دروازه یې بنده کړل او لاړل.

د هغې د تلو وروسته زه لځایه پاځېدم او لاړم هسې د دروغو خپل الماری کې لګیا شوم، کله ناکله به مې کتابونه هم اړول،راړول فاتح تقریبا نیم ساعت خاموش ناست وو او یوازې زما کارونو ته کتل،د نیم ساعت وروسته یې حوصله تنګه شوه او راغږ یې کړو چې راشه یو پیاله چاې خو راته واچوه!،

د هغه دا خبره نشوه سم د جنګ جهانې د جنګ اعلامیه او پیل شو، داسې جنګ مې ورسره وکړو چې بیخې خبره وهلو ته ورسیده خو د دې څخه مخکې چې هغه راباندې لاس اوچت کړې ما وګواښه وو چې پلار ته مې غږ کوم! فاتح چې هم زما بې شرمې ولېده نو یواځې برګ، برګ یې راوکتل او لاړو! هغه ورځ مې زړه ورباندې یخ شو ته وا زه یې نوکره یا کنیزه اوسیږم چې هغه داسی پر ما امر کاوه، زه پخپله مریضه وم او د مرګ تر حده مې درد درلود، هغه وخت جناب عالې نخ سلام نه کلام په هغه مرالر لهجه یې وویل:" راشه ما ته چاې واچوه!"

د هغه په غږ د فکرونو څخه راووتم، زه وایم ده د جاهلیت ټول حدونه تېر کړې، خو تاسو یې مه منې، بغیر له دې چې دویم ځل د دروغو لا د بوډۍ خوړلو کوم ست راباندې وکړې ټول خوراکې شیان یې ټول کړل او مخامخ و ماته کښېناست، څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیبې په ځېر ځېر راوکتل بیا یې کرار وویل: نه پوهېږم چې خبره څه ده او ولې مورې دواړه یو خوب ګورو!
لږ خاموش شو بیا یې وویل: هغه هم په داسی عجیب او حیرانونکي توګه باندې! خو زه دې خوب او نور خبرو ته دومره فکر نه یم وړې! زه یوازی غواړم په دې خبرې پوهه شم چې ولې دې غوښتل ځان و وژنې؟

په جدی نظر یې راوکتل او خپل خبرو ته یې ادامه ورکړ: منم چې ما دربانديې لاس پورته کړو او چټیاټ مې درته وویل خو دا دلیل نشي جوړ کیدې چې ته وغواړې دومره یوه لویه پرېکړه د ځان وژني ونیسې.

ور ومې کتل دا چې د دومره خبرو څخه راتېر شوي وو او یواځې خپل بدګمان یې رانیولې وو زړه راته په درد راوړو، په پوسخند مې ورته وویل: یعنې هغه دومره رټل سپکې سپورې کول، وهل، د ځان وژنی دلیل نشي کېدلې؟
فاتح- زه منم چې زما کار غلط وو خو دومره هم نه، ماته رښتیا دلیل و وایه.
په همغه پوسخند مې وویل: همدا ته زما د مرګ او ځان وژني غټ ترینه لامل وې همدا ته ..

زما په خبرو د هغه تندی تروش شو، خو زه بغیر له دې چې پام وکړم دلته یوازې یم او څوک مې مرسته نشي کولې، په پوره جرئت مې وویل: ته زما د ژوند یو اجبار او زور یې، ستا د لاسه ما یوه د خیر ورځ نده لېدلې. د کوم وخت څخه مې چې سترګي خلاصې کړې ته یې او ستا خرتوبـ ...

ژر مې خوله ونیول خو کار تر کار تېر وو د خر لفظ مې ورته په ډاګه ویلې وو، د هغه مخ د غوسي څخه تک سور شوی وو، او بغیر له دې چې څه و وایې دوه سترګي ما ته نېولې وه، په وېرې ورڅخه لږ لرې شوم او د خولې لاړې مې تېرې کړل هره شېبه به تمه وم لکه یو وحشي ځناور په خیر راباندې حمله واچوي او ومې وهې خو هغه خاموش راکتل، کله چې زما وېرېدلې څهره یې ولېده نو کرار یې وویل: ښه نور څه؟ زما څخه دې د خرتوبې بغیر نور څه لېدلې؟ و وایه غوږ یم اورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بند بند ژبه مې و ویل: ه ... هغه زما مطلب ..... دا نه وو ...
فاتح- هوممم عجب نو مطلب دې څه وو؟
هېڅ مې ونه ویل چې هغه څو شیبې په دروند نظر راوکتل او بیا یې یوه ژوره سا واخیسته او ویې ویل: زه منم دا خبره درسره چې ماشومتوب کې زموږ نوم یو پر بل کیخودل او همغه وخت څخه زموږ دواړو ټاکل د یو بل لپاره یو دم غلط کار وو، او دا کار بېحد جاهلانه، غیر اسلامي او غیر اخلاقي کار وو، ما د همدې لپاره ځان د کور څخه د درس ویلو پر بهانه ورک کړو ترڅو د مور او پلار پر خبرو رانشم او هسې یو غلط کار ونکړم.

ما هم درک کړه، د ماشومتوب څخه زما په غوږونو مې ویل شوې دا دې ښځه ده، دا دې ناموس دې، دا دې عزت دې دومره ډېر راته دا خبرې شوې چې نور مې هغه خپل سر ته اشاره وکړه او ویې ویل: نور مې دا سر راچوې، دومره یې راته وویل چې شوم یو رېوند جاهل چې یواځې مې غوښتل په زوره یا په رضا باندې خپل خبره پر تا ومنم. اوس هم همغه رقم یم ته نه پوهېږې زما پر حالاتو ما ډېر کوښښ وکړو خو ونشو زه تر هغه وخت نشم بدل کېدی تر څو ته راسره مرسته ونکړې، زه ستا لپاره هند ته لاړم ترڅو د ۱۵ کالو په عمر تا را واده نکړم.

د هغه په دې خبره مې سترګي له حیرت را ووتې چې هغه په غمجن مسکا وویل: کله چې د شلو کالو شوم نو پلار مې غوښتل زما واده وکړې، خو ته ماشوم وې تازه د ۱۵ کالو شوې وې، لا دې د ماشومانو سره لوبې کول خاله جانې دې کاوه، د نانځکو لوبه دې کول د توت په ونه دې ځانته ټال اچولې وو ټال دې خوړو، زموږ پېل بېحد خراب شوې وو خو ما غوښتل راتلونکي سم کړم، لاړم خارج ته ترڅو تاته د ماشومتوب او پېغلتوب وخت درکړم، ما هېڅکله نه غوښتل ماستړی واخلم خو کله چې خبر شوم ته غواړې پوهنتون و وایې نو ما ویل زما راتګ ستا لپاره سم نه دې، زما په راتګ پلار مې د واده بندوبست نیوه او ستا درس ویل پاتې کېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ستا لپاره ځان د کلونو، کلونو لپاره مسافر کړو ترڅو کله چې راغلم، ستا ذهنیت زما په اړه بدل شوي اوسیږی خو نه تا ورځ تر بلې زما څخه کرکه راتلل، ته زما څخه د بد اخلاقي ګیله کوې؟ خو تا یوځل هم ځان زما پر ځاې کېښنود او زما حالت دې درک نکړل، څنګه چې ستا کورنۍ پر تا جبر کاوه زما کورنۍ هم کاوه، حتا ستا څخه زر چنده بتره.

د هغه په دې خبره ناڅاپه په خوب کې د مشر کاکا او خواښې کارونه مې مخې ته ودرېدل، د رښتیا هم د ده کور سم لیونتون وو، مور یې یوه خوا نیولې وه پلار یې بلخوا!

فاتح- زه په دېرو خبرو نه پوهېږم ته راته و وایه، ما ته تندی مه تروش کوه زه زر خیال نور کوم، پوهېږم دې خبرې کې درته پړ یم خو څه وکړم زما لاس کې ندې، زه تریخ انسان یم منم زه ژر غوسه کېږم او وهل کوم دا هم منم تهمت لګوم او بدګمانه یم دا هم ځانته دلیل لرې خو د دې ټولو شیانو با وجود زه کوښښ کوم تاته نږدی شم ترڅو خپل راتلونکې جوړه کړو، خو ته.. ته یوازی خپل ځان وینې او زما خبرو ته غوږ نه نیسې، ضد کوې، بې شرمې کوې، او حتا کله ناکله داسې کار کوې چې انسان حک حیران شې لکه همدا ځان وژنه دې.

د څو شېبو خاموشې وروسته په دروند نظر یې راوکتل او ویې ویل: که ته فکر کوې زه به تا په دې کارونو خوشې کړم! نو سخت په غلطي کې یې اغلې! په پښتنو کې چا ښځه خوشې کړې چې زه یې خوشې کړم؟ ما خپل عمر هسې ستا لپاره نه دې برباد کړې چې ته دې اوس ماته پوزه کږه کړې او پر ما نخری وکړې، دلته مې راوستي ترڅو درته ووایم، زما ګرانې میرمنې بلقیس جانې انسانه شه! او راشه خپل ژوند ته یو نوې شانش ورکړو او د ضد کولو لځایه یو خوشحاله ژوند یو د بل سره جوړ کړو، که نه سمېږې او غواړې همداسې دوام ورکړې نو ...

خپل سر یې زما خوا ته رانږدې کړو داسې چې سا یې زما پر مخ خپرېده، په یو کلک لهجه یې وویل: خو که سمه نشوې یو کار ضرور کوم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پوره توجه مې ورته کتل ترڅو پوهه شم چې څه کار غواړې وکړې؟ چې هغه راڅخه شا ته شو خپل پر ګیره یې لاس کش کړو او په همغه تنده لهجه چې شاید لږ شیطنت یې هم شاته پټ و وویل: لا ځوان یم بله ښځه دربانديې کوم.

د څو شېبو لپاره حک حیران مې ورته وکتل، هغه په شیطنت راکتل پوهه شوم چې شیطنت یې راسره کړې، خو خبره یې زما زړه په درد کړو په غمجن غږ او پوسخند مې ورته وویل: په همدې خبره دې ثابته کړه چې هغه مخکینې ټول خبرې دې هسې دروغ او لافې وه! که غواړې بله ښځه وکړې جناب فاتح خان صیب! نو ضرورت نشته دومره بهانې او دلیلونه راوړې لکه نر پشان وواېه غواړم ښځه وکړم! ورځه تاته دې خدای ځواک درکړې د یو لځایه څلور وکړه، پخدایه که دې کیسه کې اوسیږم.

زما په دې خبره هغه ناڅاپه اور واخیست او زما خواته یې راټوپ کړل داسی حال کې چې خپل غاښونه یې یو پر بل چیچل ویې ویل: زما کیسه کې نه یې؟ څوک دې پیدا کړې چې زما کیسه کې نه یې چې ښځه وکړم کنه؟ هاااا؟
داسې حال کې چې تر مرګ ورڅخه وېرېدلې وم خو د هغه خبرو داسې حالت راخراب کړې وو چې خوله مې بنده نشوه کړې او ومې ویل: خپل مردار تهمتونه پر ما مه تړه زه یوه پښتنه یم که څه هم خپل د پلار د کار څخه چې ماشومتوب کې ستا په نوم کړم د قیامت تر ورځې به ورڅخه خفه اوسیږم خو هېڅکله به داسی کار ونکړم چې د هغه سر له شرم څخه ښکته شې.

او هو بیا هم وایم د مېړې اندازه هم راته اهمیت نلرې چې غواړې یوه ښځه وکړې که دوه، لاره دې خلاصه ورځه سل نور وکړه ...

زما په خبرو هغه لیونې شو په زوره یې ځان کنټرول کړې وو تر څو راباندې لاس اوچت نکړې او ومې نه وهې، لځایه پاڅېده او په غوسه باندې د کوټې منځ کې پر ګرځېدو شو، زما حالت هم چندان ښه نه وه سترګي مې له اوښکو ډکې، ډکې کېدل زړه مې مات شوې وو زړه مې غوښت کاش زه خارجې وایې! او بغیر له دې چې د مور، پلار عزت او غرور ته کوم پام وکړم نامزدی مې د ده سره خلاصه کړې وایې، یا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم کاش دا کوم امریکايي فلم وايې او ما خپل د لاس چله د نامزدۍ د ده پر مخ وهلې وايې او ويلې مې وايې: زه تا نغوارم او ورک شه .. خو افسوس چې نه زه خارجې وم او نه هم دا کوم امریکايي فلم وو.

د ځو شيبو وروسته هغه زما خواته راوکتل او په کلکه يې وويل: سبا پلار مې دراستوم ترځو د واده نيټه وټاکې.
بيا يې په تاسف راوکتل او ويې ويل: اوس چې سم فکر کوم همغه ۱۵ کلنې کې مې واده کړې وايې بهتره وو! نه دا چې پرې مې ښودي نرۍ وګورې، درس ووايې،پيغلتوب وکړې او اخره ماته د غاړې بلا جوړه شې ...

***

موټر کې ناسته وم او د کور خوا ته روان وو! د نيم ساعت مخکې چې کور کې زموږ منځ کې کومې خبرې پورته او ښکته شوې د هغه وروسته د فاتح تندې درې من تروش وو، خو زه هم خفه وم دومره بې شخصيت انسان! وايې د دې لپاره چې پلار مې مجبوره نکړې ستا سره په ۱۵ کلنې کې واده وکړم لاړم هند ته! دومره رسوا دروغ؟؟

د سترګو له کونج مې وروکتل مخامخ يې په همغه تروش تندی کتل، دې هند ته زما لپاره نه و تللې و، البته تر کوم ځايه چې زه خبره يم دې هند ته د دې لپاره تللې وو ځکه زما په ماماخېلو کې يو ځو هلکان د درس لپاره تللې وه! نو پښتانه دې او همغه سيال توبې! دې هم د سيالې ځخه تللې وو نه زما په خاطر! اوس ځان ځخه يې ملايکه جوړه کړې چې هوو زه خو ستا لپاره لاړم! مور او خويندو يې ټول کلې پر سر اخيستې وو چې زموږ زوی ولاړې هند ته ترځو خلک ونه وايې موږ تر چا پاته يو!

او دې ماته دلته راغلې داسې ډيالوګونه وايې، او بل دا چې ده ګمان کاوه زه خپل د قانوني حق لپاره د ده ځخه مننه وکړم؟ ده ماته زما اسلامي او ديني حق په زر جبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

او زور راکړی وو او هغه وخت دا احسان یې هم پر ما بار کاوه؟ وایې تاته مې د درس ویلو اجازه درکړه، تعلیم زما اسلامي حق دې، نکاح خپل په خوښ کول زما اسلامي حق دې خو دوي زما حقوق ماته داسې راکوي لکه پر ما چې احسان کوې!

جاهل وو او هغه لفظ مې چې ورته وویلو هغه یې حق وو خر دې! که نه وایې نو ده به پر ما باندې زما خپل د انسانې، قانوني او اسلامي حق احسان نه راچوو، دا کوم شیان چې ده ماته یاد کړل دا زما حق وو د هغه ښځه بغیر ده ماته څه کړې؟
هندوستان ته د سیالې او ځان خودنې لپاره لاړو،کله چې سند یې واخیست نو د راتلو زړه یې نه غوښت بیا ماته وایې ستا د درس لپاره پاتې شوم ترڅو ته دې درس پوره کړې! هو، هو ته رښتیا وایې زما په خاطر پاتې شوی په هغه غربت کې.
پوسخند مې و واهه او بیا د ځان سره لګیا شوم: و وایه د هغه ځاې آب او هوا او انجونو څخه مې زړه نه جدا کیدو. نه دا چې د دروغو ووایې ستا د درس لپاره رانغلم.

ده ماته څه کړې چې اوس پر ما احسان بار کوې؟ هېڅ یې نه دې کړې هېڅ. د ماشومتوب څخه تر اوسه یوازی بلد دې چغې و وهې، ستونې وشلوې او ووایې ته زما ښځه یې ته زما ناموس یې، او ته زما فلانکې یې، او ته زما بیستانکې یې، خو دا ۲۳ کال کېږي ده ماته یو مات بنګړې لا نه دې راوړې چې ووایې: بلقیس دا واخله دا ما تاته راوړې څکه ته زما کوژدنه او ښځه یې!

زه یواځې د ده د کنځلو، وهلو، رټلو، سپکولو، احسان بارکولو، او فرمان او حکم منلو ښځه وم. نور خو حق مې نه درلود وربانديې، زما ملګري څه په ښوونځي کې وه، که څه په انسټیوټ کې کله چې به نامزدې وکړل نو په دویم ورځ به یې نامزدانو ورته موبایل اخیست، رنګانګ کالې او ډالۍ به یې ورته په مختلفو بهانو راوړل، چکرونه ته به یې وړل، په هر بهانه به یې ورته جوړه استول، نن به یې د اختر په بهانه ورته ډالۍ واستول او بله ورځ به ورسره لاس په لاس روان وه چې خرید کو بله ورځ مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کوژدن د عمه د زوی کوژده ده! دا به لا خلاص شوي نه وه چې بیا به د ژمی کالي او خریدونه وه او نازو او نخری به وه.

زه دا خبری د دې لپاره نکوم چې د کالو یا ډالېو وړی او نادیده اوسېږم! خو زړه مې درد کوي کله چې ستونې شلوې چې ښځه مې یې، نو باید د دغه ښځې حق خو هم ادا کړې کنه؟ دغه ښځه خو څه ناڅه حق هم دربانديې لري او کنه؟ کله چې یوه جنۍ د یو هلک پر نوم شې نو مور پښتنو کې دغه جنۍ ښه، بد، خوراک، څښاک، جامې ژوند ټول پر هغه مېړه باندې تړاو لرې، دې د ښځې پر ویلو تکړه دې خو د حقوق پر ادا کولو یې جاهل ترینه انسان په روې د ځمکې دې.

زما د ژوند ضروریات باید ده پوره کول نه دا چې زه مې ورور یا پلار ته خوله کړه ونیسم چې ماته روپۍ راکړی، نو ما دا خاوند د څه مرګ لپاره کړې؟ که زما ساتنه نشې کولې حدقل ما ته دې اجازه راکړې ترڅو خپله کار وکړم او خپل ځان وساتم، یو کال مخکې مې غوښت یو خصوصي ښوونځي کې د ښوونکي دنده وکړم، د میاشتې یې ۵ زره افغانۍ راکول همغه باندې زما چاره کېدل خو دې د همغه هند څخه ځان سره وشکو چې نه کار ته به نه ځې، عجیب ده په نور موضوعاتو کې خو ښځه یې یم، خو په دې وختونو کې بیا بیخې لیاده وځم چې زه هم ضرورت لرم، انسټیوټ کې ټول انجوني راپسې موښتي وه چې خپل د نامزد یو عکس راوښایه! خو ده ماته عمر کې یو عکس نه وو راستولی چې زه یې چاته وښایم چې دا خیرن مې نامزد دې.

ماته وایې ته ما نه درک کوې! ده زه درک کړې یم چط زه یې درک کړم؟ زموږ کورنۍ اقتصاد ډېر ضعیف دې یوازی الهام کار کوي نور ټول بیکاره دې د هغه پیسي هم د یو میاشت څخه تر بلې نه رسیږی هره میاشت یوازی دومره کولې شی چې ماته زر دوه زره روپۍ راکړې، کله ناکله په خندا راته وایې ولې دې د نامزد څخه نه اخلې؟ ستا خرچه باید اوس پر هغه وایې. خو خبر نه دې فاتح یوازی پر ښځه مې یې، ښځه مې، ویلو کې تکړه دې نور د هېڅ مرګ نه دې، اوس کاش پیسي نه راکول حدقل خوش اخلاق خو وایې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دې مبارک نه یو نرم او مهربانه ژبه لرې او نه هم شخصیت او انسانیت، خویندې یې هره میاشت د ده پر پیسو په بازارونو کې د راغلو نوي موډ کالو ډېزاین نه دې ورڅخه پاتې، او هغه وخت زه چې ښځه یې یم او امرونه او فرمانونه یې پر ما دې دا یو کال کېږي یو نوې جوړه کالي مې نه دي اخیستي، دغه حجاب مې چې اچولې دغه لا زما د خاله د لور دې، بیا وایې ته ما درک کړه! کاش ته غریب وایې او ما ویلې وایې چې غریب دې پیسې او وس نلرې ګوزاره وکړه او درک یې کړه.

زړه مې د دې خبرو څخه دومره ونیول شو چې بې اختیاره مې د سترګو څخه اوښکې راوبهېدل، مخ مې د ښیښې خوا ته وګرځاوه ترڅو په دې کمزورې حال کې مې ونګورې پوهېږم زما ژړا خوند ورکوې زما د بیچاره لیدلو تصور ورته خوند ورکوی، زما پر مخ ګرځولو هغه د سترګود کونج راوکتل او تندی نور هم تروش کړو خو ما کور ته تر رسیدلو نور ورته ونه کتل، کله چې زموږ د کور کوڅه کې موټر وګرځوه او موټر یې زموږ د دروازې مخې ته و دره وو په تلوار د موټر څخه راښکته شوم خو د تلو مخکې مې ورته وکتل او داسی حال کې چې کوښښ مې کاوه غږ مې کلک اوسیږی ورته ومې ویل:

– زما په نظر سبا د دې لځایه چې کاکا زموږ کور ته راوستوې، وایستوه خپل د ماما کور ته ترڅو عایشه درته وکړې او دسمال درته راوړی، ترڅو هم ستا ارمان د ښځې درلودو پوره شې، هم مور دې د انګور څښتنه شې هسې هم ماته خو مو د لومړۍ څخه هم د ښځې په نظر نه راکتل.

دا خبره مې وکړل او بیا بغیر له دې چې د هغه حیرت زده څهرې ته وګورم کور ته ننوتم، کور ته په ننوتلو د مور غږ مې غوږونو ته راغلو چې ویل یې" راغلې بلقیس ولې مو دومره ناوخته کړل" خو ما کوم ځواب ورنکړو او په تلوار خپل کوټې ته ننوتلم او دروازه مې د ځان پسی قفل کړه، همله د دروازې شاته کښېناستم خپل زنګونو مې په غیږ کې ونیول او په زوره، زوره مې وژړل، عایشه د فاتح د ماما لور

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه زما خوابښې په زړهاو کړته زما ومخې ته د هغې تعریفونه کړې وه او ویلې وه، که ته مو فاتح ته نه وایې کړې نو زما زړه غوښت عایشه جان ورته وکړم.

او نن د فاتح خبره هم د هغه د مور پشان وه، ماته یې زر رقم بې منطق خبرې او دلیلونه راوړل او اخر کې وویل بله ښځه کوم! څه د پخوا څخه مې کرکه ورڅخه درلود څه نور هم ورپسې اضافه شوه اوس نو بیخی زړه مې ورڅخه تور شو، راته یو متعصب او جاهل کس ښکاره کېده چې یوازې او یوازې خپل ځان او خپل خواهشاتو ته ګورې، د ښځي د حقوقو څخه یې یوازی همغه ناموس ویل یې زده او جنګ، چې خلک ووهې او ستونې وشکوی چې ته مې ښځه یې او ته مې ناموس یې بس.

مور مې څو ځله د کوټې دروازه راوټکول خو ما ورته ځواب ورنکړو،حتا پلار او الهام هم راغلو خو ما ورته دروازه خلاصه نکړه، خپل د پلار څخه مې هم زړه نیولی وو، ولې هغه زه داسې یو نفر ته ورکړم چې یواځې په وهلو او ښکنځلو او تهمت لګولو کې تکړه دې؟ ځان سره مې ویل کاش یو غریب او ساده انسان ته یې ورکړې وایې داسی انسان ته چې د نن ډوډۍ درلود خو د سبا نه! یوازی انسان وایې، مهربان وایې، خوش اخلاق وایې، زما د زړه په خبره پوهېدي بس نور مې هېڅ ورڅخه نه غوښت، زړه مې غوښت ویده شم خو خدای دا لا راباندې حرام کړې وو، خوب مې هم نشو کولې، تر ماښام اذانه ناسته وم ژړل مې د دې نړۍ څخه مې زړه تور شوي وو.

زړه مې غوښت کاش یو داسې ځاې تللې وایې چې هېڅوک نه وایې، یو خالې جزیره وایې مخې ته یې یو لوې سمندر او شاته یې یو لوې ځنګل پورت وایې، او ما هغه ځنګل کې ځانته کور جوړ کړې وایې او هملته اوسېدې، د دې ټول نړۍ څخه لرې، د دې بې وفا ژوند څخه چې په سل رقم رواجونو، خبرو، فتنو، دوکو، امرونو، حکمونو، زور زیاتې او ناروا شیانو څخه لرې په یوه خاموش ځاې کې، زړه مې غوښت دا ټول شیان خوشې کړم او لاړه شم،خو ما حتا په مړه کېدو لا د دې عذاب څخه خلاصون نه درلود، لکه خدای چې زه پېدا کړې وم ترڅو په همدی بدبختۍ کې خپل ټول عمر تېر کړم، دومره مې وژړل چې نور مې اوښکې د بهېدلو لپاره نه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر خوا ته مې چې کتل لاره راته بنده ښکارېده، لعین شیطان به یوځل راته ویل ځان ووژنه او د دې نرۍ څخه بې غمه شه، بل دقه به یې راته ویل دا کور او کلې پرېږده له کور وتښته او خپل د هېلو او ارمانونو پسې لاړه شه، حتا تر دې حده وسوسه یې راچول چې ذهن ته مې دا خبره راغله چې یو زهر یا هم کومه بله بلا را پیدا کړم او فاتح ته یې ورکړم ترڅو ورڅخه بیغمه شم! دا فکرونو دومره لیونۍ کړم چې لځایه پاڅېدم د کوټې منځ کې پرګرځېدو شوم دومره په هغه دوه متره کوټه کې وڅرخیدم او را وڅرخیدم چې پښې مې په درد شول او د کوټې منځ کې څملېدم د یو جنین پشان مې خپل ځان را ونغاړه خپل ځان مې غیږه کې ونیوه او ډېر ژر د خوب نړۍ ته لاړم.

***

د بدن په درد مې سترګي خلاصې کړې چې ځان مې د فاتح کوټه کې ولېده! بې اختیاره مې اه له خولې ووت، خدایه نه د رښتیا نړۍ کې دې د خیر ورځ راباندې ولېده او نه هم دلته! هلته مې د دې جسم څښتن زوره وې او دلته تا زه د دې جسم څښتنه کړې یم ترڅو په بار، بار کتو یې لا پسې وکړېږم. خدایه دا انصاف نه دې، پخدای چې انصاف نه دې. زارۍ درته کوم بس کړه دا لعنتې خوب. زه د دې جسم او د دې جسم د څښتن څخه کرکه لرم ولې هره شېبه ما د دغه جسم سره مخ کوې؟ اخر ولې؟

لځایه پاڅېدم د هغه لوکس کوټې ته مې وکتل او کرار کرارد د پالنګ خوا ته لاړم، ورباندې څملېدم او د کوټې چت ته په کتو شوم. ناڅاپه مې یو فکر ذهن ته راغلو! زه چې کله خپل نړۍ کې ویده شم نو دلته راځم د خوب نړۍ ته! که د خوب نړۍ کې ویده شم بیا چېرته ځم؟ یعنې شاید راویښه شم او خپل نړۍ ته لاړه شم؟ یا که یل کوم ځاې ته؟ په همدې فکرونو په تلوار مې سترګي پټې کړل ترڅو معلوم کړم اخر کېږې څه؟ خو عجیب وه هرڅومره کوښښ مې وکړو خو ومې نشو کړې ویده شم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې مې خلاصې کړې او بیرته مې چت ته وکتل، نه پوهېدم اخر د دې کارونو او خوب حکمت څه وو؟ تل مې د هر مولا له خولې اوریدلې وه چې ویل به یې "د خدای هر کار یو حکمت لري چې موږ بندګان یې هغه شېبه کې نشو درک کولی"شاید دې کار کې هم د خدای لوی حکمت پټ دی چې زما پشان عاجزه بنده یې نشي لېدلی. په پالنګ کې کښېناستم اوس څه وکړم؟ دلته هم وخت داسې تېرېده لکه اصلي نړۍ کې چې تېرېږي، کرار او سترې کوونکې،ناڅاپه مې یو فکر ذهن ته راغلو لځایه پاڅېدم او په تلوار د کور څخه داسې حال کې و وتم چې هېڅا ونه لېدم.

زه هلک وم، زه په خوب کې فاتح یم نه بلقیس! نو هر کار چې زړه مې وغواړي کولی شم. امـمم څه وکړم؟ ډېر کارونه وه چې ما آرمان درلود تر سره یې کړم خو هېڅکله مې رښتیني نړۍ کې نشو کولی،ځکه جنۍ وم او انجونۍ هغه کارونه نشي کولی. ما هېڅکله یوازې ځان بیرون قدم نه و وهلی! شاید عجیب وي خو زما زړه غوښت ګوشکې غوړۍ ته واچوم او همداسې کرار کرار د سړک په غاړه لاړه شم، البته اوس راسره موبایل وو خو ګوشکې نه وه، نو مجبور همداسې روانه شوم. دومره په فکرونو کې غرق وم چې ونه پوهېدم د کوم ځای څخه کوم ځای ته لاړم!

خو کله چې مې فکر پر ځای شو نو خپل د انسټیوټ مخې ته ولاړه وم په دې ماښام! اه زما قدمونو لا یواځې همدا لاره لېدلې او بلد وه، زړه مې غوښت د تل پشان لاړه شم او د برګر خرڅونکې څخه یو برګر واخلم! هسې هم په رښتنېنې نړۍ کې خو مرګ مې هم ونه خوړل دومره غټ هوټل ته لاړم وړې راغلم. غوښتلم مې برګر والا خواته لاړه شم او ځانته برګر واخلم، البته یو دانه نه اخلم! خپل په شیطانې فکرونو خندا راغله، هسې هم فاتح نن تر اخرې حده خفه کړې وم رښتینې نړۍ کې مې خو زور نه پر رسیده، البته دلته هم پر هغه خو مې زور نه رسیږي خو کولی شم د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جیب خالي کړم او لږ خپل زړه ورباندې یخ کړم، په همدې فکرونو خندا پر خوله روانه شوم، ښه نو څو دانې برګر واخلم؟

لس که شل دانې اخلم پر خلکو یې ویشم خیرات! په دې فکرونو خندا مې راغله، لا یو قدم مې نه و اخیستې چې جیب کې مې موبایل ولړزېده! په حیرت مې لاس جیب ته کړو خپل موبایل مې جیب کې وو! کله چې خپل د کوټې څخه مې راخیستی وو او فاتح ته مې خپل نمبر ورکړی وو، نو موبایل مې خپل جیب ته اچولې وو، د موبایل په سکرین د الهام نوم وو! په حیرت مې وکتل الهام ولې ماته زنګ وهلې؟

زړه نا زړه توګه مې ورته کتل چې زنګ بند شو او ورپسې مسج راغلو چې لیکلې وه: زه یم! دلته راشه کار لرم درسره، ما غوښتل خپل درشم خو دا ستا کورنۍ اجازه نه راکوې، موبایل مې ستا سره دې نو ځکه د الهام په موبایل مې تاته زنګ وواهه، په تمه یم راشه.

په حیرت مې مسج ته وکتل مسج د فاتح وو! ناڅاپه مې یاد ته راغلل چې د هغه موبایل د هغه کوټه کې د لیټاپ پر سر ایخودلې و، باید ورته ورې مې وایې! خو ژر مې یاد ته راغلل چې هغه نن زما سره څه کار وکړو او تندی مې تروش شو د هغه دا خبره چې ویلې وه ستا کورنۍ مې نه پرېږدي چې درشم هم خندا راغله او هم مې زړه ورباندې یخ شو، ښه کار وشو تا پر ما نرۍ داسې زندان ګرځولې وو خدای درته خوب کې داسې زندان جوړ کړو چې د حقیقي نرۍ پشان دې.

موبایل ته په کتو داسې حال کې چې تصور مې کاوه فاتح مې مخې ته ولاړ دې ځان سره لګیا شوم او ومې وویل: او هوو کېنه چې درشم درپسې، زه په ویښه نغوارم تا وکورم او ته لا په خوب کې غوارې زه درپسې درشم! کېنه د قیامت په ورځ درځم خیرن. زه خو پوهېږم د هغه ضروری کار څه دې؟ بیا غوارې راسره حساب او کتاب وکړې، زما د هغه اخری خبرو چې د موټر څخه د ښکته کېدلو مخکې مې ورته ویلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه، موبایل مې بیرته جیب ته کړو او په خوشحالۍ مې غوښتل د برګر والا خوا ته لاړه شم او فاتح هملته پرېږدم ترڅو ښه سم صحیح په تکلیف شي.

خو یو دوه ګام مې چې واخیستل نو موبایل ته مې زنګونه پیل شول! داسې پرلپسې زنګونه چې وار او دمه یې نه ورکول، اخر مجبوره شوم موبایل ځواب کړم همدا چې غوښتل مې ورته ووایم نغوارم درشم درپسې او حق د دې هملته کور کې بندې اوسیږې چې د پلار د غږ په اوریدو ګونګې شوم.

پلار- فاتح زویه ښه یې؟
ژبه مې بنده شوه نه پوهېدم څه ځواب ورکړم؟ چې هغه بیا غږ وکړو او ویې ویل: تا د بلقیس موبایل اخیستی؟ هغه دلته خفه ناسته ده او ډوډۍ نخوری وایې فاتح ته ووایه زما موبایل راوړه.
پلار مې خپل غږ ښکته کړو او ویې ویل: خپله خو پوهېږې چې تازه لږ ښه شوې نو لږ ورسره مراعات وکړه راشه موبایل یې ورته راوړه، ته د هغې موبایل سره څه کار لرې؟

د پلار د خبرو وروسته مجبوره شوم په نه زړه خپل د کور خوا ته مخه کړم او د فاتح پسې لاړه شم!ش په مکارتوبې کې باید ده ته د ګینس جایزه ورکړی شي، یعنې تللې زما پلار ته یې زما شیطنت کړې؟ عجب د شیطان مغزه لرې شاید پوهېدلې وو چې زه ورپسې نه ځم، په تروش تندې مې دروازه وټکول چې احمد راته خلاصه کړه کور ته ننوتلم او نیغ په نیغ مې غوښتل لاړه شم خپلې کوټې ته او ښه سم جنګ ورسره وکړم چې پلار مې راباندې راغږ کړل.

پلار- څومره ژر راغلې؟
— ه ... هغه بیرون وم چې تاسو زنګ وواهه راغلم.
بیا مې خپل نازنین موبایل د پلار خوا ته ونیوه او ومې ویل: واخلې مهربانې دا هم د ب... بلقیس موبایل زه به مو په اجازه نور لاړشم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوښتل مې ژر د هغه ځاې ځان وباسم چې زما د کوټې دروازه خلاصه شوه او فاتح راغلو.
پلار- نه چېرته دومره په تلوار اوس هسې هم راغلې يې زمونږ سره ډوډۍ وخوره بيا لاړ شه.

د پلار د خبرى سره سم د مور غږ مې هم پورته شو چې ويل يې پاتې شه او زمونږ سره ډوډۍ وخوره، د دې څخه مخکې چې زه انکار وکړم يا کومه بهانه راوړم فاتح وويل: هغه مورې دواړو غوښتل نن ماښام بهر ډوډې وخورو.

په خلاص سترګو د حيرت مې وروکتل، دا ولې دومره دروغجن دې؟ زما پر کتو هغه هم راوکتل د سترګو په اشاره يې پوهه کړم چې زيات خبرې مه کوه او درځه، که څه هم دا خوب وو او دلته زما زور څه ناڅه په هغه رسيدو خو کوم شيطاني فکر چې مې ذهن ته راغلو خوله مې بنده کړه او په شيطان مسکا مې وروکتل او ومې ويل: ولې نه په سترګو که با... کاکا اجازه راکړې لاړ به شو بيـــــرون او ډوډۍ به وخورو.

زما په خبرو فاتح په مشکوک انداز سترګي را تنګې کړې، پلار بيچاره مې هم زړه نازړه وويل: که تاسو غواړې لاړشې، نو زه څه نه وايم پخېر لاړشې مقصد بيرته ژر راشې.

د فاتح خوا ته مې مخ کړو او خپل اصلې ګوزار مې ورباندې وکړو او ومې ويل: هوممم کاکا هم اجازه راکړل شابه حجـــــاب وکړه چې لاړشو.
د حجاب د ويلو سره سم مې په مکارتوب وروکتل، او زړه کې مې ځان سره وويل: صبر جناب فاتح خان صيب داسې چم درباندې وکړم ترڅو ته اوسيږى بيا ماته ووايې ټيکرى دې داسې کړه، حجاب دې هغسې کړه، او هلته مګوره او دلته مګوره، دا نرۍ لکه چې زما د انتقام اخيستلو ځاې دې هلته ته پر ما کوه دلته زه پر تا سل چنده بد جبران کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فاتح هم لکه چې زما پر مقصد او ارادي پوې شو، خو څه یې ونه ویل او د کوټې خواته روان شو ترڅو حجاب واچوی! زه په خوشحالي دهلېز کې کښېناستم او په تمه شوم ترڅو راشي، تقریبا د نیم ساعت وروسته د کوټې څخه را ووت. همغه تور حجاب چې نن ما اچولې وو همغه یې پر ځان وو البته خراب! د هغه د داسې حال په لېدو ټولو په حیرت ور کتل ځکه د حجاب تنې چپه ترلې وه! زه چې د وخت د همدغه شېبې په تمه وم د ده هغه مشهور ډیالوګ مې استعمال کړو، لځایه پاڅېدم تندی مې تروش کړو او په غوسه مې وویل: دا نو څنګه حجاب اچول دي؟ ټول بدن دې ورڅخه ښکارې، دا نو څه بېحیا یې ده، ته زما ښځـــه یې، زما نامـــوس یې، دا څنګه حجاب کول دي؟ هاا؟

زما په خبرو د هغه سترګې له حیرت راووت، البته که د حق تېره نشم بغیر د هغه تنو څخه چې چپه یې ترلې وه نور حجاب یې څه ناڅه سم وو، خو بس ما غوښتل د هغه د کار جبران وکړم، تل یې زما په حجاب نیوکه کول او بېځایه غوسه به یې کول، نن زما وار وو ما هم ښه خپل زړه وربادنې یخ کړو. زما په تنده لهجه پلار مې د فاتح خوا ته مخ کړو او ویې ویل: لورې دا څنګه حجاب اچول دي؟ فاتح زوی رښتیا وایې، لږ خو دا ټېکری دی سم کړه ټول ویښتیان دې ښکارې، او دا حجاب دې ولې داسې چپه راسته ترلې.

د دې څخه مخکې چې فاتح کوم شې و وایې ما خپل اخرې ګوزار هم وکړو او ومې ویل: ضرور به یې داسې حجاب اچول د ټیک ټاک د انجونو څخه زده کړې وې، هسې هم بل کوم هنر خو نلرې.

هغه برګ، برګ راوکتل، دا خبره ده ماته کړې وه! او زما په زړه پاتې وه، نن مې خپل غچ ورڅخه واخیست ایا ما بد کار وکړو؟ خو هر څه چې وو او هر څنګه چې و بلاخره له کوره جوړه را ووتو او روان شو، فاتح به هر دوه قدم اخیستلو وروسته یا به ټیکری په سر کش کاوه یا به خپل د لاس بکسه به یې اخوا دیخوا کاوه، او هره شیبه به یې هم خپل د مخ څخه نقاب د سترګو لاندې خوا ته کش کاوه ترڅو خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاره و وينې، د هغه د داسې حال په ليدو ما کيلو کيلو وزن کاوه، خپل ځان به مې
ياد ته راتلو چې ما به سم صحيح حجاب کاوه خو ده به راباندې ځل رقم بنې
اسرائيلې نيوکې کول.

او چغې به وهل چې فلانکې ځاې د حجاب دې داسې او بيستانکې ځاې هغسې دې،
ښه شو نن لږ زما د زړه په درد پوه شو، زه همدا فکرونو کې وم او ښه کيلو کيلو وزن
مې اخيست چې د هغه غږ مې وارويده چې ويې ويل: غواړې پياده لاړشو؟ موټر
ونيسه.

ډير مې زړه غوښت ورته ووايم موټر نشته پياده ځو، خو متاسفانه زما پښو هم د
دومره تګ وروسته درد کول او پياده نه شوم تللې، عجيب وه خوب کې ما سترېيا،
لوږه، ښه او بد ټول محسوس کولې شوه، ټکسي مې ونيول چې فاتح د عادت مطابق
غوښتل مخکې د موټروان سره کښنې، خو ما چې ستونې تازه کړو هغه ياد ته راغلل
او شاته سيټ کې کښيناستو، موټروان ته مې وويل مونږ يو سم هوټل ته ويسه، او
هغه هم ناځوانې ونکړل همغه هوټل ته يې ويوړو کوم چې نن سهار په ويښه د فاتح
سره ورغلې وم!

د هغه هوټل په ليدو ما شاته سيټ کې فاتح ته وکتل او د هغه سترګې مې ولېده
چې پر هوټل خښې پاتې وه، څه مې ونه ويل پيسې مې حساب کړل او همغه هوټل
او همغه ميز ته لاړو خو دا ځل په دې بدلون چې زه د فاتح د سهار پر ځاې
کښيناستم او فاتح زما پر ځاې، ګارسون راغلو د فرمايش اخيستولو لپاره خو ما ورته
وويل منو راته راوړه" منو همغه کتابچه چې هوټل کې کوم خوراکې شيان شتون لرې
او نومونه او قيمتونه يې څومره دې ښکاره کوې" ګارسون منو راوړل او خپله هم زما
و څنګ ته و دربد، ما په پوسخند فاتح ته وکتل او د هغه د نن کار د جبران په خاطر
مې منو د هغه خوا ته ونيول او ومې ويل: څکه چې لومړۍ ځل مونږ دواړه بهر راغلې
يو نو لومړۍ ته انتخاب کړه چې څه غواړې وخورې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په غږ هغه سر راپورته کړو په ځیر، ځیر یې راوکتل، او بیا بغیر له دې چې منو ته وګوری یو شې فرمایش ورکړو. ګارسون زما خوا ته مخ کړو او زما ښځه یې هم وپوښتل چې نور شې هم غواړې او کنه؟ ما بیا په همغه پوسخند داسی حال کې چې د فاتح خوا ته کتل ومې ویل: څه فرمایش چې اغلې ورکړې همغه زما فرمایش هم دې.

ګارسو سر وښوراوه او لاړ د هغه د تلو سره سم فاتح داسې حال کې چې خپل غاښونه یې یو پر بل چېچیل په غوسه وویل: دا ډرامه بازی څه معنا لری؟
ور ومې کتل او کرار مې و ویل: ما کوم ډرامه بازې ونکړل، یوازی مې یو بنده خدا ته ښودو چې یوه جنۍ چې هر کله ځان سره بهر ورې نو باید د هغې نظر ته هم ارزښت ورکړې او د هغې ښځه هم وپوښتي.

هغه په خلق تنګې حجاب لږ کش کړو او ویې ویل: زما عصاب خراب شول دلته دومره خلک وه نو ځکه ما ونه پوښتل، او هو ما درته د هوټل د هر خوراک څخه یو دانه واخیست ترڅو کوم چې ستا زړه غواړې وخوری.
په پوسخند مې و ویل: هو مننه ښه ډوډۍ دې راکړل.
فاتح- تا خپل ناز کاوه کنه ما خو درته وویل وخوره!
په غوسه مې وروکتل او ومې ویل: ما ستا برخه کوم وخت خوړلې وه، چې تا راته طعنه راکړل او ما ته دې نسه وره وویل؟
فاتح- زما مطلب هغه نه وو، او بخښنه مې هم وغوښته.

به ریشخند مي و ویل: بخښنه؟ یعنې لومړۍ د یو چا زړه ښه مات کړه، ښه یې غمجن کړه بیا ورته ووایه وبخښه نو هر څه خلاص؟
فاتح- ما ستا زړه مات کړو؟
داسې حال کې چې د هغه څخه مې نظر اخیست او د هغه شاته دیوال ته مې سترګي نیولې وه ومې ویل: په دې بهانه دې وغوښتم چې غوارم د دې عجیب غریب خوبونو په اړه خبری وکړو، بیا دې یو داسې (شاوخوا مې اشاره وکړل او ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې یو هوټل ته راورم، او بیا د داسې یوځای د راتګ غوسه دې هم پر ما خالي کړل.
فاتح- زه پر تا غوسه نه وم.
— هو غوسه نه وې او سور سور کېدې راباندې؟!

فاتح- هرڅه چې وه تېر شو زه نشم کولې د نن ورځې کارونه له سره جبران کړم، او پر بخښنې باندې ته نه خوشحاله کېږې! زه یوازې غوارم په یوه خبره پوه شم!
ور ومې کتل پوهېدم کوم خبره یاده وې، هغه خپل لاسونه پر میز کیخودل لږ زما خوا ته نږدی شو او ویې ویل: ولې دې د تلو مخکې موټر کې ماته هغه خبرې وکړل؟
پر پوسخند مې وویل: حق مې وویل.
فاتح- د څه حق؟

— ګوره د دې څخه مخکې چې زموږ نکاح وتړل شې، هغه وخت چې ته هند کې وې نو ستا مور به هره ورځ زموږ کور ته راتلل، او خپل د خورزې تعریفونه به یې کول او ویل به یې "زړه مې غواړې دا فاتح ته وکړم! خو څه وکړم چې ته یې په نوم یې!" نن چې تا راته وویل چې سمه که نه شوی نو بله ښځه درباندې کوم، نو ماته ستا د مور همدا خبره یاد ته راغلل او پوهه شوم چې مور دې شاید دا خبره تاته هم کړې وې چې د ماما لور دې عایشه درته کوم او ته راغلې نن او ماته دې داسې بهانې راوړل نو ځکه مې داسی وویل.

د هغه سترګي د نقاب له لاندې د حیرت څخه راووت،زما د خبرو د خلاصیدو وروسته یې کرار وویل: ته رښتیا وایې زما مور داسې تاته ویل؟
په پوسخند مې وویل: د دې څخه لا بدې خبرې هم تا راته کړې، هم ستا مور او هم ستا خویندو! یوازېني کس چې راته تر اوسه پیغور او طعنه نده راکړې مشر کاکا دی او بس.

فاتح هېڅ ونه ویل څو شېبې خاموش وو بیا یې په شکمن لهجه وپوښتل: نو ستا دا چلند زما سره سبب یې یوازې همدا وو؟ چې زما مور او خور تاته خبرې کول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوره سا مې واخیسته نه مې غوښتل ورته څه و وایم، خو هغه چې ځان داسې معصوم نیوه زما غوسه یې راوسته، ځان سره مې ووېل همدا نن دې فرصت دې خپل زړه ورباندې یخ کړه او هر څه چې زړه کې لرې ورته ووایه، په همدې فکر سترګې مې پټې کړل او خوله مې خلاصه کړه څه چې دا څو کاله مې دده ښځه او دده د مور او خویندو ښځه لېدلې وه او څه چې نن په موټر کې مې ذهن ته راغلې وه ټول مې په سم تشریح ورته په یوه سا ووېل! کله چې خبرې مې خلاصې شوې نو کرار مې سترګې خلاصې کړې، فاتح د حیرت ښځه خوله خلاصه پاتې وه، ناڅاپه نقاب یې له مخ ښځه لرې کړو او داسې حال کې چې ژبه یې بنده بنده کېدل ویې ویل: دا ... دا .. ته څه ... وایې؟ ما ... تاته خرچه نده درکړې؟ زه ستا ضرورتونو ته پام نکوم؟ ... ها؟

د هغه داسې حیرت زده نظر په لېدو لا غوسه شوم او ومې ویل: هو تا هېڅکله ماته فکر نه وو، یواځې چغې وهلې شې چې ښځه مې او بس. نور خو نګورې چې دا ښځه کوم حق او حقوق هم لرې او کنه؟

زما په خبرو هغه دومره حیران، ګنګس او پریشانه وو چې زما لاس یې ونیو لځایه پاځېدو او ویې ویل: زه دلته خبرې نشم کولې راځه یو کرار ځای کې سم صحیح خبرې وکړو، او د دې سره سم د هوټل ښځه د وتلو لاره یې ونیول،ما په ارمان د هوټل خوا ته وکتل، لکه چې خدای زما نصیب د دې هوټل په ډوډۍ نه وو کړې! چې نه مې په ویښه کې وخوړل نه هم په خوب!

فاتح د ځان پسې کش کړم او د یو پارک ښځنګ کې د یوه فلزې څوکۍ سره و درېده، خپل اوږې ته یې لاس کړو خو کله چې پام یې شو چې اوس موږ د خوب حال کې یو او هغه زما په جسم کېدې نه د فاتح! نو ماته یې مخ کړو او ویې ویل: هغه پټو ځانته هوار کړه او ورباندې کینه او ماته پوره کیسه وکړه.

ما هم پټو هوار کړو او خپله ورباندې کښېناستم، هغه زما ومخې ته په تلو راتلو شو، تپه تیاره وه د سړک په غاړه بل شوی ګروپونو لږ دا خوا ړنا کول خو دومره نه، کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناکله یو موټر هم دیخوا تېر کېده او رڼا یې اچول، هغه زما خوا ته را وګرځید او په ناآرمه لهجه یې وویل: ته وایې ما تاته خرچه نه دراستول؟ او ما تاته په دې ۲۳ کلونو کې یو مات بنګړې هم نه دې اخیستې؟

په تروش تندي مې سر وښوراوه چې هغه خپل په راسته لاس خپل په تندې څو ځله کرار وارونه وکړل او د ژبې لاندې کرار ځان سره وویل: څنګه امکان لرې؟ ما خو هره میاشت پیسې استول؟
بیا یې زما خوا ته راوکتل او ویې ویل: زه چې کله لومړۍ ځل د هندوستان څخه راغلم او تاته مې د هغه ځاې څخه اخیستلې ډالۍ خپل د خویندو په لاسونو درواستول تا ولې هغه وانخیستل؟ ولې دې ټول بیرته راوستول؟ تا خو زما ډالۍ رد کړې وه، بیا ولې داسې ګیلې کوی کله چې اخلې هم نه ډالۍ؟

په خلاصو سترګو له حیرت مې وروکتل او ومې ویل: کوم ډالۍ؟ کوم نه اخیستل؟ کوم د هندوستان څخه راوړې شیان؟

زما په داسې حیرانه غږ هغه نور هېڅ ونه ویل او یو دم خاموش شو، ما چې ورته هرڅه ویل هغه ځواب رانکړو او اخر کې د راځه چې کور ته لاړشو پر ویلو روان شو. هغه مې خپل تر کور ورسه وو او بیا خپل کرار کرار د مشر کاکا د کور خوا ته روانه شوم، ذهن کې مې زر رقم نه حل شوې پوښتنې وه، فاتح ولې ناڅاپه داسې حېران شو؟ هغه د کوم اخیستل شوې او ماته د راستول شوې ډالېو یادونه کول؟ کور ته رسېد بغیر له دې چې چاته څه و وایم د فاتح کوټې ته ننوتلم زما د داخلېدو څو شیبې وروسته دروازه خلاصه شوه او زما خواښې کوټې ته را ننوتل او دروازه یې بېرته د ځان پسې بنده کړه.

په حیرت او وېره مې وروکتل زه د دې ښځې څخه وېرېدلم، هغه رانږدې شوه او بیا ناڅاپه په ژړا باندې زما غېږه کې ځان راوچوه! زه وچه کلکه د وېرې او حیرت څخه هلته ولاړه وم چې خپل د خواښې غږ مې واورېده چې په ژړا یې وویل: زه پوهېږم ستا په نظر به زه یوه بده مور راځم خو داسې نه ده، څومره چې ته خپل ژوند او

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتلونکې ته فکر کوې د هغه ښځه سل چنده زه ورته اندیښمنه یم او فکرونه کوم. ما د لومړۍ څه د بلقیس ښځه ښه نه راتلل هغه ستا لایقه نه وه، هغه ستا په قدر نه پوهیږي.

نا څاپه د هغې په خبرو کې و ولېدم او په غوسه مې وویل: ولې نه ده؟ څه کم لرې د نورو ښځه چې ستا د زوې لایقه نه ده؟ ها؟
زما په داسې تنده لهجه هغه لږ زما ښځه شا ته شوه او په همغه ژړا یې وویل: ته د دې ښځه د ښه ښځې حقدار یې.
په پوسخند مې وویل: یعنې ستا په نظر هغه ښځه و ماته عایشه ده؟ دا راته ووایسته عایشه کوم هغه هنر او غوره والې لرې چې ز.. بلقیس یې نلرې؟ هوم؟

زما په خبرې د هغه تندې تروش شو او ویې ویل: د عایشې یو ویښته په زردانو لکه بلقیس ارزی، بلقیس یوازی بې شرمې کول او ضد زده خو عایشـ..
بیا مې خبره ورپرې کړل او دا ځل په طعنه لرونکې لهجه مې وویل: که تاسو هغې ته خپل د انګور په نظر کتلې وایې او کوم ډالۍ چې ما ورته راوړې وه هغه مو ورته په خوشحالۍ ورې وایې نو شاید هغې هم بې شرمې او ضد نه وایې کړې ..

زما په خبرو هغې حک حیران راوکتل بیا یې په بند بند ژبه وویل: چ ... چا و...
وویلې مورې هغې ته ستا راوړې شیان نه دې ورې؟ تخو خپل شاهید وې چې ستا خویندو هغه شیان ویوړل خو هغې ببرته راوستول.

تر اوسه مې شک درلود خو اوس په یقین بدل شوو، یعنې فاتح ماته شیان راستول خو مور او خویندو یې ماته نه راوړل؟ په کرکه او نفرت مې دهغې خوا ته وکتل او ومې ویل: کاش پوهه شوې وایې چې اخر په څه دلیل مو ورڅخه بد راځې؟

نور مې څه ونه ویل هغې هم هرخومره چې بې معنا او بې منطق خبرې وکړل ما غوږ ورپسې ونه ګرګو، اخر د مشر کاکا پر غږ چې نارې ورته وهل په تلوار له کوټې ښځه ووتل، حیرانه وم نه پوهېدم اخر ملامت څوک دې؟ ولې اخر زما خوابښې داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارونه کوې؟ ولې د فاتح خویندې زما سره داسې چلند کوې؟ د زیات ولې، ولې؟ څخه مې سر په درد راغلو د پالنګ خوا ته لاړم غوښتل مې ورباندې کښېنم چې ناڅاپه ...

***

خپل د دروازې په کلک، کلک ټکولو له خوبه راپاڅېدم، د دروازې د غږ سره سم د پلار غږ مې واوریده چې ناری وهل، په تلوار د دروازې خوا ته لاړم او خلاصه مې کړه، پلار مې په غوسه د دروازې شاته ولاړ وو زما په ورختا لېدو یې په تروش تندی وویل: دروازه دې ولې قلف کړې وه؟ دا درې ساعت کېږي ناری وهم ولې ځواب نه راکوې؟

په بند بند ژبه مې وویل چې ویده وم، هغه هم په مشکوک نظر راوکتل او اخر د دې خبری پر کولو چې مونځ قضا شو لاړو، د پلار د تلو وروسته بیرته خپل د ځاې خواته لاړم موبایل مې د بالښت له لاندې راوخیست نه پوهېږم ولې خو په تمه وم چې د فاتح لخوا کوم مسج یا هم زنګ راشي! خو کله چې د نیم ساعت انتظار وروسته هم کومه خبره ونشوه په نامیدې پاڅېدم اودس مې وکړو مونځ مې وکړو او بیا مې لاسونه پورته کړل او له خدایه مې وغوښتل چې لاره راته وښایې او ما د دې ګډوډ حالت څخه وباسې.

تر ماذدېګر یوه سترګه مې پر موبایل وه بل د کور پر دروازه، فاتح پرون ویلې وه چې پلار مې دراستوم د واده د نیټې د ټاکلو لپاره! زه په تمه وم چې یا به هغه راشې او یا به هم مشر کاکا! خو یو هم رانغلو، کرار کرار نامیده کېدلم د هغه د رتالو څخه چې د کور دروازه وټکېدل، په ژوند کې لومړی ځل مې د فاتح د لیدو لپاره د زړه درزا پورته شوه غوښتل مې د هغه سره خبرې وکړم او پوهه شم چې چل څه دې؟ خو نن چې زه ورته په تمه وم هغه خان راته په نخرو کې نیولی وو! د دروازې شاته زما د خاله لور سیرت وه نه فاتح!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سیرت په لیدو هم خوشحاله شوم څه ناڅه د هغې سره په مجلس کولو مې فکر د فاتح څخه اوړېده. سیرت ماته دومره ګرانه وه چې حد یې نه درلود زما ټول راز او نیاز ورسره شریک وو. د ماښام د ډوډۍ وروسته ترموز چاې مې دم کړل او لاړم خپل کوټې ته دروازه مې هم قفل کړه، سیرت چې هرکله زموږ کور ته راتلل مطلب هغه شپه باید موږ دواړو په ویښه تیره کړې واې! دومره مو مجلس کاوه او د هر خوا مو خبرې راکش کول، هغې له وخت زموږ دواړو ځایونه څنګ په څنګ اچولې وه.

زما په راتلو هغې په شیطنت زما پر نالې چې د دې و څنګ ته هوار وه لاس کش کړو او د یو 60 کلن بوډا پشان چې کلونه د ښځې په ارمان کې اوسیږی او نن ورته نصیب شوی ویې وویل: اخ زما د زړه ټوټې نه د مینی شپه ده مینه ...
د هغې په داسې خبره زما خندا راغله خو پر خوله مې یو څو کنځل ور واچول.

سیرت بیحد شوخه او ټوکې انجلۍ ده البته د شبنم خبره چې یوځل یې سیرت لېدلې وه و ماته یې وویل: د خاله لور دې ښه شوخه جنۍ ده، خو بی حد بی ادب، بی شرمه او بیحد د اطرافیانو خبره مسته ده.
د شبنم د خبرې په یاد راوړلو مې خندا پر شونډو راوستوه، چې سیرت په خندا وویل: هی په دې سرو شونډو انارې دې خاندې و موږ ته او ورکوې هغه ډیره ور ته!؟

– بلا بلا ډیره بې ادبه شوې یې سیرت.
سیرت په همغه خندا وویل: خو رښتیا وایم یوه.. نه رښتیا دا یې دویم هفته ده د نکاح تړلو دې، او خاله ویل چې هره ورځ فاتح خان صیب دلته دې او مزی...

په غوسه مې بالښت وریسی ګوزار کړو چې هغې ونیو او همغه خندا او شیطنت باندې لګیا شوه، ځان سره یې د مینی داستانونه تعریف کول، ما دواړو ته چاې واچوه بیا راغلم خپل و ځاې کې کښېناستم کمپل مې پر ځان کش کړو سیرت خالې چایو ته وکتل او ناځاپه یې وویل: ای مرګ دی شه بلقیس، ای زهر دې شه بلقیس.
په حیرت مې وویل: څه؟ ولې؟ څه مرګ مې پر تا کړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیرت- ما ته دي خالي چاي راوړي، زهر او مرګ دې شه هغه ککونه او شیرنۍ چې هغه ږیره ور کوژدن دې درته راوړي او ته یې ماته نه راکوې، بخیلې،وږې، تږې.

– نوش جان مې زما کوژدن دې و ماته یې راوړې تاته خو یې نه راوړې چې زه یې درکړم! او هوو ستا یې د هغه په ږیره څه؟ چې دومره وایې ږیره ور کوژدن، ږیره ور کوژدن؟ زما د هغه همدا ږیره خوښیږي که ستا نه خوښیږي کله چې دې کوژده وکړه خپل کوژدن ته ووایه چې خپل ږیره واخلي.
سیرت په خندا وویل: اوووو جان یعنی ږیره دې خوښیږي ورنه؟؟ جان جان!
زما هم خندا راغله او داسې حال کې چې د هغې لاس مې کلک چونډي کو ومې ویل:مرګ،مرګ هسې د انسان له خولې کفر باسې، زما مطلب داسی نه وو، یعنی زما په نظر د هلکانو سره ږیره ښه ښکاري.

سیرت په شیطنت وویل: هوممم هغه دې چې کوژدن دې داسې ببره ږیره او بریتونه پریښودلې! نه پعذاب کیږي کله چې غواړې ...
پرې مې نخوده خپل خبره پوره کړې او پر بالښت مې ووهل: څومره ته بی شرمه شوې یې، اوس د شبنم په خبره مې سر خلاصیږي کله چې ویل یې د خاله لور دې ږیره مسته ده.
سیرت په حیرت وویل: ماته یې ویل مسته؟
– هو، او له حق تیره نشم رښتیا یې هم ویل.

سیرت- بلا، بلا زه ستا په نظر داسې انجلۍ ښکارم؟ زه ستا سره هسې ګپ لګوم، کنه زه تا پیژنم هغه بدبخت بیچاره به دې دا یوه، دوه هفتو کې ولاکه خپل سل متری کې نږدې پرېخودلې وې، دا خبری خو لرې.

او بیا په کټ،کټ پر خندا شوه، د سهار تر اذانو د هر خوا مو مجلس او غیبت وکړو، سیرت راته خپل د فسبوک د ملګرو کیسې کولې او ما ورباندې خندل.
سیرت- باور وکړه بلقیس نه پوهیږم له کوم خوا زما ابدی پیدا کړی وه، په مسنجر کې راته زر رقم مسجونه کیخودلې وه، کله چې لاړم نه سلام نه کلام لیکلې وه راشه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما سره جوړه شه!
په خندا مې ورته وویل: تا به ورته یوه خبره کړې وی چې هلک امید درته پیدا شوې؟

سیرت په غوسې وویل: مرګ ته خو ما پیژنی زه ټوکې او شیطنت کوم، خو یوازې ستا سره یا هم خپل د ملګرو سره، زه د یو هلک سره هېڅکله داسې لفظ نه استعمال کوم چې هغه دې داسی مردار فکر زما په اړه وکړې، دا خبري چې زه ستا سره کوم دا خو زموږ منځ کې هسې د ټوکو دې زه خو دا خبرې څه په مجازی نړۍ کې د نورو خلکو او بلخصوص هلکانو سره خو نکوم، منم چې زما کورنۍ ماته ازادۍ راکړې خو د هغه معنا دا نه دې چې زه دې ورڅخه داسې ناوړه ګټه پورته کړم.

د هغې په خبرو ما سر وښوراوه، سیرت رښتیا ویل هغه شیطانه او شوخ وه، خو یواځې زما او نور انجونو سره، ما د هغې یو داسې مسج په فسبوک یا کوم بل ځاې کی نه وو لېدلی چې ووایم سیرت بده جنۍ ده.
په مشکوک نظر مې وروکتل او ومې پوښتل: نو دا څوک وو چې داسې مسج یې ستا پسې کړی وو؟
سیرت- د مسج په لېدو یې پوهه شوم چې کوم خپل دې.
په حیرت مې وویل: خپل؟
هغې په شیطان نظر راوکتل او ویې ویل: هو خپل وو ځکه ایډی تازه جوړه کړی وه او خاص زما د په عذاب کولو لپاره راغلې وو، ما ورته وویل څوک یې؟ دا څنګه بې ادبانه خبره ده ته خور او مور نلرې؟

په خندا مې وویل: ښه بیا؟
هغې هم په خندا وویل: بیا دا چې څه مې پر خوله راتلل ورته ومې ویل، او لاړم بلاک مې کړو چې ..

په هیجان مې وروکتل هغې چې زما مشتاق نظر ولېده نو کرار یې چای څښنل پیل کړل، په غوسه مې پر پښه ووهل او ومې ویل: مضریت مکوه ووایه بیا څه وشو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیرت په کرار خپل چاې وڅښو او په همغه هیجان یې وویل: بلقیس باور کوې ما دلته فسبوک کې بلاک کړو هلته وټساپ کې راپسې مسج راغلو!

په حیرت مې وویل: وای، ستا نمبر یې له کومې خوا پیدا کړې وو؟
سیرت- خبره خو همدلته جالبه کېږي، زه هم داسی ستا پشان حک حیرانه شوم او وریسې مې وټساپ کې مسج وکړو چې ته اخر یې څوک؟ هغه پوهېږي څه وکړل؟
په حیرت مې وویل: څه؟ څه یې وکړل؟
سیرت په بې خوند خوله وویل: خیرن نه سلا نه مشوره غرت خپل درې عکسونه راوستول..
د حیرت څخه مې سترګي خلاصې شوی او ومې ویل: څوک وو؟ و دې پېژنده؟ خپلوان وو؟ څوک وو؟ ها؟؟
سیرت څو شېبې خاموشه شوه بیا یې وویل: زموږ د کور مخکې چې کوم دوکاندار او زموږ همسایه دې ...

په فکرمند انداز مې تندی تروش کړو ترڅو په یاد راوړم د دوي د کور مخکې کوم دوکاندار دې چې د دوې همسایه هم راځې؟ خو زما د فکر کولو مخکې سیرت په غمجن او غوسه ناک لهجه وویل: وحید وو!

د وحید د نوم په اوریدو مې خوله له حیرت وازه پاتې شوه، خو څو شېبې وروسته مې د خندا غړ ټوله کوټه ونیول، سیرت په کنځلو او وهلو غوښتل ما چوپه کړې خو ما خپل زړه نېولې وو او په کټ، کټ مې ورباندې خندل، د سیرت غمجن څهرې ته مې کتل لا مې خندا زور اخیسته، دومره مې وخندل چې له سترګو څخه مې اوښکې روانې شوې همغسې خندا حال کې مې وویل: و ... وحید ... ت... تاته ... مسج ... کړې ... وو ... یعنې ... هغه ... پر ... تا ... مئین ... دی ...؟

او بیا مې خندا زور واخیسته.
سیرت په غوسه دوه درې سوکه په اوږو راکړل او ویې ویل: خداې دی هغه واخلې د عاشقي سره یې لکه څنګه چې ورک یې هم کړو رزیل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وحید د سیرت دوي همسایه وو چې تقریبا ماشالله یو ۲۰۰ کیلو وزن خو یې درلود داسې خیشت،پیشت سړی وو، ښځه او ماشومان یې درلود خو بېحد بې لارې وو، یعنې په زر وارو موړ خپل په دې ګنهکاره سترګو لېدلې وو چې د انجونو پسې خپل په هغه دیب مانندہ تنه ورپسې کېدو او مزاحمت به یې ورته کاوه، خو د طالبانو په راتګ هغه د وېرې څخه نور دا کارونه پرېښودلې وه، خو لکه چې اصلې نرۍ کې پرېښودلې وه او مجازی کې د انجونو پسې شوی وو.

د وحید هغه قواره او جسم مې ذهن ته راتلو او بیا مې سیرت ته کتل خندا مې راتلل، سیرت تل د هغه څخه بد راتلل او نن هغه ورپسې مسج کړې وو او خپل د ځوانۍ عکسونه یې ورته استولې وه.

په خندا مې وویل: ومنه سیرت دا ستا اصلې سینه چاق عاشق دې! کنه داسې حال کې چې همسایه ګان یاست او ستا ورونه او پلار پېژنی، څنګه دومره جرئت کولې شي چې تاته مزاحمت وکړې داسی؟
سیرت- که خندا دې خلاصه شوې وې نو زه به ووایم ادامه یې؟!
– یعنې ادامه هم لرې؟ خو بلاک کړې به دې وې؟ البته د کنځلو سره!؟

سیرت په شیطنت سترګک راته ووهل او ویې ویل: نه نو تا زه سم نه یم پېژندلې د خاله لورې.
په مشکوک انداز مې وپوښتل: څه دې کړې بلا؟ شابه ووایه.
سیرت- د دې څخه وروسته چې خپل د مردارې قوارې عکسونه یې راوستول، او لګیا شو خپل د مینی د داستان پر ویلو.

د سیرت خبره کې و ولېدم او ومې ویل: یعنې څه یې وویل؟ مطلب ویې ویل مئین یم دربادې یا که څنګه؟
سیرت- ورک دې شې بېحیا انسان، زه یې سم صحیح پېژندلې وم چې څوک یم؟ او څوک نه؟ بیا یې هم نه د همسایه توبې خیال وکړو نه خپل د عمر څخه وشرمېده او نه هم کوم بل شې ته یې وکتل مخامخ یې راته وویل ..

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیرت خو شېبې خاموشه شوه، ما په راوتلو سترګو ورته کتل غوښتل مې ژر تر ژره د کیسې په اصل موضوع سر خلاص کړم، سیرت داسې حال کې چې د زیات غوسې څخه غاښونه یو پر بل چېچل او خپل لاسونه یې موټ کول ویې ویل: راته ویې ویل" ته یو با سواده، آزاده فکره، او هوښیاره جنۍ یې، زه درڅخه زیات څه نغوارم کله ناکله زما سره خبرې کاوه او خپل اخوا، دیخوا عکسونه راستوه نور مخامخ درڅخه څه نغوارم په بدل کې زه هم درته ایزلوډ کوم او هر څه چې غواړې هغه درته برابر کوم.

د حیرت څخه مې خپل شونډه پر غاښ کړل او ومې ویل: وای باور مې نه کېږي ...
سیرت- زما هم باور نه کېدو، یعنې زه پوهېدم چې دې زنکه باز او پلیت انسان دې خو نه پوهېدم چې تر دې حدد به رزیل اوسېږي..
په بند بند ژبه مې وویل: ب...بیا ...بیا تا څه وویل؟ څه وشول؟

سیرت- هېڅ هغه لګیا وو او دا رقم مرداري خبرې کول چې زه مخامخ ورغلم د پلار کوټې ته مې، دپلار کوټه کې مې محسن او بلال هم وه ما هم پلار ته د وحید هغه مسجونه او خبري وښودل ..

په خلاصه خوله مې ورته کتل خپل پر غوږو مې باور نه راتلو چې داسې څه مې اورېدلې اوسېږي! خو سیرت په نرۍ مسکا باندې خپل د چاې پیاله راخیستې وه او چاې څښل، زما داسې رډې راوتلې سترګې چې ولېده، په خندا شوه.ما په تلوار د هغې د لاس څخه د چاې پیاله واخیسته او ومې ویل: څن... څنګه یې ژوندې پریخودي؟
سیرت- چا؟
— پلار او ورونو دې؟

زما په خبرې سیرت تندی تروش کړو او ویې ویل: زما سره د چا څه کار وو؟ ما خو څه مسج نه وو کړې!
— یعنی تاته یې هېڅ ونه ویل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیرت- ولې راته یې وویل..
– څه.. څه یې وویل؟
سیرت- پلار مې لږ ورټلم او ویې ویل" چې کله دې څوک نه پېژنده نو نه باید یو مسج دې لا ورسره کړې وایې، که کوم شناخته وایې لومړۍ درته ځان معرفي کاوه او بیا خبرې کول نه دا چې ته ورځخه وپوښتي څوک یې؟ او هغه درته عکس دروا ستوی."

– بس همدومره؟
سیرت- هوم.
– او وحید؟ ستا پلار او ورونو هغه ته څه ونه ویل؟
زما په خبرې سیرت په پوسخند وویل: محسن او بلال غوښتل په همغه شپه لاړشي د کور مخې ته یې او پوست یې ورباندې وباسې، خو پلار مې وویل هېڅ کار مه کوې او خبره ماته پرېږدې، څکه همسایه دې او بیا خبره زما وه ویل یې شاید نام بدې جوړه شې.

موږ هم خبره پلار ته پریخودل او لاړو کرار ویده شو، سهار وخت د خلکو په شور ماشور باندې سترګې مې خلاصې شوې چې و مې کتل نو د طالبانو رېنجر کوڅه کې ولاړ دې او د وحید پر سر یې توره کڅوړه را کش کړل او رېنجر ته یې پورته کړو.
په حیرت مې وویل: په څه جرم؟ ولې؟ یعنې مړ یې کړو؟ خو ولې؟
سیرت په خندا وویل: بلقیس ته هندي فلمونه زیات ګورې که څنګه؟ مرګ خو دومره اسانه هم نه دې.
– نو څنګه چل وشو؟ طالبانو د هغه سره څه کار وو؟

سیرت- اه ته څومره ساده یې، طالبانو ته زما پلار خبر ورکړې وو، او دا یې هم ویلې وه چې هلته کوڅه کې به شور ماشور نه کوې څکه خبره د ناموس ده! هغوې هم خپ او چوپ راغلل او وحید یې په دې پلمه ګیر کړو چې یو چا ورباندې شکایت کړې بغیر له دې چې ووایې چا شکایت کړې؟ او په څه خاطر یې کړې؟ طالبانو هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

حوزې ته ویوړو او هلته یې موبایل ورڅخه چک کړې وو،او ځکه چې بیحد ټنبل دې نو ټول مسجونه او د هغه نور ۴۲۰ بازیانو او مردار کارونو شواهید او ثبوتونه یې موبایل کې تیار موجود وه، نو طالبانو هم ناځوانې نه وه کړې غو ښه جوړ یو کتک یې ورکړې وو.

خدای دې ورته جنتونه نصیب کړې هر هغه طالب ته چې دغه رزیل یې وهلې وو، د وهلو وروسته یې یو څو ورځې بند کې وساته او بیا په دې شرط یې خوشې کړو چې زموږ د کوځې څخه دې لاړشي! البته زما په نظر دغه خبره او شرط زما پلار کېخودلې وه، وحید په څلورم ورځ، په ګوډه،ګوډه پښه او شین مخ راغلو او خپل د کور او دوکان وسایل او سامان یې بار کړل او ورک شو زموږ د منطقی څخه خیرن.

– یعنې پوهه شو چې ستا د لاسه دا بلاوې یې پرسر راغلې؟
سیرت- څه ناڅه پوهه وو، خو باور یې نه راتلو خو د تلو مخکې کله چې کډه یې بار کړې وه او دې خپل موټر کې کښېناسته ما خپل د کور د دروازی څخه وریسې غږ کړو او کله چې راوکتل ...
سیرت په شیطان مسکا زما خواته راوکتل او خپل د لاس منځنې ګوته یې ماته وښوده او په خندا یې وویل: نو ما هم دا ورته وښوده، اخ داسې خوند یې وکړو ...

سیرت خندل او ما ورته کتل، یعنې هېڅ مې دا موضوع هضم کولې نه شوه، یعنې یوه جنۍ لاړشي خپل پلار او ورونو ته ووایې فلانکې هلک ماته داسې وایې، او هغوی دی د دې لځایه چې دې ته څه ووایې لاړشې هلک د حکومت په ګیر ورکړی داسې ښکاریده لکه یو تخیلي سینماي فلم داستان! ځان سره مې وویل که د سیرت لځایه دا کار زما سره شوي وایې ایا ما خپل کورنۍ ته خبر ورکو؟ ځواب مې ښکاره وو هېڅکله هم نه، ځکه هغوي د دي لځایه چې د هلک پسې لاړشې لومړۍ زه مړه کولم بیا د هلک پسې تلل، البته ځکه چې کورنۍ مې وه نو لږ په اسانه مرګ یې راکو خو که فاتح خبر شوې وایې بیا نو لومړۍ ټوټه، ټوټه کولم بیا یې راڅخه پوست باسو او بیا یې مړه کولم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې فکرونو پر کولو مې ټول بدن ولړزېده، د سیرت خواته مې وکتل چې په خندا یې ځانته د چایو پیاله ډکول، څومره خوش نصیبه وه چې داسې یوه کورنۍ یې په نصیب شوی وه، سیرت ځکه چې خپل پر کورنۍ باور درلود او پوهیدل چې هغوی به دا ملامته نکړې سم قدم یې واخیست او یو فسادي انسان ته یې د هغه حق وروښود، داسې حال کې چې دغه چل که پر هر بلې جنۍ وشې نو 100% کې 99% سلنه انجونۍ دا خبره خپل د کورنۍ څخه پټ کوی!

ځکه باور نلرې خپل پر کورنۍ او وېرېږي چې کورنۍ د هلک لځایه دا را ونه نیسی، او مره یې نکړې، زمو په ټولنه کې چې هره جنۍ بدبخته کېږی او یا هم کوم غلط کار ته مخه راوړي د هغه 99% سلنه ملامت د هغه جنۍ کورنۍ ده، که هغوي خپل په خور، لور، ښځه باور وکړي او د وحشت او وېرې لځایه ورته د امنیت او تکیه کوونکي او مرسته کوونکې کس حس ورکړې نو هېڅکله به دا خراب اړیکې رامینځ ته نشې.

هېڅکله به یوه جنۍ د یو هلک د ګواښونو لاندې رانه شې، دا کوم کسان چې وایې جنۍ ته ازادۍ مه ورکوه بیا نخری کوې، دا ټول مفت خبري دي زما په نظر کله چې یوه کورنۍ خپل لور یا خور ته ازادۍ ورکړي او پر هغې باور وکړې بیا هغه وخت تاسو وګورې یوه انجلۍ به ځان مره کړې خو داسې کار به ونکړې چې د کورنۍ اعتماد او باور یې له مینځه لاړشې، که تاسو سختي وکړې یا په کور کې د شل دیوالونو شاته هم وساتې او خپل په خیال به فکر کوې چې دا خو د شل دیوالونو شاته ده او نور نو نه یې انس وینې او نه جن! بیا به هم هغه د دې شل دیوالونو شاته داسې کارونه وکړې چې تاسو خپله ورته حیران شې.

ما چې څومره د بدنامې او ناموسې جنجالونو کیسي او خبرې اوریدلې سلو کې 85%سلنه داسې خبرې په اطرافو کې پیښې شوې نه شهر کې! زه نه وایم چې شهري جنۍ ټول ملایکي دي، نه هېڅکله هم نه، خو بیا هم څومره چې د دهات ساده خلکو کې ناموسې خبرې راځې هغومره د ښار په تعلیم یافته انجونو کې نشته، د ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

انجونۍ د درس شوقياني دي او د كار كولو او په راتلونكي كې يو هدف ته د رسيدلو، خو د دهات انجونۍ سلو كې 98%سلنه يې د خاوند، ميني، او داسې خبرو شوقيانې وې، ما يوه ملګري درلود انسټيوټ كې د هغې زياتر اقوام اطرافيان وه ما او شبنم ته به يې كله ناكله خپل د قومي انجونو كيسې كول، زموږ خولې به د حيرت ورته خلاصې پاتې وې.

هغې به ويل زما د خاله لور د عمه پر زوی مينه ده، د كاكا زوی مې د ماما په لور مئين دې، د ماما هغه لور مې بيا د خاله پر زوی مينه ده، حتا ويل يې يو د خاله لور مې په نوم د عمه د زوي ده، خو دا مينه زما د كاكا په زوي ده او يارانه يې د يو دوكاندار سره اچولې چې ازبک دې؟ يعنې ما او شبنم چې به دا خبرې واورېدل، مغزه به مو ګنګس شول چې دا نو څه چل روان دې؟ د دې خبرو د اورېدو وروسته زياتر اوقات به مې ويل د كلې د انجونو څخه خو د ښار انجونۍ زيات ښه دي، خپل پردې پېژني، عزت او ناموس پېژني، البته زه ټول د ښار انجونۍ هم ښه نه ګڼم او نه هم ټول د اطرافو انجونۍ بد! خو زما په نظر مهم هدف او يو فكر دې!

موږ هدف د ژوند درس ويل دې اينده كې د يو شې جوړېدل! خو هغوي زياتر پيغلۍ انجوني د ميني پسې ګرځې او څكه چې موبايل او انټرنټ نلرې نو خپل په كور او منطقه كې د كاكا زوی،عمه زوی، خاله زوی سره لين او دين جوړه وی! بيا وايې ټول فساد په ښاريانو كې دې! نه زما په نظر ټول فساد نه په ښاريانو كې دې او نه هم په كليوالو كې؟ څكه ښاريانو كې هم ما داسې بې لاره خلک ډېر لېدلې! زما په نظر ټول فساد په جاهليت او ناپوهې كې دې، ټول فساد به بې سوادې كې دې، كه دوي سواد درلود د خداى او رسول څخه خبر وايې نو داسې كارونه به هېچا هېڅكله نه وايې كړې.

سيرت- اووو چيرته لاړې؟

د سيرت پر غږ مې وروكتل او بې اختياره مې وويل: افرين دې ستا پر پلار او ستا پر كورنۍ شې، چې داسې يې خپل لور را لويه كړې چې د هېڅ شې څخه نه وېرېږی او

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ورسره زیاتې وشي نو خپل د حق غوښتنه کولې شي، له خدایه غواړم د افغانستان هر پلار او هر ورور ستا د پلار او ورونو پشان وګرځوي، ترڅو خپل خویندو او لوڼو ته د امنیت او پناه ځاې اوسېږي نه د وحشت او وېرې.

مورِ همدې خبرو کې وو چې زما موبایل ته مسج راغلو، په حیرت مې موبایل راوخیست په دې نیمه شپه چا ما ته مسج کړې؟ موبایل صفحه چې مې خلاصه کړه نو د فاتح په نوم مې سترګې ولګېدې او د هغه مسج چې لېکلې وه: ولې نه وېده کېږې؟ نیمه شپه ده.

نه پوهېږم ولې خو دا چې نن راغلې نه وو او زه ورته په تمه وم، غوسه راغله او مسج مې ورپسې وکړو: زما په خوب هم اوس کار لرې؟
یو دقه لا تېره شوې نه وه چې مسج ځواب راغلو: دومره مو عجیب غریب شیان ولېدل چې درته که ووایم ترڅو چې ته ویده نه شې زه هم نه شم ویده کېدې نو شاید حیرت ونکړې، که څنګه؟
په حیرت مې د هغه راستلو شوې مسج ته کتل، یعنې څه ترڅو چې زه ویده نه شم هغه نشې ویده کېدلې؟

زه په همدې فکرونو کې وم چې سیرت په شیطنت وویل: نور نو به زه ویده شم لکه چې تاسو عاشقانو مجلس په نیمه شپه پېل کېږي...؟
غوښتل مې د هغې ځواب ورکړم چې موبایل مې بیا لاس کې وښورېدو، بغیر له دې چې د سیرت شیطانه خندا ګانو ته کومه توجه وکړم موبایل په لاس پاڅېدم د کوټې ګروپ مې خاموش کړو او خپل ځاې ته راغلم، داسې حال کې چې د هغه را لېږل شوې مسج مې ویلو کمپل مې خپل پر سر کش کړو..

فاتح- ولې تر اوسه ویښه وی؟

بغېر له دې چې د هغه د خبرې ځواب ورکړم ومې پوښتل: ولې ترڅو چې زه ویده نه شم تاته خوب نه درځي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مسج د استولو وروسته په شیطنت او هیجان منتظره وم چې د هغه ځواب راشي، نه پوهېږم ولې خو زړه مې شیطنت پېل کړې وو، او امید مې درلود او په تمه وم چې هغه یو مینه ناک یا څه پوهېږم یو داسې خبره وکړي چې پر ما ښه ولګېږي!
د څو شیبو انتظار وروسته چې ماته لکه کلونو پشان تېر شو د هغه مسج راغلو.

فاتح- نه پوهېږم، د هغه شپې وروسته چې دواړه هغه خوب ته لاړو تر اوسه زما د ویده کیدو وخت بدل شوي، یعنې زه تل لس بجو خوا ته ویده کېدلم خو اوس مې خوب خپل په کنټرول کې نه دې، او فکر کوم چې ستا سره زما خوب یو رقم نه پوهېږم څنګه ووایم خو څنګه چې خوب کې جسمونو مو یو دبل سره بدل شوي همداسې دلته هم زما خوب ستا په ویده کیدلو تړلې دې، هر کله چې تاته خوب راشي نو ماته هم راځي، البته زه داسې فکر کوم، او زما په نظر همداسی به هم وی!

د هغه د مسج په لېدو مې حال بې خوند شو، نه پوهېږم ولې خو زه د دې وحشي څخه د یو ښه، ښکلی یا حتا عاشقانه مسج د راتلو په امید وم! خان سره مې ویل شاید اوس یو مینه ناک خبره وکړي نه دا چې ماته علمي بحث تشریح کړي! زما په بیرته مسج نه کولو د هغه دویم مسج راغلو.
فاتح- ښه نو وه دې نه ویل ولې ویښه وي؟ خیرت خو دی؟
په نیولی انداز مې ورته ځواب ورکړو: هو خیرو خیرت دې، هغه زما د خاله لور راغلې وه نو د هغې سره ناسته وم.
فاتح- ښا؟ ښه دې وکړل.

غوښتل مې یو رقم ورسره خدای پاماني وکړم، د اول مې هم ورڅخه زړه نیولې وو او په دې خبرې نور هم زړه مې ورڅخه ونیول شو، هغه هم څه نه ویل نه پوهېږم خبري زده نه وه یا که زړه یې نه غوښت! البته شپه هم تیره وه ناوخته و، د خداې پامانې مسج مې ولیکو خو د دې څخه مخکې چې وایستوم هغه مسج وکړو.

فاتح- اوممم ما مسج کې تر اوسه د چا سره خبرې نه دې کړې نو نه پوهېږم څه ووایم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې د یو خندا سټېکر راستوه او ورپسې یو مسج چې لیکلې وه: ژر ویده شه راشه زما پسې خپل کور ته، ما تر اوسه فکر کاوه ستا پلار ډېر نرم خوې کس دې! خو بیا یې دوه د خندا اسټیکر راوستول او ویې لیکل: خو دومره ظالم دی اجازه نه راکوی قدم واخلم له کور هر دقه زما پسې دی څه کوي؟ څه نکوې؟ دا راته ووایه دا اصل کې هم داسې دې یا که یوازې خوب کې ماته داسی بلا ګرځېدلې؟

د دې خبری وروسته دوه درې د خندا اسټیکر هم راستول.

خو ماته خندا رانغله، بلکې څو ګډوډ احساسات مې را وپارېدل، یو خوا له دې چې فاتح هغه څه سره مخ کېږی کوم چې زه کلونه ورسره مخ وم او عذاب مې ورڅخه لیده، زړه مې خوشحاله کیدو خو له بلخوا بد احساس مې درلود، له دې چې هغه زما د ژوند په هغه شیانو پوه شو کوم چې ما نه غوښتل هېڅکله پوه شې! زما کورنۍ تل پر ما سختګېره وه خو ما تل فاتح ته داسی ښودل لکه هغوي چې بیحد پر ما مهربانه وی!

دا یو تریخ حقیقت دې، زما پر پلار زما څخه زیات فاتح ګران دی،خو ما نه غوښتل هېڅکله په دې خبر باور وکړم. کوم ځواب مې ورنکړو موبایل مې بند کړو او د بالښت لاندې مې کیخود. زړه مې ونیول شو. پلار، پلار وې هر رقم چې اوسیږی ښه، بد، ظالم، مهربان بیا هم پلار وې. زما پلار باندی شاید زه ګرانه اوسیږم خو دومره نه! یعنې زموږ اړیکه د نور لورګانو او پلرونو پشان نه وه. پر هر لور باندې د مور څخه لا زیات ګران پلار وی! ځکه پلار یې تل خوا نیسې، ناز یې وړې خو پر ما دومره ګران نه وو. هغه زما خوا نه نیول، ماته یې ناز نه راکو د هغه لځایه تل زما مور زما خوا نیول زما مور زما په ډیر کیسه کې وه، پلار مې یوازې هغه وخت زه یاد ته راتلم چې د فاتح نوم منځ ته راتلو.

همدغه فکرونو کې خوب وړې وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سترګي مې چې خلاصې کړې د فاتح کوټه کې وم، انسانان هم عجیب مخلوقات دی! یعنې دوه ورځو کې زه کرار کرار د دې خوب نړۍ سره عادت شوې وم، د دې کوټې سره د دې نوي حالاتو سره حتا د دې جسم سره! ما تل د فاتح د جسم او بدن څخه وېره او کرکه درلود، یعنې فکر وکړې یو تقریبا دوه متر اوږد قد سړی په غټ،پټ بدنه او هغه ږیره او څهرې داسې راته وحشي ښکارېدو خو اوس یو رقم عادت شوې وم ورسره او د پخوا پشان ورڅخه خوف مې نه درلود.

د کوټې هوا روښانه وه، لکه چې دلته سهار شوې وو؟ دا یې لا بل عجیب کار! هلته ماښام شو دلته ورځ؟ لکه دلته چې امریکا وه هلته افغانستان؟ په دې فکر مې خندا راغله لځایه پاڅېدم د تشناب خوا ته لاړم زړه مې غوښت حمام وکړم! خو زړه او جرئت د حمام کولو مې نه درلود، اخر پر سل بنې اسرائیلې روایتو مې ځان قانع کړو، او حمام ته لاړم همدا چې کمیس مې له سر وباسو او خپل جسم ته مې وکتل وشرمیدم، ژر مې په پټو سترګو یو حمام وکړو او همغه کالې مې بیرته واچول، او راووتم، د حمام څخه د راوتلو وروسته په الماری کې د کالو پسې په ګرځېدو شوم ښه څه واغوندم؟

باید هغه څه واغوندم چې فاتح تل اغوندي! فرض خو نه دې اوس لپاره کولې شم خپل په خوښه کار وکړم، په دې فکر مې شیطان مسکا پر شونډو راغله او الماری کې پر کتلو لګیا شوم..

د نکاح په ورځ فاتح یوه جوړه بور رنګه جوړه اچولې وه، داسې حال کې چې چندان حالت مې ښه هم نه وو خو بیا هم د سترګو لاندې چې یو نیم نظر مې وروکتل نو هغه رنګ کالې بېحد ښه ښکارېدل ورسره او خوښ مې شول. اوس هم د هغه پسې ګرځېدم د څو شېبو وروسته هغه جوړه کالې مې د الماری اخری کونج کې پېدا کړل او بغیر له دې چې ورسره واسکت واچوم هغه مې واغوندل، پټو مې هم راونه خیست، د کالو اچولو وروسته بیا الماري کې په ګرځېدو شوم او یو ښایسته ساعت

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې پېدا کړو چې چرمې لاسې بندونه يې درلود، هغه ساعت مې خپل په چپ لاس کړو، او بيا همداسې کرار، کرار لګيا شوم د هغه په شيانو کې هر شې مې ورڅخه چک کوو، حتا د کالو جيبونه مې لا ورڅخه وکتل!

د الماري د کتو وروسته راغلم د کوچني ميز خوا ته چې د پالنګ و څنګ ته کېښودل شوې وو، لومړۍ مې موبايل ورڅخه راواخيست چې د ليپټاپ په سر وو، هغه ورځ ما د مجبورۍ څخه خبل نازنين موبايل ورکړو فاتح ته! نو اوس د ده موبايل زما دې، ترڅو چې بيرته زما موبايل و ماته راکوې، تر هغه وخت به د هغه دا موبايل زه ګريوګان نيسم، په دې فکر مې خندا راغله، موبايل مې روښانه کړو، ځان سره لګيا شوم، فاتح به خپل و موبايل ته څه پاسورډ ورکړی وې؟ ما خو يو داسې پاسورډ ورکړې وو چې ډاډمنه يم د ټول نړۍ استخبارت هم که راشې بيا هم نه شې کولې زما د موبايل پاسورډ خلاص کړې.

نو فاتح به خپل موبايل ته څه پاسورډ ورکړی وې؟ يو څو دانې مې همداسې توکلې ووهل خو يو يې هم کار ونکړو، ناڅاپه د شبنم خبره مې ذهن ته راغلل هغې به تل زموږ د زياترو د انسټيوټ ملګرو د موبايل پاسورډ خلاصه وو! يوه ورځ چې ما ورڅخه وپوښتل، چې څنګه داسی کوې؟ نو هغې راته وويل: آسانه خبره ده، کوم نفران چی زيات ټنبل وې نو هغوې اکثريت خپل د موبايل پاسورډ Z.L.M.N ږدې يا هم خپل د نوم لومړې تورې، او کوم کسان چی لږ سماټ او ټنبل وې هغوې بيا انګليسی پاسورډ ږدې لکه abc12345 يا هم khan12345 او يا اخرې او مشهور ترينه پاسورډ 123456789 ما هم همدغه و وهلو، او باور می نه کيدو موبايل خلاص شو. د زيات خوشحالې څخه په پالنګ مې خيزکې وهل پېل کړل، واې دا څومره ساده انسان دې؟!

خپل د موبايل پاسورډ يی يو، دوه، درې نمبر کيخودلې وو ...ض
موبايل چې خلاص شو د زيات استرس او هيجان څخه مې لاسونه لړزيدل لومړۍ لاړم ګالرې شريفې ته يې، يو، يو عکس مې ورڅخه د دروبين لاندې په مشکوک نظر

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېره وو، خیرن نادیده دومره ډېر عکسونه یې هند کې اخیستې وه چې نه ورځخه ټولګي پاتی وو، او نه هم کور او تشناب! هر چیرته یی اخیستی وه، ټولو کی هم داسی دریشې کړې ولاړ وو چې باور مې نه راتلو چې دا اوس اطرافې قواره چیرته او هغه دریشې کړې سړی چیرته؟اوس خو داسی ښکارېده لکه تازه چې د زندان زاویرا څخه راخوشې شوې وي.

په دې فکر مې پر شونډو یو طعنه لرونکي مسکا خپره شوه او ځان سره می وویل: هو نو ځوانۍ، عیش، نوش او تماشه یې د هغه تورو هندو انجونو سره وه، او غوسه، قهر، غضب او صوفې ګرت یې زما بدبختۍ په قسمت وو. په دې فکر ناڅاپه غوسه راغله او ټول عکسونه مې ورځخه ډلیټ کړل، ستاسو په نظر یو سړی د څه لپاره عکس اخلی؟ بې له شک خپل د کوژدن یا هم ښځې لپاره اخلې ترڅو هغې ته یې واستوي، خو کله چی نه یې استوې نو د څه لپاره عکس اخلې؟ بیخیبدې اخلې نه، او نه دې هم عسکونه ساتې، د ګالری وروسته لاړم وټساپ ته دا نو جالب ځاې دی ښه نو ښه..

د یو ساعت جاسوسي وروسته کله چې هېڅ مرګ هم د هغه د کوم شیطنت او مضریت لاس ته رانغله نو ډاډمنه شوم چې خومره بی خوند ژوند لرې دا فاتح خان صیب! اوس مې سر خلاصېږی چې ولې فاتح درسته ورځ زما پسې دې؟ هغه خپل ژوند کی بغیر زما څخه نور کوم هدف نلرې، نو ځکه هر قدم کې لکه سایې پشان زما پسې دې، زه چې جنۍ یم او دومره کورنۍ می سختګیره هم ده، لا می یو د هلکانو اکانټ جوړ کړې په فسبوک کې د ګل اغا شیرزي په نوم او خپل د انسټیوټ ملګري ورباندې پعذاب کوم.

خو دې یواځې یو اکانټ، او یو نمبر لرې او بس نور داسې کوم خلاف کار بیخې نه دې کړې، نچ نچ موبایل مې بند کړو زړه مې غوښت لپټاپ یې هم چک کړم چې، د کوټې دروازه وټکېدل او د هغه وروسته نجلا د فاتح کوچنی خور راننوتل او ویې ویل: لالا پلار وایي راشه لاندې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې دا خبره وکړه او روانه شوه، له دې چې مشر کاکا بیا ځانته غوښتې وم، د زړه له تل وېرېدم. ما تل فکر کاوه مشر کاکا یوازې ځهری خطرناک ده، خو نه وم خبر چې د رښتیا هم خطرناک دې او داسی دروند لاس لرې! داسې حال کې چې د قران ۳۰ سپاري مې پر ځان چوف کړل او ایت الکرسي مې ویل د کوټې څخه ووتم په دهلیز کی لوي سرخان هوار وو او ټول ترېنه چار چاپېر ناست وه او د سهار چای ځښل!
کاکا د ټولو څخه لومړۍ د سرخان مخي ته ناست وو،راسته لاس ته یې نعمان ناست وو .

زما په لیدو د څو شیبو لپاره ټول د ډوډۍ خوړلو څخه لاس واخیست، نه پوهېدم څه وکړم هملته د بت پشان ولاړه وم چې کاکا راغږ کړل او ویې ویل: اوریدلي مې دې ډوډۍ نخورې؟ څنګه چل دي؟
د هغه په دې خبره په تلوار مى وويل: چا ویلي؟
زما ځواب د مشر کاکا لځایه زما خوابښې په ژړا راکړ: کله دې خوړلې؟ له هغه ورځې څخه چې د شفخانې راغلې تر اوسه دې یوه ګوله ډوډۍ نده خوړلې، ځان دې په کومه ګناه نیولې، بیا یې ژړا زور واخیست او همغسی حال کې وويل: ای زما بدقسمته زوی ...

د کاکا تندی تروش شو همدا چی خوله یې خلاصه کړه خبرو ته ما بیړه وکړه او ومې ویل: زه پرون ماښام تللې وم د بلقیس سره هوټل ته!
زما په خبري ټولو په حیرت راوکتل چې ما هم خپل د خوابښې خوا ته مخ کړو او د هغې د ښه سوځولو پخاطر مې ویل: هغه مې ویوړل بیرون، ترڅو خپل د کار بخښنه ورڅخه وغوارم، زه د ځینو کسانو د خبرو د تاثیر لاندی راغلم او پر هغې مې لاس پورته کړو داسی حال کې چې هېڅ ګناه یې نه درلود، ما ورڅخه بخښنه وغوښتل او اوس هم روان وم د هغوي د کور خوا ته ترڅو یوځل یې وګورم. چې څنګه ده؟ ښه ده؟ کوم شي تخو ضرورت نلرې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په خبرو د ټولو خولې خلاصه پاتې شوې، خو یو نفر په دې منځ کې بېحد خوشحاله ښکارېده او پر شونډو یې نرۍ مسکا خپره وه هغه وو مشر کاکا، زما د خبرو د خلاصیدو وروسته مشر کاکا وویل: زما هم نن اراده وه د میرویس(بلقیس پلار) کور خوا ته لاړشم د بلقیس لور پوښتنې ته، که ته هم هلته روان یې نو دواړه به په ګډه لاړشو، هسې هم وخت ډیر تېر شو غواړم د میروس سره ستاسو د واده د نیټې په ټاکلو خبرې وکړم، خیر کار کې چې هرڅومره ځنډ وکړو هغومره به جنجالونه لا پسې زیات کېږي او ستاسو دواړو په منځ کې به خلک منافقت کوی، نو زما په نظر ژر تر ژره باید دا مبارک کار پاې ته ورسه وو.

مشر کاکا دومره خوشحاله وو چې د بوډۍ خوړلو بغیر پاڅېد او ماته یې ویل راځه چې لاړشو، کاکا د فاتح د موټر مخې ته و درېد او لکه چې په تمه وو زه موټر روښانه کړم! ما یو نظر موټر ته وکتل بیا مې کاکا ته وکتل هغه چې زما حیران نظر ولېده نو ویې ویل: موټر روښانه کړه چې لاړشو د کاکا کور ته دې!
— ه ... هغه ...کا... بابا وام موټر لږ خراب دې نو ټکسي به ونیسو؟
مشر کاکا د موټر خوا ته وکتل او بیا په بې پروای وویل: سمده درځه.

دواړه کرار کرار د کور څخه ووتلو او د سړک خواته روان شو، دا چې د مشر کاکا سره څنګ په څنګ روانه وم هغه هم داسی یو حال کې، بیخې بل ډول احساس مې درلود، یو ټکسې مې خپل تر کوره ونیول او روان شو، ما د موټر د ښېښې څخه بیرون فضا ته کتل، بیحد عجیب وو هر څه لکه د رښتیا وه، خلک،ځایونه،خبري، کارونه ټول داسی وه لکه رښتېنې نرۍ چې ویې او یوازی زموږ ځایونه بدل شوی وی.

موټر د یو سلمانې د څنګ تېرېده چې ما غږ کړو او ومې ویل موټر و دره وه،موټروان موټر د سړک غاړې ته موټر ودرو، زه د موټر ښکته شوم داسې حال کې چې موټروان ته مې د کرایې پیسې ورکول مشر کاکا ته چې زما خوا ته یې راکتل او پوښتنه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کول څه خبره ده؟ ومې ویل: زه تر سلمانۍ ځم خپل ویښتیان لږ سم کوم، تاسو لاړشې زه ستاسو پسې بیا درځم څه ناڅه شیان هم اخلم بلقـــیس ته!

مشر کاکا په ورین تندی وویل: سمده، بیا زر راشه په تمه یم درته.
– په سترګو.

موټر حرکت وکړو او زه د سلمانۍ خواته لاړم، سلمانۍ ته په داخلېدو پر شونډو مې شیطانې مسکا خپره شوه، یو نفر باندې سلمانۍ والا لګیا وو، او ویښتیان یې ورته جوړه ول، و ماته یې فکر نه وو زه د هنداري خواته لاړم او د فاتح څهرې ته په کتو شوم! ښه نو ښه ږیره یې یو څه زیاته شوې، ږیره باید دومره وي چې موټ کې راشي اسلامی طریقه یې همدومره ده. دا دوه متره ږیره نه ښه ښکاری او نه هم اسلامی! او ویښتیا هم داسې ښه نښکارې د دې ویښتیانو سره یې عمر زیات ښکارې، باید لږ یې کم کړم او خولې نور نه په سر کوم!

زه په همدې چورتو کې وم چې سلمانۍ والا راغږ کړل، هغه نفر تللی وو او نمبر زما وو. په څوکۍ کښېناستم او خپل د زړه فرمایش مې ورکړو، د نیم ساعت وروسته چې سلمانۍ والا لاس ونیو او ما د تازه جوړ شوې فاتح څهرې ته وکتل نو مسکا مې پرشونډو راغله، ږیره یې منظم اصلاح کړې وه ویښتیان لاندې خوا یې اخیستې وه او مخکې خوا یې پریښودی وه د اوس وخت هلکانو پشان راته پیکې پریخودلې وو، په خوشحالۍ پاڅېدم پیسې مې ورکړل او روان شوم، احساس مې کاوه اوس ښکلی ښکارم، کور ته ترتلو مخکې یو څه میوه او جوسان مې د فاتح لپاره واخیستل مثلاً مریض و.؟؟!

کله چې کور ته ورسیدم ټولو راته حیران، حیران راکتل خو ما شاوخوا د فاتح پسې کتل، غوښتل مې وګورم څه ریکشن ښکاره کوې زما په دې رقم لیدو؟ یعنی مطلب خپل د دی نوې شکلک په لیدو؟ ټولو ته مې سلام واچو او د مشر کاکا څنګ ته کښېناستم الهام راته یوه پیاله چای راوچول او په خندا یې وویل: ماشالله فاتح جان ځوانی دې معلوم شوه دا څو وخته بیخې د پل سوخته معتاد معلومېدی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه په خبري ټولو وخندل او ما د ټولو څخه زيات، ځکه الهام بيحد ښکلی مثال بيان کړې و، زما په نظر هم د فاتح څهره زيات د معتادانو پشان شوې وه، هرڅه يو حده لرې، فاتح اورېدلې وه چې ډېره پريخودل ښه شئ دې نور نو اصلاح کول يې نه وه اوريدلې، د نيم ساعت خبرو وروسته چې د هر خوا څخه مجلس وشو مشر کاکا اصل خبري ته لاره جوړه کړل او زما پلار ته يې وويل: د ادم تر دې دمه زموږ رسم او رواج دې ميرويس!

چې جنۍ بايد تر کاله د کوژدي حال کې پرېښږدو او واده يې کړو، خو دا رواج د ځينو نور غلطو رواجونو لکه ولور، جيز، او داسې نور خبرو کې راګېر شوي او اوس وخت ځوانان کوژده کوي او کلونه، کلونه واده نه کوې او همدا خبره د زيات خبرو لاره خلاصه وې او زر رقم زړه بدې او ناخوالې منځ ته راوړې. دا چې ښځه په نوم د يو نر وې، خو هغه ورسره نږدې نه وې، لېدلې نه شې، خبرې کولې نه شې ورسره، دا خپل د زر ستونزو د را ولاړېدو سبب دی، څه ورسيږی که دې منځ کی يو دوه نفر شيطنت هم وکړې بيا نو بيخی شيطان لاره برابره وې د نکاح د خراب کولو ته.

دا غلطي زما وه چې زوي ته مې واک ورکړو او واده مې ورته ونکړو،او خبره تردې حده ورسيده، که څو کاله مخکې مې ورته واده کړې وايي اوس به يې يو دوه اولادونه پيدا شوې وايې او دا مشکلات ولاکه تا په سترګو ليدلی وايی، خو بس خدای زه کونړ او ړوند کړم او د ده په خبرو مې وکړل او خبره تر دې حد خرابه شوه، خو اوس هم دومره موضوع نه ده خرابه شوي، زه راغلط يم ترڅو که ستا اجازه وی دغه راروان جمعې ته د دغه دوه ځوانانو واده وکړو او دا ستونزی او مشکلات له مينځه ويسو، دا چې دوي دواړه هرڅومره يو د بل څخه لرې وی هغومره شيطان د دوي دواړو په زړونو کې يو بل ته کينه او کرکه پېدا کوې.

د مشر کاکا په خبرو مې پلار يوازې سر ښوراوه او" تاسو سم وايست" تاسو صحيح وايست" ويل او بس. نيم ساعت نور هم د واده به چيرته کو؟ او څنګه به يې کو؟ او څو نفر به راغواړو؟ به اړه وغږيدل او زه کراره ناسته وم، اخر مې زړه تنګ شو و دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرو ته، زه راغلې وم فاتح وګورم او دا نوې څهره يې ورته وښايم بس! نور مې د دې خبرو سره کوم کار نه وو، هغوي لا خبرې کول چې زه لځايه پاڅېدم زما په پاڅېدو ټولو زما خوا ته راوکتل چې ما په بند بند ژبه وويل: ه... هغه زه کار لرم نو زه به لاړشم تاسو خپل خبرې وکړې، او هر امر او خدمت چې وماته وو زه به يې ترسره کړ ان شاءالله.

مشر کاکا- سمده بچی ورځه خدای دی مل شه.

په تلوار له کوټې ووتم خو د دې څخه مخکې چې له کوره و وځم، د فاتح پسې په ګرځيدو شوم، د اشپزخانې څخه د مور غږ مې راتلو چې د يو چا سره لګيا وه او خبرې کول.کله چې هغه خواته ولاړم نو فاتح مې وليد چې د ګاز مخې ته ولاړ وو او دريجې پخه ول، او مور مې وربانديې شاباس ويلو او هغه خندل! په حيرت مې ورکتل چې مور مې زما خواته پام شو او په تلوار يې ويل: وې فاتح زوی ته کله راغلی؟

د مور په غږ فاتح زما خوا ته فکر شو، زه د هغه و دې ماهرانه اشپزي ته حيرانه وم او هغه زما دا نوې څهرې ته په کتو حيران وو، کله چې مور مې زموږ دواړو داسې نظر وليد نو په تلوار يې فاتح ته وويل: شابه لورۍ لاړه شه وګوره فاتح زوی څه کار درسره لری؟
ما په همغه حيران نظر وويل: ه ... هغه زه روان وم .. ويل مې د تلو مخکې يوځل د بلقيس پوښتنه وکړم!

د مور د بيا څه ويلو بغير فاتح کرار وويل: زه به تر دروازې درسه لاړشم.
او د اشپزخانې څخه راووت، دواړه په حيرت کرار، کرار د حويلې خواته روان شو، داسې حال کې چې څنګ په څنګ روان وو ما کرار ورڅخه وپوښتل: دا تا دومره ماهرانه آشپزي چيرته زده کړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په پوښتني هغه راوکتل او ويې ويل: هندوستان کې چې وم هلته مې خپل ځانته خپله بووړی پخول نو ځکه مې څه ناڅه زده کړې.
څو شېبې خاموش شو او بيا داسې حال کې چې په ځېر،ځېر يې زما خواته راکتل نرۍ مسکا پر شونډو وويل: هوم سم خرابات دې کړې.
په خندا مې وويل: خوښ دې نشو که څنګه؟
فاتح په شيطنت وويل: زما خو خپل جسم دې څه رقم چې راوړې زما خوښ دې، ته وايه خوښ دې شو او کنه؟
د هغه په داسی شيطانه او بې ادبانه لهجه د شرم څخه تکه سره شوم.
– ډېر بې ادب يې.

زما په خبري هغه وخندل او ويې ويل: خو رښتيا وايم مهم ستا نظر دې، زما خو د اول هم خوښ وو ځان.

دا چې داسې شيطانت يې کاوه او غوښتل يې ما پعذابه کړې، راته جالب ښکارېده! هغه هېڅکله داسې شيطانت نه کاوه، البته مونږ هېڅکله تر شيطانت رسيدلو هم نه، مونږ تل رښتينې نرۍ کې يوه خبره د کرارۍ کول خو دويم د جنګ، نو دريمې خبرې ته وخت نه رسېدو چې وغواړې شيطانت او ساتيری وکړی!

– ښه نو زه به لاړه شم نور.
فاتح څو شېبې راوکتل بيا يې کرار وپوښتل: په رښتيا نرۍ کې هم ستا ژوند داسې تېر کېږي؟
د هغه په داسې ناڅاپې پوښتنې په ګنګس انداز مې وپوښتل: څنګه؟
فاتح د حويلې شاوخوا وکتل، خپل پر پښه يې ځمکه ووهل او کرار يې وويل: داسې، د څلور ديوالونو شاته! درسته ورځ يا د ديګ پوخ کولو حال کې يا دې ورور ته څه راوړه يا هغه ته، يا د مور کار کول يا د پلار!

څو شېبې خاموش شو بيا يې وويل: نه پوهېږم زه داسې احساس لرم يا که د رښتيا هم داسې خوفناک ژوندچ لرې ته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو شېبې خاموش شوم، زما ژوند همداسې وو ځنګه چې فاتح بیان کړو درسته ورځ همدغه زما کار وو، البته انسټیوټ ماته ډېر ښه وو هلته په درس ویلو او یو څو انجونو لیدلو او خبرو کولو مې زړه خلاصېدو، زما چې خاموشې اوږده شوه هغه را غږ کړل: چیرته لاړې؟

– هېڅ همدلته یم..

بیا مې یاد ته راغلل چې دې هم د هغه کسانو د ډلې ځخه وو چې تل یې غوښتل ما د کور د دیوالونو شاته وساتې، په پوسخند مې ورته وویل: دا لا ستا سره مراعات کېږي ځکه د ځان وژني کوښښ دې مثلا کړې وو، او دوي درسره نرمه رویه کوې کنه دا زندان چې تا او زما کورنۍ په دې ۲۳ کلونو کې زما لپاره جوړ کړې وو د دې ځخه زیات دردناک دې، جناب فاتح خان.

زما په خبرې د حیرت ځخه د هغه سترګي خلاصې شوي او کراړ، کراړ یې تندی تروش شو، غوښتل یې چې څه ووایې خو ما ورته اجازه ورنکړه او په تنده لهجه مې رويل: زما ډوډۍ خوړل، ویده کیدل، ویښ کېدل، خبري کول، او هر څه پر یو چوکاټ دې، زه حتا نشم کولې خپل په کور کې خپل په کوټه کې په لوړ غږ لا وخاندم! ځکه چې ...

د هغه حیران سترګو ته مې وکتل او ومې وی: ځکه چې زما لوړ غږ حرام دې! زما تګ حرام دې، زما خبري کول حرام دی، زما تعلیم کول حرام دې، حتا زما ....

داسې حال کې چې سترګې مې د اوښکو را ډکېدي په ستونزه مې وویل: زما خپل په خوښه واده کول لا حرام دې.

دا خبری مې وکړل او مخ مې ورځخه وګرځه وو، غوښتل مې لاړه شم، کرکه لرم له دې چې بیان کړم زه د دوي په نظر یوازې یو د نیاز رفع کولو، کور پاک کولو، او د ماشوم راوړلو فابریکه ښکارم او بس، ولې دوې نه درک کوې چې زه هم انسانه یم! زه هم زړه لرم، خواهش لرم، امید لرم، هیله لرم، ولې ما نه درک کوې؟ اخر ولې؟ لا

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازي ته نه وم رسيدلې چې لاس مې د شالخوا کش شو، مخ مې چې ور وګرځوه نو هغه مې خپل و مخ ته په تروش تندی ولید چې په دروند غږ یې راته وویل:

فاتح- دا چې کله ناکله یو موضوع تر یو حده بیان کوي هغه هم په نا معلوم توګه او په کرکی باندې، او بیا سر لاندې اچوې او روانه کېږی دا کار دې ډېر غلې دې. ستا دا کار د دې لځایه چې ستونزه حل کړې لا پسې هغه ستونزي زیاته وي! ته باید ما ته خپل د څو شیبو کړې خبرو یو، یو ځواب راکړې ...

بیا یې زما لاس نور هم کلک ونیو او ویې ویل: د یوه، یوه ویل شوې لفظ ځواب درڅخه غوارم، دا ژوند نه یوازی ستا دې او نه هم زما! دا زموږ دواړو ژوند دې ...
زما لاس یې خوشې کړو د عادت مطابق یې غوښتل چې خپل ویښتیانو کې لاس کش کړې، خو کله چې پوهه شو خپل جسم کې نه دې نو کرار یې څو ځله ځمکه پر پښه ووهل او ویې ویل: زه د رښتیا تا غوارم بلقیس.
را ویې کتل او په کلک لهجه یې وویل: او دا غوښتل د یو یا هم دوه ورځو لپاره نه دې، زه د ټولو عمر لپاره مې تا غوارم چې راسره اوسېږي.

په حیران نظر مې وروکتل چې فاتح په همغه جدیدت وویل: زه غوارم ستا سره یوه کورنۍ جوړه کړم، یو ژوند پیل کړم، خو د دې ټولو خبرو مخکې موږ باید لومړې دا نا ویل شوی خبري او ستونزي حل کړو، ستا زړه له څه ډک دې بلقیس؟ پر تا کوم ظلم شوې چې ته داسې په کرکه د هغه یادونه کوې؟

څو شیبې خاموش شو بیا یې وویل: دلته نه کیږی، نغوارم ټول خبری مو د خوب او خیال په نړۍ کې اوسیږی غوارم مخامخ درسره خبرې وکړم په حقیقی نړۍ کې.

د هغه په دی خبره په پوسخند مې وویل: لکه هغه بل وار پشان؟
زما په خبرې د هغه تندی تروش شو او ویې ویل: انسان واجب الخطا دې! ما لومړۍځل غلطي وکړل خو زه داسې کس نه یم چې خپل یوه غلطي دې دوه ځل تکرار کړم، زه نن لومړۍ پلار مې ستاسو کور ته دراستوم ترڅو زموږ د واده په اره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د پلار سره خبري وکړې، همغه وخت زه هم ستا پسې درځم ترڅو موږ بیا په ګډه خپل د ژوند په اړه خبرې وکړو!

***

سهار همغسې وشول څنګه چې فاتح خوب کې راته ویلې وه، لومړې کاکا راغلو د واده نیټې ټاکلو لپاره او بیا فاتح! د فاتح په لیدو دومره حیرت چی ما وکړو شاید هغه خوب کې لا نه وو کړې خپل پر لیدو! فاتح همغه کالې اچولې وه کوم چې ما ورته خوب کې انتخاب کړی وه! همغه رقم یی ږیره او ویښتیان جوړ کړې وه حتا ساعت او ګوتمې یې هم اچولې وه! په ګنګس انداز موټر کې کښېناستم او داسې حیرانه، حیرانه مې ورته کتل چې هغه په خندا مخ راواړو او ویې ویل: که خبر وایې دا ډول کالې اچول او ږیره اصلاح کول دې خوښیږي نو د اول مې همداسې کول ترڅو ته داسې راوګوري.

د هغه په شیطانه لهجه د شرم څخه سره شوم او ژر مې ورڅخه نظر واخیست، فاتح موټر د همغه آشنا هوټل څنګ ته ودره وو، همغه هوټل چې ما نه په دې نړۍ کې ورڅخه ډوډۍ وخوړل نه هم خوب کې ...
فاتح- یو دوه دقې په تمه شه زه ژر راځم.
فاتح دا خبره وکړل او د موټر څخه ښکته شو، څو دقې وروسته د لرې څخه مې ولېد چې د هوتل راووت او د هغه بل ځل پشان یې لاسونه ډک د خوراکي شیانو څخه وه، موټر ته راپورته شو او خپل د کور خوا ته روان شو، همغه کور چې زه دوه ورځې مخکې خبره شوې وم چې د فاتح کور دي.

دا ځل د لومړۍ ځل پشان دومره وېرېدلې او ګنګسه نه وم، فاتح راته د کور کلیانې راکړل او خپل یې موټر قفل کړو ما د کور دروازه خلاصه کړه او د ننه ولاړم، کور شیان د همغه ورځ پشان وه او کوم خاص بدلون پکې نه و رامنځ ته شوي، البته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يواځې يوه نالې پکې اضافه شوې وه سره د يو سپين پرده چې پر کړکې غوړېده! داسې حال کې چې هغه ځل کړکۍ پرده نه درلود.

فاتح د کښېناستو ست وکړو او ما هم بغېر د څه ويلو پر نالې کښېناستم، فاتح و ماته مخامخ په فرش خپل پټو هوار کړو او کښېناست، ټوله څهره يې راته بدل، بدل ښکارېده داسې ناشنا غوندې، هغه زما ومخ ته خوراکې شيان کيخودل او په نرمه خندا يې وويل: که نن راباندې هرکار وشو ټولو ته وايم بلقيس دومره راوکتل چې نظر يې کړم.

د هغه په داسې شيطانه لهجه د شرم څخه سره شوم او سر مې ښکته کړو، چې د هغه د خندا غږ نور هم پورته شو، د څو شېبو وروسته په بيحد محترمانه لهجه يې وويل: ښه نو اغلې بلقيس لومړۍ خو مننه چې خپل ارزښتمند وخت دې ماته راکړو ترڅو يو دوه دقی خبري وکړو، که څه هم ستا سره خبرې کول ډېر شيرين دې خو لومړې به يوه ګوله ډوډۍ وخور البته که ستا خوښه وې ميرمن.

زه خو لومړۍ د هغه داسې څهرې حيرانه کړې وو او اوس د هغه داسې محترمانه خبرو بيخې حک حيرانه کړم، تر دې حده چې بې اختياره مې له خولې ورته ووتل: فکر کوم د خوب نړۍ مو بدله شوې! او اوس د يو خوب لځايه په رښتينې نړۍ کې هم خوب وينو؟

زما په خبره هغه په لوړ غږ وخندل، او خندا خندا کې وويل: يعنې زه تاته دومره بد انسان ښکارېدم چې اوس زما په دومره لږ توجه ته فکر کوې خوب وينې؟

هېڅ مې ونه ويل نه پوهېدم اخر ووايم څه؟ هغه هم نور موضوع کش نکړل او ماته يې اخيستلې خوراکې شيان رامخکې کړل ترڅو ډوډۍ وخورم، په همغه ګنګسه او حيرانه حالت مې يو څو ګولې ډوډۍ وخوړل او لاس مې ونيو هر څومره چې فاتح ټېنګار وکړو خو ما ورته وويل نور نشم خوړلی بس دې، زما د لاس په نيولو هغه هم لاس ونيو او خپله يې کرار کرار شيان ټول کړل د دې وروسته چې شيان يې ټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړل نو ماته مخامخ کښېناست او په کرار او خاص انداز داسې حال کې چې زما په سترګو یې سترګي ښخې کړې وه وپوښتل: ښه نو اوس راته ووایه ستونزه دې څه ده؟ او ولې دې هغه خبرې وکړل؟

د هغه په داسې لهجه خوله مې بنده شوه او نه پوهېدم څه ووایم.
— ه... هغه ... هغه ...
فاتح- صبر زه یې درته اسانه کړم تا ماته وویل: "ځکه چې زما لورې غږ حرام دې! زما تګ حرام دې، زما خبرې کول حرام دې، زما تعلیم کول حرام دې، حتا زما خپل په خوښه واده کول لا حرام دې." ښه دا راته ووایه چې ستا لورې غږ چا حرام کړې؟ او په کوم ځاې کې حرام کړې؟

زما خوله د هغه د داسې دقیقې حافظې څخه خلاصه پاتې شوه، ده څنګه زما د خولې وتلې الفاظ بغیر د څه کمې او زیاتې څخه پوره د حفظ څخه زده کړې وه؟ خو هغه بغیر له دې چې زما حیرت ته پام وکړې یو ځل بیا په پوره جدیدت وویل: سم په تفصیل سره راته ووایه چا تاته ویلې چې ستا لورې غږ حرام دې؟ او په څه دلیل یې دا خبره درته کړې؟

زما خاموشې چې اوږده شوه هغه لږ رانږدې شو او داځل په دومره جدیت یې خپل پوښتنه تکرار کړل چې ما بې اختیاره خوله خلاصه کړه او ومې ویل: زما د شعر او شاعرې سره زښت شوق او مینه ده.

زه لږ خاموشه شوم چې هغه رانږدې شو او خپل سر یې "د سمده بیا؟" پشان وښوراوه چې ما په بند بند ژبه وویل: یو... یوه ... و.. .ورځ مې ځان ... سره همداسې یو ... زده کړې لنډې ویلو ... خپله کوټه کې چې .. چې پلار مې راغلو او راته یې کنځل وکړل.. ویل یې پر .... پر ... حیا دې لعنت شه ...

د دې خبرې سره سم مې د سترګو څخه لومړۍ څاڅکې د اوښکو وغورځېده چې د هغه تندی تروش شو خو لا هم په تمه وو چې زه خبره وکړم ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ویل یې غږ دې راښکته کړه ... چې ... چې نامحرم یې اورې ... ستا غږ حرام دې ...

فاتح په همغه تروش تندې وویل: او دا چې وه دې ویل تګ دې حرام دې؟ څه مطلب؟ چیرته تګ دې حرام دې؟

دا چې بغیر له دې چې زما حالت ته وګورې، لګیا وو خپل حساب کتاب یې راڅخه اخیست سخته غوسه راتله، خو له یوې خوا خوشحاله وم! فکر مې کاوه یو چاته دومره ارزښت لرم چې زما د یوې، یوې خبرې د دلیل پسې ګرځې، د هغه انتظار مې چې ولېد خپل اوښکې مې پاکې کړل او په ژړغونې غږ مې وویل: وای ښځه دې کور کې لا داسې نه ګرځې چې د پښو غږ یې بل سوک واورې ځکه حرام دې، نو ځکه مې وویل زموږ تګ او ګرځېدل لا حرام دې.

فاتح څو شیبې په خپر،ځېر راوکتل او بیا داسې حال کې چې خپل د ږېرې څو ویښته یې پر ګوتو پېچل ویې ویل: عجیب ده! دا چې ستا ټول خبرې 99% سلنه ماته بې منطق ښکارې.
د هغه په دې خبره زما سترګې له حیرت خلاصې شوې او همدا چې جنګ لپاره مې خوله خلاصه ول هغه خپل لاس زما مخې ته ونیولو او د خبرو کولو څخه یې منع کړم او ویې ویل: دومره زه غوږ شوم تاته، یوه دقه ته راته غوږ شه.

په غوسه مې خوله بنده کړه چې هغه په کراره او نرمه لهجه وویل: ګوره زه درسره دا خبرې چې ته وا کړل تر زیاته حده منم، یعنې په دې څو روځو کې مې خپله تجربه کړل په خوب او خیال کې، نو ځکه تر زیاته حده دې درک کوم، خو دا چې جنګ کوې او د خدای د رحمتونو څخه هم انکار کوې نو دا غلطه خبره ده، ستا غږ حرام نه دې خو ستا غږ باید په پرده کې اوسیږی، دا خبره نه زه درته وایم او نه هم درته پلار دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وایې، بلکې دا خبره درته اسلام کوي، ستا غږ عورت دې ته نه پوهېږې خو ستا دا نرم او خوږ غږ پر سړیانو څنګه چمونه کوي، تا ویل ستا شاعری خوښېږي!

نو وکړه شعارې و وایه شعرونه زموږ ام المومنین حضرت عایشه رضی الله عنه غټه شاعره وه، تر دې حده چې هغې رضي الله عنه به تل د پیغمبر صلي علیه وسلم غلطي نیول د شعر ویلو وخت کې. نو شعرو ویل تاته حرام نه دې بلکې هم شعر ووایه هم په لوړ غږ وخانده، خو نامحرم مخکې نه ..

ستا پلار کار غلط وو، ځکه هغه ستا پلار دې او ستا محرم، نو که ستا غږ یې اورېدلې وایې کومه ستونزه نه وه، خو خپله خو پوهېږې چې د پښتنو جامعه ده او سړی نه خوښه ې د ښځې غږ دې پورته شې هغه هم بلخصوص د شعر او سندرې ویلو وخت کې. خو زه درته قول درکوم زما مخکې شاعرې وکړه، سندرې ووایه په لـــوړ غږ یې ووایه زه درته هېڅ نه وایم.

په حیرت مې ورته وکتل چې هغه په خندا وویل: ځکه زه دې محرم یم، ستا غږ به د نورو لپاره حرام وې خو زما لپاره حلال، حلال دې لکه د مور شیدې.

او خپل د خبرې سره سم په لوړ غږ په خندا شو، چې ما د شرم څخه سر ښکته واچو، خو هغه بغیر له دې چې زما حالت ته پام وکړې خپل خبرو ته دوام ورکړو او ویې وویل: تک دې یاد کړو، نو دې که څه ووایم؟ ګوره اسلام حجاب حکم لومړۍ سړیانو ته وکړو بیا ښځو ته! خو دا سړي په خبره نه دې زر ځله ورته ووایې د بل چا ناموس ته مه ګوره بیا هم دوي لکه اوږی سپي پشان د سترګو د کونجو ورګورې، نو زما یا ستا د پلار زور خو په ټوله نړۍ نه رسیږی.

نو ځکه تاته وایو حجاب سم وکړه، سم لاړه شه، ترڅو کوم بې ناموس در ونګورې، او ها! دا چې ستا جګې څپلې خوښېږي نو زه یې درته اخلم یو نه چې زر جوړې درته اخلم دلته ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس يې د کور شاوخوا ونيو او ويې ويل: دلته وګرځه،راوګرځه يا که کوم چيرته ميلمنه وې واچوه، خو لارې کې تګ د دې درې لويښت ځپلو سره ستا لپاره ښه نه دې، اصلاً کله تګ کېږي په هغه کې؟ خدای نکرده پښه به دې قات شې او لاندې به را وغورځېږې.

دا چې داسې په خندا او نرمه لهجه يې ځوابونه راکول،که څه هم ځينې الفاظ يې بې منطقه وه، او زه ورسره موافقه نه وم خو دا چې لهجه يې مهربانه وه مخالفت مې نشو کولې.

فاتح- دا چې و دې ويل تعليم مې حرام دې، نو دا خبره دې لږ څه کليشه يې وه! مطلب د فسبوک او نور خلکو پشان،خو عموماً زه ستا د درس ويلو سره کومه ستونزه نلرم، خو...

بد بد مې وروکتل دا دې نو لغمان چل، لومړۍ زما خبره تاييد کوې بيا وايې خو ... او ټول خبره راته رد کړې.

زما د بد بد نظر په ليدو هغه کرار وخندل او ويې ويل: خو کاش دا انسټيوټ همغسې وايې څنګه چې ستا خيال او فکر دې ورته، ته ډېره معصوم او ساده يې، هلته زر خبري او زر رنګ کارونه نور کېږي د درس ويلو په نوم، اصلاً که دا خبرې ايله هم کړو ته فکر وکړه تا سند واخيست او يو دولتي يا هم شخصي شفخانه کېدې کار پېل کړ، د دې هلک نرسانو او ډاکترانو او همکارانو څخه به راتېر شم، خو د شفخانې پر اصولو به څه وکړو؟ خبره خو يې د روغتون پر اصولو او قوانينو؟

بغېر د څه ويلو مې وروکتل.

فاتح- د شفخانې يو اصول دا دې چې ته به هفته کې يوه شپه ضرور نوکرې يا هم شفټ پاتې کېږې! مطلب يوه شپه تر سهاره به ته شفخانه کې اوسېږې، ما ببخې په نظر کې مه نيسه، اصلاً فکر وکړه ما درته د کار اجازه درکړه، ته راته دا و وايه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دا کار به زموږ کورنۍ کې ځوک ومني، چې ته دې یوازې ځان شفخانه کې ټوله شپه پاتې شې؟

خوله مې خلاصه کړه ترڅو ورته ځواب ورکړم، خو هغه بیا اجازه رانکړل او ویې ویل: پوهېږم، پوهېږم اوس د دې فسبوکې او ازاد طبعیت انجونو هغه مشهوره ډیالوګ راخلې چې" که انجونو ته تاسو د درس ویلو، او کار کولو اجازه ورنکړۍ، نو سبا ورځ به خپل ښځه یو نر ډاکتر ته ورښکاره کوې، او هلته به چغې نه وهې چې ولې ښځه ډاکټره نشته؟!" دغه دې ویل کنه؟

د هغه په خبره مې خوله بنده شوه، ځکه زما د زړه خبره یې وکړل ما هم همدا غوښتل ووایم.

فاتح- ګوره ما لومړۍ کې وویل زه ستا د درس ویلو سره ستونزه نلرم، ما و دې خبرو ته ښه فکر کړې، او زه درته بیا هم وایم زه زر کاله وروسته هم په داسې شرایطو تا کار ته نشم پرېخودلې، چې یو نر دې د ډاکټر، سر طبیب او نور بهانو باندی ستا شاته او وروسته شې، ستا په نظر زه شاید یو جاهل ښکارم، شاید هو زه اوسم جاهل! خو زه خپل ناموس د خلکو د خدمت په نوم دوه لاسه دا رقم ځاې ته نشم استولې چې شاوخوا یې وږې لېوه اخوا دیخوا کېږی خو ...

دا ځل مې "خو" ته پرېنخود او په غوسه مې ورباندې خوله خلاصه کړه او ومې ویل: نو ستا په نظر دا ټول ښځې خرابې دې؟ دا چې ډاکټراني دې او د خلکو خدمت کوي؟ دا چې په نیمه شپه ته خپل خور، مور، ښځه ورځغله وې چې هله مریضه ده او مرسته وکړې! او هغوي علاج کوې، ستا په نظر هغوي ټول د نرسانو او ډاکټرانو سره جوړې دې؟ ته څنګه داسې یو فکر کولې شې؟ دا ته یې زموږ تعلیم یافته باسواده! که ته داسې ذهنیت ولرې نو د دا نورو څخه به موږ څه ګیله وکړو؟

هغه بغیر د څه ویلو په تروش تندی راکتل، چې زما طاقت ونشو او بیا مې په همغه کرکه او پوسخند وویل: اه افسوس، له یو باسواده ځوان چې نرۍ لېدلې، خلک یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېدلي داسې يو جاهلانه خبره! زما د فکر او تصور څخه وتلې ده، تر اوسه دې ماته اسلام، اسلام ويلو نو هغه اسلام تاته دا نه دې ويلې چې ترڅو مو چې خپل په سترگو يو شئ ليدلي نه وي هيڅکله په اوريدونکو خبرو قضاوت مه کوئ؟

ډاکټري يو ډېر سپيڅلې او پاک مسلک دې، لکه څنگه چې يې نوم سپيڅلي دي همداسې سپيڅلي خلک يې هم روزلي. د هغه په داخل کې داسې شخصيتونه تر سترگو کېږي چې هر يو يې، يو ويښ ضمير، غيرتي وجدان او سوچه فطرت لري، هغوي په کلونو، کلونو زده کړه کړې، خوارۍ يې کښلي، زمونو درد يې خپل درد گڼلې، او د يو واحد هدف لپاره يې په گډه ټولني ته د خدمت لپاره ملا تړلې، او هو پاتې شوه زما رشته! نو زما رشته د قابلگي ده، او زموږ بخش جدا دې او هلته نران نه وي پرته له ښځينه پرسنل څخه، او هو بله خبره دا چې ...

د هغه قهرجنو سترگو ته مې په ځېر وکتل او بغير له دې چې د هغه د غوسي څخه د غاښونو چېچلو ته کومه توجه وکړم ومې ويل: او دا چې ته وايې بيرون ټول ډاکټران لکه وږي ليوان دي! دا به تاته ښکارې، خو ته ما نشې درک کولې، ته يوه ښځه نه شې درک کولې او نه پوهېږې کله چې يو قابله يا ډاکټره د يوې دردمندې مور يا خور درد درمنله کوي څومره ثواب گټي، او څومره د زړه سکون حاصلوي، او هو جناب فاتح خان،که انسان خپله سم وي چې څومره بد خلک يې تر خوا وي هغه خپله تربيه نه هيروي او ځان ساتي، خبره د ذات ده! او الحمدالله زما ذات کچه او خراب نه دې، ستونزه ستا په ذ...

خبره مې پوره شوې نه وه چې د مخ يوه خوا مې وسوځېده او د هغه سره سم هغه د ستونې څخه را ونيولم، د هغه د غوسي څخه ډکې سترگې او راوتلې رگونه د مغزی او سر زه د وېرې څخه تر مرگه ورسولم، ژبه مې د وېرې څخه بنده شوه په رډ،رډ سترگو مې ورته کتل چې هغه په غوسه داسې حال کې چې شېبه په شېبه يې خپل د لاس زور زما په مرۍ زيات کاوه ويې ويل: زما ذات کچه او خراب دی؟ او ستا ذات سم دي؟ بې شرمې! که زما ذات خراب وې خو ستا د هم خراب دې، دواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

له یوه ذات او تخم یو، که زه خراب یم نو ته هم خرابه یې، پوهېږې ټولو ویل خارجیان خو لاړل خو د هغوي روزل شوې بچې همدلته دي! زه تر اوسه د دغه خبرې په مطلب نه پوهېدم خو نن ...

دومره یې مخ زما د مخ سره نږدې وو چې د هغه د غوسې څخه سا اخیستل لا زما پر مخ لګېدل، لکه یو وحشي حیوان پشان یې ستمې کاوه د هغه د هر قهرجن سا اخیستلو سره زما زړه درزا پورته کېدل، نږدې وو چې خفه شم دومره یې زما مرۍ په زوره نیولې وه د مخ رنګ مې شین شو او ساه مې نشوه اخیستلې.

فاتح- خو نن پوې شوم هغوي ولاړل خو ستا رقم بې شرمه، پدر لعنتې یې مورړ ته زمورړ په کور کې وروزل، را شنه کړل او مورړ ته یې را پرېښودل، تاسو د خارجیانو پرکټېیانې ..

د دې خبرې سره سم یې زما مرۍ خوشې کړل او زما د جسم څخه پاڅید، د ستونې د لارې په خلاصیدو په ټوخ وولېدم، هغه په غوسه زما د څنګ پاڅېد څنګ ته کېښودل شوې خوراکې شیانو قوطیان یې پر پښه و وهل، او لکه لیونیانو پشان پر کنځلو لګیا شو، یوه کنځل یې ماته کول، دوه یې ځانته کول، یو یې زما مور او پلار ته کول دوه یې خپل قوم او قبیلې ته کول، تر نیم ساعت لګیا وو د کوټې اخوا دیخوا تلو او کنځل یې کول.

د هغه د داسې حالت په لېدو زه لکه سپي پشان خپل په کړې خبرو پښېمانه شوم، ځان سره مې ویل دا لیونۍ مې ځانته را وپاره وو که همدلته مې مړه کړې ولاکه څوک خبر لا شې، په دې فکر مې ژړا نوره هم زیاتېده زما د ژړا په غږ هغه ناڅاپه د کوټې منځ کې و درېد او په غوسه یې راوکتل د څو شېبو وروسته په غوسه ناک او دروند غږ یې وویل: دغه ستا ادب دې؟ دغه ستا تعلیم دی؟ دغه ستا هغه دومره من، من او پښتنه یم،پښتنه یم ویل دې؟ ایا ستا تعلیم او سواد تاته همدغه در ښایې چې خپل میړه ته ووایې جاهل خراب ذات والا؟ ها؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ها په لورِ غږ د وېرې څخه زما اوږې وپرېدلې، او اوښکې مې لا په تېزی سره پر مخ روانې شول، هغه څو ګام رانږدې شو چې زه د وېرې څخه د دیواله خواته لاړم، پر دوه پښو و ماته مخامخ کښېناست او ویې ویل: ته ماته ووایه دغه تعلیم تاته ښوونځي او انستېیوټ کې در کول کېده، چې خپل پلار ته بد رد ووایه، که ورور دې یوه خبره وکړل هغه سره خوله واچوه که خاوند دې ستا په خیر باندې هم یوه خبره وکړل ته ځان څخه رنځې جوړه که او پرتوګ په سر کړه او ورته کنځل وکړه؟ ما درته دا دومره خبرې په مینه وکړل، په عقل او منطق مې وکړل حتا ...

څو شېبې راوکتل او په تاسف یې وویل: حتا غوښتل مې تا کار ته پرېږدم ..

د هغه په دې خبره مې سترګي له حیرت خلاصې شوي، څه یې وویل؟ ویل یې غوښتل یې ما کار ته پرېږدي؟ خو ده خو همدا څو شیبې مخکې وویل زه زر کاله وروسته هم تا هغه ماحول کې نه پرېږدم چیرته چې سرې دې بیا ولې داسې وایې؟ لکه چې زما په پوښتني پوهه شو چې سر یې وښوراوه او په تروش تندې کرار وویل: تا زه تر بسم الله، الله اکبر پرینخودم لکه یو فا...
خبره یې پرې کړل او په کلک لهجه یې وویل: لکه د یو بې شرمې ښځې پشان زما خبره کې را وغورځېدې، کنه ما درته غوښتل ووایم چې زه دومره هم جاهل نه یم چې ستا دا دومره درس حرام کړم او تاته دې اجازه درنکړم ترڅو ورڅخه ګټه واخلې.

په منتظر نظر مې وروکتل څه مطلب؟یعنې څه چې زه دومره هم جاهل نه یم چې ستا درس ضایع کړم؟ ده همدا څو شیبې مخکې ویلې وه کنه چې زه دې کار ته نه پرېږدم؟ نو اوس دا څه لګیا دې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د څو شېبو خاموشۍ وروسته هغه کرار وويل: که ما ته کار ته نه پرېښودې اول کې مې درته ويل ضرورت مې دومره بهانو ته نه درلود، زه ستا څخه څه ډارېږم يا ستا د پلار او کورنۍ څخه چې خبره کش راکش کړم ها؟

هېڅ مې ونه ويل يواځې د ژړا څخه په ډک نظر مې وروکتل د مخ يوه خوا مې درد کاوه او پوهېدم چې د دغه وحشي ځناور د لاس نښې دي ورباندې، زما د اوښکو ډک نظر په لېدو يې وويل: زه چې هندوستان کې وم، يوه ورځ ستا پلار زنګ را وواهه او اجازه يې اخيستل ستا د انسټيوټ تلو لپاره.

په حيرت مې وروکتل يعنې څه؟ پلار مې زما د انسټيوټ تلو اجازه د ده څخه اخيستې وه؟

فاتح- کله چې ويې ويل ته زيات ټېنګار کوې، نو څه مې ونه ويل او خبره مې کاکا ته پرېښوده، بيا خبر شوم چې کاکا اجازه درکړې نو همغه مې ځان سره وويل چې د افغانستان دولتي او شخصي شفخانو ته د کار لپاره خو يې زر کاله وروسته هم نه استوم خو دا پرېکړه مې وکړه چې راځم به او شخصاً به تاته يو ځاې نيسم چېرته چې ته وکولې شې يو کوچنې معاينه خانه جوړه کړې او د ښځو سره مرسته وکړې، ترڅو نه دې درس ويل ضايع شې او نه هم زما غيرت ته زيان ورسېږي، او هو ما تاته دا ونه ويل چې هغه انجوني خرابې دي او د ډاکترانو سره يارانې لرې.

په څېر، څېر يې زما د غمبرې خواته وکتل او په تروش تندې وويل: ما درته وويل د هغه ځاې سر طبيب، نرس يا هم کوم يو بل نفر به اراده ورته خرابه شې. ته خپله فکر وکړه زر نارينه هلته کار کوې ټول خو ملايکې نه دي؟ که ستا په نظر ټول فرښتې دي که څنګه؟ يو نه يو خو يې شايد يوه ورځ تاته په بد نظر وګوري، د شهوت او بې ناموسې په نظر وګورې، ته يې زغملې شې؟ دا زه بيخې څه نه وايم دا ته يې منلې شې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوره کله چې درته وایم ساده یې ومنه زما خبره، ستا د خولې څخه تر اوسه د شیدو بوې ځې، ته د دې نړۍ په قوانینو نه یې خبره دا ډاکترانو چې تا یې دومره خوا ونیول او دومره دې نیک او صالح کړل او د خدای بیخې ولیان دې وګرځول دا اکثریت قصابان دي، دا د انسانانو قصابان دي په زر رقم دروغو او چل او چلبازی یو نفر څخه پیسې شکوی او زر نور حرامیتوب کوي، نه وایم ټول خراب دي. وې به نیم دانه سم هم خو ټول نه دې سم، لکه ته چې طالبانو ته خوله نیسې او وایې طالبان خراب دي او جاهلان او وحشیان دي هغوې کې هم ښه او بد شته هر څېز کې ښه او بد شته هېڅکله یو شې پوره ښه یا پوره بد نشته، مورِ انسانانو هم پوره ښه او پوره بد نه یو مورِ نیکي او بدي دواړه لرو.

لږ خاموش شو بیا یې زما د مخ خوا ته راوکتل او ویې ویل: وګوره څه دې وکړل.
په همغه حال کې مې بد بد وروکتل، وهلې هم زه یم بیا وایې څه دې وکړل؟ هغه لږ رانږدې شو او داسې حال کې چې خپل لاس یې زما د غومبرې خواته راوړ کرار یې وویل: ګوره تا تعلیم کړې ما هم ستا د تعلیم قدر کړې، ته کار غواړې ما هم درته قول درکړو چې یو ځاي به نیسم او تاته به شخصې یو معاینه خانه جوړه وم، چیرته چې ته وکولې شې د یو څو نور انجونو سره د ښځو سره مرسته وکړې.

لاس یې زما پر مخ کش کړو چې ما ورڅخه مخ وګرځه وو او د سترګو څخه مې اوښکې لا پر بهېدو شول چې هغه په تلوار وویل: وبخښه.. باور وکړه دا زما لاس کې نه دي کله چې تنده لهجه کوې، کله چې زما خبرې نه اورې، بې اختیاره مې درباندې لاس پورته کیږي.

وروم‌ې کتل د پخوا څخه لږ ارامه ښکارېدو، د هغه ارامه لېدو باندې بیا مې زړه وکړو او په کرکې مې وویل: پر ښځې باندې لاس پورته کول د بیغرته سړي کار دي.
هغه خپل لاس زما پر مخ کوم ځاي چې خپیړه راکړې وه، تېره وو کله چې زما خبرې واورېدل نو ویې ویل: کومه ښځه چې ژبه یې لکه مار غوندې وې او نیش لګوې د هغه د ادب کولو لپاره وهل اخرې چاره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

— زما ژبه لکه مار نه ده، زه نيش نه لګوم. تا زما حق کې بې انصافې کړې او دا ..
خپل و مخ ته مې اشاره وکړل او ومې ويل: دا يې لومړۍ ځل نه دې هغه ځل دې د
دوه شعرونو په سر ووهلم، ورټلم، او زر رقم تهمتونه راباندې ولګول، او اوس..
اول خبره تا غلط پيل کړل..

فاتح- تا اجازه رانکړل مکمل يې کړم.
په پوسخند مې وويل: ته چې اوس زر ځله هم ځان په اب زم زم پرېوې او قسمونه
واخلې بيا هم زه ستا په خبرو باور نلرم، ته فکر کوې تا وويل زه درته معاينه خانه
جوړه وم، نو زه به وزرې وکړم او الوتنه به وکړم؟ چې هله خاوند مې راته شخصي
روغتون جوړه وې؟

په پوسخند مې خپل خبره پوره کړل: تا چې 23 کالو کې و ماته يو مات بنګړې
وانخيستلې شو اوس غوارې وماته شخصي روغتون جوړ کړې؟

زما په خبرو د هغه تندی تروش شو او ويې ويل: ما تاته مياشت په مياشت پيسي
دراستول، د راتلو وخت کې مې درته ډالۍ واخيستل خو تا..
خبره مې ورپرې کړل او ومې ويل: تا ماته يوه روپې هم نه ده راستولې او هو پاتې
شول د ډالۍ خبره هغه سپينه جوړه پنجابې کالې ياده وې؟

فاتح په حيرت راوکتل، چې ما په تريخ مسکا وويل: هغه جوړه کالې ستا مور ورکړې
وه روقيه ته!
مسکا مې لا پسې ترخه شوه او ومې ويل: ما د هغې په ځان د اختر پر ورځ ولېدل،
په خوشحالې ويل دا راته فاتح جان راستولې.

هغه ورځ مې ياد ته راغلل چې روقيه او د فاتح خويندو څنګه پر ما ملنډی وهلې وه،
او بيا مې د ده اوسنې کار چې زه يې په خپېړې ووهلم رایاد شو. په کرکه مې
وروکتل نه پوهېږم زما سترګو کې هغه څه ولېدل چې په تلوار يې وويل: داسې ماته
مه ګوره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ته کنځل کوې، رټل کوې، تهمت لګوې، وهل کوې، بیا هم امید ساتې چې درته په مینه وګورم؟ تا ماته وویل راشه خبري وکړو او بیا دي وهل پیل کړل، تا کوم د میني کار کړې چې زه درته په مینه وګورم؟

فاتح زما لاسونه خپل لاسونو کې ونیول هرڅومره چې کوښښ مې وکړو خپل لاسونه ورڅخه جلا کړم اجازه رانکړل او ویې ویل:

فاتح- ګوره ... ګوره دا خبرې مکوه چې کرکه درڅخه لرم، او بد مې درڅخه راځې،او تا زما حق کې کوم د میني کار کړې؟

زه پوهېږم زه خپل ملامتي منم، خو ته یې هم ومنه! تا ځان داسې نیولې لکه چې بیخې غلط کار دي نه وې کړې او دا ټول غلطي زما ده، ته دا درې ساعت کېږي لګیا یې زما حق، زما حق، او زما حقوق او زما حقوق، دا مورږ حق نلرو؟ دا ټول حقونه ستاسو ښځو دي؟ ګوره زه ستا څخه په عمر کې پنځه کال مشر یم، یعنې ته نړۍ ته نه وې راغلې ما پنځه کاله دي مردار نړۍ کې تېر کړې وه. ګوره ته د ورځې یو ساعت شاید بهر لاړه شې د یو کار لپاره، خو زه ۲۴ ساعت بیرون یم، زه دا ټول خلک داسي په رسمیاتو او داسي په زبر او زیر پېژنم چې تا به هېڅکله خیال کې لا نه وې لېدلې.

دا نړۍ هغسې نه ده، دا ډاکتران چې تا ماته داسې مفتیان او قاریان او اولیا د خداې کړل دا داسې نه دي،په قسم که دا رقم وې، که زما په خبره باور نه کوې زه به درته په قران لاس کېدم او قسم به واخلم چې دا ټول داسې نه دي څنګه چې ته فکر کوې، ها! دا رقم درسره منم چې ځېنې انجونۍ شاید روغتون کې کار کوې او د هغوي سر څوک دومره غرض نلري، او د هغه دلیل دا دي چې د هغه انجونو پلار، کاکا، ورور، ماما، خاوند یا هم کوم بل خپلوان هملته دې د سرطبیب په شکل یا ډاکتر، نرس یا هم یو بل مرګ او درد په شکل هلته موجود دي وظیفه کوې یا کورنۍ کې یو دوه ډاکتران دې او فامیلې د نور ډاکترانو سره شناخت لري نو د هغوي په خاطر دا جنۍ باندې نظر ساتې او په هغه ماحول کې چې سرې دې د دې جنۍ سره مخامخ کوم کار نه لرې او کوم غلط سوچ نه ورته ساتې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه پوهېږي چې دغه جنۍ د فلانکي ډاکټر یا سرطبیب یا مدیر خور ده، لور ده، وریره ده، خورزه ده، یا کوژدن ده یا بل بلا بتر ده، نو په هغه دلیل ورته څه نه وایې، خو کوم انجوني چې هېڅ واسطه شاته ونلرې او کوم شناخت ونلرې هغوي چې کله لاړ شې په سلو کې د 98% سلنو سره داسې خبرې پیښ شوي چې ویل یې لا بده ده. اصلاً دا ټول دې سم وې دا د روغتون ډاکټران دې سم، د روغتون مدیر او رئیس دې سم، اصلاً ستا په خبره د روغتون ټول پرسونل او کاروکونکي دي سم، دا ټول دې ملایکي، ته فکر وکړه د یو مریض سره یو سړی راغلو او هغه سړي بد سترګه مردار وو او هغه تاته یوه خبره وکړل ستا سره یې په یو موضوع خوله واچول، یو کنځل یې درته وکړل ...

خاموش شو بیا ځان سره د شونډو لاندې لګیا شو: اه څنګه دې پوهه کړم، سنګه دې پوهه کړم؟ ولې نه پوهېږي، ولې نه پوهېږي؟

بیا یې ماته مخ کړو او ویې ویل: ګوره وظیفه اخیستل په افغانستان کې ډېر مردار شرایط لرې، زه درته خپل ځان یاده وم زه چې نر یم زه چې کله وظیفي پسي ځم نو زر رقم داسي بنې اسرائیلې، کفري شرایط راڅخه غواړې چې مجبور واسطه ولګوم شاهید راوړم، پیسې ورکړم او خلاصه باید زر رقم 420بازی وکړم، هغه هم داسې حال کې چې زه د خارج څخه ماسټری سند لرم، ته فکر وکړه هغه وخت ته چې جنۍ یې او سند دې..

په پوسخند یې وویل: ستا سند چې دوه کلنه قابلګي ده! تاته به څه کار درکړي؟ ته لاړه شه ورته ووایه زه کار غواړم او دوه کلنه د قابلګي سند لرم، هغه هم د یو شخصي انسټیوټ څخه چې بیخې انسټیوټ لا په حساب نه راځې، ته د دې سند سره لاړه شې، پوهېږي ستا د سند په حساب ستا وظیفه د روغتون پاک کارې ده، خو!

تندې تروش کړو او ویې ویل: خو د دې لپاره چې جنۍ یې، ځوانه یې، شاید د یو خدای ناخبره ډاکټر د لاس لاندې نرسه دې کړي او هغه به درباندې فرمایشات کوې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاقو راکړه دا قیچي راکړه، دلته لاړه شه او هلته لاړه شه، اصلاً ته ماته دا ووایه چې زه ستا لپاره بد غوارم؟ یا ستا مور او پلار ستا لپاره بد غواړي؟ ګوره زه چې یو شې وایم یو خبره کوم ستا د خیر لپاره یې کوم نه ستا د بد لپاره، دا چې زه تا منع کوم د هر ځاې تللو څخه د ایله خبرو یا ایله کارونو څخه دا زه ولې کوم؟

بغیر د څه ویلو څخه مې وروکتل پوهېدم اوس غواړي د تل پشان ووایې ځکه ته زما ناموس یې زما ښځه یې، او همغسې هم وشول هغه وویل: ځکه چې ته زما ناموس یې، زما ښځه یې، زه پر تا غیرت لرم نغوارم د یو مردار، هوس باز سړی سترګې دې پر تا ولګېږي، زه ولې دا غیرت او دا قیدګیری او سختګیری په نور کاکا لورګانو نه کوم؟ ولې د خپلوانو په نورو انجونو نه کوم؟ ماته وګوره قسم درته اخلم که خدای نکرده خدای دې ونکړې که مثال د خبرې زه ستا خور یا خپل د کاکا بله لور د یو بیګانه هلک سره وګورم ولاکه ورته څه لا ووایم!

په حیرت مې وروکتل چې هغه په بې پروا یې وویل: ځان سره وایم پر ما یې څه؟ ورور لري پلار لرې، خاوند لرې، هغوي دې فکر ورباندې وساتې پر ما یې څه؟ خو ته زما ناموس یې زه درته نه وایم چې ته زما مال یې، ځکه چې ستا خبره ته هم انسانه یې او حق او حقوق لری، خو ته زما ناموس یې زه ستا پر سر ستا د حیا او عزت په خاطر هم یو نفر مړ کولې شم او هم مړ کېدلې شم. ته پوهېږی نکاح په څه معنا؟ نکاح مطلب ستا ښه او بد زما پورې وتړل شې، هره خبره چې پر تا مربوط ویې د نکاح وروسته پر ما هم مربوط شې، ستا فکر بیحد سر سړې او ماشومانه دې، ته لکه خارجی فلمونو او سریالونو پشان فکر کوی.

ته د یو کار اخر پاې ته نګورې ته حتا خپل د خبرو پاې ته لا نګوری. تا ځان سره یو پلان جوړ کړې وو چې درس به وایم کار به کوم، سهار به ځم روغتون ته او ماښام به راځم کور ته، ته ماته وایه ژوند داسې کېږي؟ زه نه وایم چې ستا پلان خراب دې خو پلان فکر او ذهنیت دې مشکل سل په سلو کې لرې، تا درس وویل ښه کار دې وکړو نوش جان دې، ته غواړې کار وکړې، د هغه روغتون د دننه ستونزو څخه که راتیر شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته فکر وکړه موږ واده وکړو او زه به سهار په شپږ بجو روان یم وظیفی ته، او ته به هم د سهار په شپږو بجو روانه یې وظیفي، ته زه به هم د شپې اته بجې کور ته راځم او ته به هم دشپی اته بجې کور ته راځې، ستا په نظر دغه ژوند شو؟ دغه زندګي شول؟ زه د کور ځم چې کار وکړم خپل کورنۍ ته یوه ګوله حلال رزق راوړم، ته هم ځې چې پیسي نه .. پیسي نه ..ته ځې وظیفه کوې چې ستا په خبره د خلکو خدمت وکړې.

د خلکو مرسته وکړې، تخو ان شاءالله اسلام منې؟
داسې بد بد مې وروکتل چې هغه وویل: د دې نظر پر کولو دې مطلب هو منې، نو اسلام کې پر تا اول د خدمت حق د چا دې؟
نظر مې ورڅخه واخیست پوهېدم غواړې څه ووایې.
فاتح- ها زما خوا ته وګوره اول په اسلام کې پر تا د خدمت حقدار څوک دې؟
خپل ځان ته یې اشاره وکړل او ویې ویل: اول حق زما یعنې ستا د خاوند دې، ته چې زما حق ادا نکړې ته که دا ټول نړۍ د دې ټول افغانستان د ښځو درملنه وکړې او هغوې په تهجد په ویښه او ناسته درته دعاګانې وکړې بیا هم ولاکه د جنت بوې لا احساس کړې.

خوله مې خلاصه کړه ترڅو ورته ووایم "چې ښه ده د جنت ټېکټونه هم ته ویشې" خو اجازه رانکړل او ویې ویل: داسې ماته مه ګوره زه درته حق وایم البته که حق منې، ستا هغه ټول خدمتونه هسې باد پر هوا دې ولاکه د غنم اندازه هم ثواب ویسې ترڅو چې زما زړه رضا نه وې. اسلام ته ګوره لږ د هغه حقوق زنان څخه را ووځه اسلام ته وګوره، زه درته زر ځله نور هم وایم زه ستا د درس ویلو سره مخالف نه یم، زه ستا په کار کولو مخالف نه یم، خو زه وایم دا ټول په چوکاټ کې په یو نظم، په یو اصول کې، زه زر کاله وروسته هم تا و داسې روغتون ته نشم استولې د کار لپاره او نه دې هم هغه ځاې استولې شم چې سهار په شپږو لاړه شې او د ماښام په اتو راشې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شايد ستا خبره صحيح وي زه به يو جاهل انسان اوسيږم ځکه زه نه سم کولې تاته ووايم: ګرانې ته لاړه شه کار ته او زه به درته کور پاک کړم، لوښي ومينځم او که ماشوم مو درلود نو هغه به هم زه ساتم، ځکه زما ښځه د خلکو خدمت کوي.

نا ځاپه غوسه شو داسي لکه چې زه د ريښتيا سهار تللې يم کار ته، او ده کور پاک کړې، لوښي مينځلې، او زموږ هغه نه پيدا شوي ماشوم يې هم کرار کړې؟
فاتح- دا خدمت دې زما سر وخورې دا روشنفکرې دې زما سر وخورئ.

***

د هغه دومره خبرو، جنجالونو، وهلو وروسته موږ دواړه هېڅ پايلې ته ونه رسېدو او د هغه بل ځل پشان فاتح په تروش تندې او زه په مات زړه د هغه موټر کې ناسته وم او دکور خواته روان وو، نه پوهېدم څه وکړم؟ فاتح درې سوه کتابه نصيحتونه راته وکړل خو يوه خبره يې هم زما په زړه ونکړل، کاش د نصيحت لځايه په مينه يوه خبره راته کړې وايې، کاش د وهلو لځايه په مهربانه لهجه ويلې وايې، کاش د دې لځايه چې په منطقي او اسلامي توګه راته خو، خو ووايې په مينه يې راته يو خيالي !نړۍ جوړه کړې وايې، کاش خپل فکر او ذهنيت يې راته نه وايې ويلې

يوازې خندلې وايې لکه څنګه چې هغه اول کې زما خبرو ته سر ښوراوه او ويل يې هو ته شاعرې وکړه زه درته غوږ نيسم او زه درته جکې ښپلې اخلم او زما مخکې وګرځه، کاش لږ په مينه يې سر خلاصيدو او له دې لځايه چې بحث وکړې شاعرانه توګه ويلې وايې زه به دې مريض شم ته مې طبابت وکړه!

د دې خبرې سره سم مغز مې راته وويل: ستا رشته قابلګي ده! نو ته به څنګه دهغه علاج وکړې؟ هغه خو څه ماشوم نه دي په نس؟
تازه چې خپل دي خبري ته مې فکر وکړو نو خندا مې راغله، يا الله لاړم ليونۍ شوم خپل ځان سره خبرې کوم؟ او خپل هم ځانته دليلونه راوړم؟ او هو زما هوښياره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مغزه زما مطلب دا نه وو چې دې مريض شې يا هر بل مرګ ما مطلب داسې وو چې د جنګ لځايه دلدارې راکړې، زه خپله د هغه په دې خبرو پوهېدم، ما پخپله خپل دا نمونه قوم پېژندانه.

زموږ ټول قوم کې يوه جنۍ تر دولسم ټولګي درس لا نه وو ويلې انسټيوټ ويل او کار کول خو لرې خبره، په ټول قوم کې زه په بې شرمې او ژبه ورې مشهوره وم! ځکه زه لومړې جنۍ وم چې ښوونځي مې خلاص کړو، زه لومړۍ جنۍ وم چې انګليسې کورس ته لاړم، زه لومړې جنۍ وم چې فسبوک مې جوړ کړو، هو زموږ ټول قوم کې جنۍ فسبوک نه درلود لومړۍ ما جوړ کړو اول خو ټولو راپسې بد رد وويل، خو وروسته ټولو جوړ کړل حتا د دغه جناب چې تندی تروش نيولې ټول خويندو يې ځلور، ځلور اکانټونه جوړ کړل ما خو لا يو جوړ کړو، او هغه هم قسم پر خداې خپل د يوازينې کار څخه چې تر اوسه پښېمانه يم همدا فسبوک جوړه ول وه.

ما خپل فسبوک بيرته ژر خراب کړو، البته داسې ژر هم نه يو څه لږ قدرې شيطنت مې وکړو يو د هلکانو په نوم مې اکانټ جوړ کړو، خو زه په درس ويلو شوم او فسبوک راڅخه پاتې شو، خو د ده محترم خويندو، دهغوي په ياد راوړلو په شونډو مې پوسخند راغلو زړه مې غوښتل ورته ووايم جناب باغيرت صيب ته چې دومره سينه ټکوي او ناموس او غيرت واې، ايا ته خبر يې خور دې په فسبوک کې سل دانې ياراني لرې؟

ما د شيطنت خپل د هلکانو په اکانټ "ګل اغا شيرزی" باندې ورته مسج وکړو، سلام څنګه يې ښکلې؟ البته تر اوسه پښېمانه يم د کوم خوا ښکلې وه چې ما داسې خبره وکړل؟ خو غوښتل مې د هلکانو پشان لهجه وکړم! او باور مې نه کيدو همغه دقه يې ځواب راکړو او د هغه څخه لا حيرت ناکه خبره دا چې په يوه هفته کې مې ګپ ورکړو او عکس مې ورڅخه واخيست! يعنې دا جناب باغيرت صيب خور څخه ما د يو هلک په دروغجن اکانټ باندې عکس واخيست؟ د عکس راستولو وروسته د هغې لځايه زه و ويرېدم ټول فسبوک مې خراب کړو او ترننه بيا نه يم تللې فسبوک ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

البته د الهام خبره فسبوک نه! فساد بوک، د رښتیا هم چې فساد وو، یعنې هلته ما داسې خبرې واوریدل او پوهه شوم چې حد یې نه درلود. یعنې په دې خبرې فاتح خبر دې چې خور یې داسی یارانې لرې فسبوک کې؟ ور ومې کتل نه امکان نلرې چې خبر اوسیږي، دې دومره تریخ او وحشي انسان دې که خبر شوی وایې اوس له وخت یې پر ګل پرې قیامت جوړه وو، یعنې ورته ووایم؟ که مثلاً ورته ووایم جناب فاتح خان با غیرت صیب چې هر دقه سینه ټکوې او د غیرت خبرې کوې لاړ شه خپل خور درکنټرول کړه چې ټول کابل سره یې عکسونه دې.

نه که داسې ووایم اول شک یې پر ما راځې چې زه څنګه خبره یم؟ او که زما د هغه "ګل اغا شیرزی" د اکانټ څخه خبر شو بیا ماته مصیبت جوړیږي، او بل دا چې دومره وحشي دې چې امکان لرې ګل پرې مړه کړې! یعنې ده چې زما دوه خبرو باندې داسې تند ریکشن ښایې او وهې مې، که خپل د خور د کارونو څخه خبر شي همداسې به یې پریږدي؟ زړه مې راته ویل بلقیس هسې د ضد له لاسه داسې کار مکوه چې اخر پښېمانتیا یې تاته پاتې کېږي، زه په همدې فکرونو کې وم چې د موټر دننه د راډیو پر غږ پر خود شوم.

په حیرت مې د هغه خوا ته وکتل، ته وخدای دا دومره ښایسته موټر کې ناست دې راډیو اوری؟ هغه هم د یو مولا خبرې چې خلک ورته زنګ وهې او پوښتنې ورڅخه کوی، د ده پر دې کارونو ما ته زړه کې شک راځې چې دې اوس هند ته تللې وو د درس لپاره؟ یا که هلته تللې وو د تبلیغانو جماعت ته؟ ټول کارونه یې راسته چپه دې، په قران.

په نامیده نظر مې مخ د ښېښې خوا ته واړو چې راډیو کې یوې ښځې مولا ته زنګ وواهه او پوښتنه یې ورڅخه وکړل چې مولا صیب ایا اسلام کې جواز لرې ښځه خپل د خاوند لاس ښکل کړې؟

په دې پوښتنې ناڅاپه موږ دواړو د راډیو خواته وکتل، دواړه په تمه وو چې مولا صیب څه وایې؟ فاتح یو نظر ماته وو یو نظر د راډیو خواته! او پر شونډو یې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوسخند ووا! لکه چې د مولا په ځواب پوهېدي نو ځکه يې داسې راکتل او په سترګو سترګو کې راته ويل غوړ شه ورته څه درته وايې، او ما هم ورته کتل چې مولا که لږ داسې کړه تعصبې خبره وکړې ښه مې زړه ورباندې يخ کړم، خدايه دا نو څنګه عذاب دې؟ ولې بايد دا ښځه داسې پوښتنه وکړې؟ ولې پوښتنه نکول چې ښځه پر خاوند څه حق لرې؟ يا که خاوند مې بد اخلاقې وې زه څه وکړم؟

ولې بايد حتماً داسې يوه پوښتنه وکړې؟ شيطان راته ويل چې دا به فاتح له قصد راورې وې؟ خو نه راډيو د همدا نن ورځې لايف برنامه وه!

مولا صيب د څو نور پوښتنو د ځواب کولو وروسته همدې پوښتنې ته راغلو او ويې ويل: نه دې کې هېڅ ستونزه نشته که ښځه خپل د خاوند لاس يا پښه ښکل کړې. ما نور د هغه تفسيري بيان وا نه وريدو چې څه يې ويل؟ او څه نه؟ ځکه فاتح په زوره په خندا شو او داسې حال کې چې موټر يې د سړک څخه زموږ د کوځې خواته ګرځوه په پوسخند ووېل: لکه چې مولا صيب ټول افغانستان سرېان بې ښځۍ کوې که څنګه؟ وايې لاس او پښې ښکل کړې؟

بيا يې زما خواته راوکتل او د شونډې لاندې ووېل: دوې زموږ خبره لا نه منې او دې وايې لاس اوپښې ښکل کړې د خاوندانو.

— ښه خبره کوې، مولا!
زما په خبرې هغه په حيرت راوکتل چې ما ووېل: حتا پيغمبر"ص" فرمايلي: که د خداى څخه بغير سجده چاته روا وايې نو ما ويل ښځې دې خپل خاوندانو ته سجده وکړې.

هغه بغير د څه ويلو موټر زموږ د کور مخکې و دره، ما غوښتل د موټر څخه ښکته شم چې هغه زما لاس ونيو او په تروش تندې ووېل: دا خبرې دې څه مطلب؟ يعنې اوس غوسه يې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغير د څه ويلو مې وروکتل او ومې ويل: نه ولې غوسه؟ دا حق خبره ده اسلام همدا ويلې.

فاتح په شکمن انداز راوکتل، خپل شونډه يې د غاښ لاندې کړل او کرار يې وويل: که فکر کوې ما له قصد د راډيو دا چينل راوړې وو چې تا پر غوږ و وهم يا خفه کړم نو باور وکړه داسې کوم مطلب مې نه درلود.

– ما تاته څه ويلې؟ يا که ستا خبره مې رد کړې؟ هم ستا خبري سم وه او هم د هغه مولوې خبري، زه په غلطه وم منم خپل غلطي او بخښنه هم غوارم، او قول درکوم د دې وروسته به هېڅکله د کار کولو نوم وانخلم.

د دې خبرې سره سم مې غوښتل د موټر څخه ښکته شم چې هغه اجازه رانکړل او داسې حال کې چې زما لاس يې کلک نيولې وو او خپل خوا ته يې کش کولم په انديښمن انداز يې وويل: په دې خبرو دې بيخې ډاډمن شوم چې خفه يې..

څو شيبې په ځېر ځېر راوکتل بيا يې په انديښمن لهجه وپوښتل: ستا دماغ کې خو بيا کوم غلط سوچ روان نه دې ها؟

پر شونډو مې غمجن مسکا راغله او ومې ويل: تشويش مکوه زه ځان نه وژنم، نور هېڅکله داسې کار نکوم چې تاته يا هم زما کورنۍ ته دې کوم رسواې او بدنامې جوړه شې.

فاتح په بې قرار انداز وپوښتل: ناڅاپه دا يوه دقيقه کې پر تا څه وشول؟ ولې داسې شوې؟ تخو ...

فاتح غوښتل څه بل څه هم ووايې چې د همسايه د کور دروازه خلاصه شوه او د همسايه زوی راووت د هغه په راتلو فاتح زما لاس خوشې کړو او داسې حال کې چې خپل ويښتيانو کې لاس واهه ويې ويل: لاړه شه کور ته زه درته بيا زنګ وهم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغیر د څه ویلو روانه شوم د کور خوا ته، کور ته چې لاړم نو مشر کاکا تللې وو، ادې راته وویل چې زما د واده تاریخ ټاکل شوي د جمعې په ورځ یعنې د نن څخه درې ورځې وروسته زما واده وو! بغېر د څه ویلو خپل کوټې ته لاړم خپل نالې مې هوار کړه او بغیر له دې چې خپل حجاب لرې کړم کمپل مې پر ځان کش کړو او پریوتم، غوښتل مې ویده شم یو داسې خوب چې نوره راویښه نه شم. ۲۳ کال ما خپل د قوم، کورنۍ، کوژدن، پلار، مور، ورونو او ټول نړۍ سره جنګ کړې وو ترڅو ټولو ته ثابته کړم چې زه هم د ژوند حق لرم، او زه هم حق لرم خپل د ژوند په اړه پریکړه وکړم.خو نن د مولا په هغه یوه خبره راته ثابت شوه چې زما دا ټول کارونه هسې دې .. هسې ...

زه اول او اخر د یو سړي نوکره یم او بس، که نوکري ونکړم ټول راته د یو فاحشې، رنډې، او بې شرمې په نظر ګوري او د فاتح خبره زما د کنټرول کولو لپاره د وهلو لاره چاره مخ ته نیسې، هغه و ماته زر کنځل وکړل، زر رقم تهمتونه یې د دوه شعرونو لپاره راباندې ولګول ویې وهلم، ویې رټلم او اخر کې بیا هم بده زه شوم! ځکه چې د خاوند سره مې ژبه ووهل، دا شل کاله د هغه کورنۍ مور، خویندو ماته پیغورنه راکړل زه یې په خپل او بیګانه کې د ټولو مخ کې شرمنده او ذلیله کړم حتا مور یې ورته بله ښځه انتخاب کړه د هغه راستول شوي ډالۍ وروااستول خو دا ټول خبرو پوهېدلو با وجود فاتح زما په حق کې یوه خبره ونکړل یوازې ویې وهلم، ځکه چې ما ورته ویلې وه بد ذات!

او فاتح چې هغومره کنځل وکړل هغه خیر، ځکه نر دې! غوسه کې کنځل کوې، وهل کوې، نر دې هېڅ ستونزه نلرې خو ته باید خپل ژبه کنټرول کړې، په دې فکرونو بې اختیاره مې اوښکې پر مخ وبهیدلې، هر جنۍ ته د هغې د پلار غېره د امن ځاې دې خو ماته هغه لا نه وو حتا زما کورنۍ لا نه وه، حتا زما خاوند چې زما مرګ او ژوند ورسره تړلې وو حتا هغه لا نه وو، زه یوازې وم، ما تل په دې دومره وخت کې غوښتل یو نفر ولرم چې ما درک کړې، ما چغې وهل بې شرمې مې کول ځکه هېڅکله زه چا نه وم درک کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماشومتوب څخه تراوسه ما خپل حق په چیغو وهلو اخیستي وو په ژړا او زارۍ مې اخیستې وو، لسم ټولګي کې پلار مې ویل نور بس دې ښوونځي ته مه ځه په ژړا او چیغو مې ورڅخه اجازه واخیستل، ترڅو درس ووایم انسټیوټ کې همداسې، انګلیسي کورس ویلو کې همداسې، ما یوازې غوښتل د دې کور څخه لرې اوسیږم د دې قید څخه، زما پلار ډېر تند خویه او بد خولې سړی وو او اوس هم دې، هغه تل زما مور ته کنځل کول البته تر اوسه یې کوې هغه به تل مورږ وهلو، ماشومتوب کې کور کې به لوبو ته یې نه پریښودو او وهلو به یې چې ستاسو غږ زما عصاب خرابه وې، بیرون کوځي ته به چې لاړم بیا به فاتح د ویښتیانو څخه نیولم چې دلته هلکان دې.

زه د ماشومتوب مجبوره وم کوټه کې یوازې کینم خور مې درلود خو په نوم، هغې تل ځان د کور څخه باسه او تلل به د کاکا کورنو یا هم د نیکه کور ته خو زه به دلته یوازې پاتې کېدلم، زه یې نه ورېم ځکه مور یوازې وه او بل دا چې زه د فاتح په نوم وم نو پلار به را باندې پېره کوله، چې کوم غلط ګام وانخلم. ما ډېر کوښښ وکړو ځانته لږ نرمال ژوند جوړ کړم وخاندم، خوشحاله اوسیږم خو د چا قسمت کې چې بد قسمتي لیکلی وی هغه هیڅکله نه بدلیږی، زما مشکل د فاتح سره د کار کولو او نه کولو په سر نه دې زمورږ اړیکه د جړ څخه خرابه وه، او فاتح د هغه د صحیح کولو لځایه هغه یې لاپسي خراب کول.

ما نه کار غوښت، نه مې د هغه پیسي غوښتل، نه د هغه ډالۍ، او نه هم کوم بل شې ما یوازې غوښتل راسره مینه وکړې د یو انسان پشان، نه د یو شئ او حیوان پشان، ما غوښتل زما خبرو ته غورږ شې زما خبره ورته ارزښت ولرې زما درد وګوري، د هغه کورنۍ زه درده ولې وم دا شل کال ما غوښتل فاتح د هغه زخمونو مرحم شې خو ده هرځل په هغه زخمونو مالګه وشېندل.

ما ورسره ضد کاوه بې شرمې مې کول زه یې منم، خو ما دا ځکه کول ځکه ده درد را رسه ولې وو او ما غوښتل په هغه تنده او بد لهجه ورباندې جبران وکړم خو اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر کوم زما ژوند یو بې معنا ریشخند دې او بس، زه یو بدبخت جنۍ یم چې هېڅوک ورسره مینه نه لرې کورنۍ ېووېۍ ورکوي او ساتې ځکه که مرۀ شول سبا ورځ دوي ته پیغور دې، زما د ژوند څخه زیات زما کورنۍ ته خپل عزت مهم دې، خاوند مې ورې خپل کور ته ځکه پر نوم یې یم او د خلکو له شرمه مې ورې او غوارې خپل د زرۀ خبري راباندې ومنې کنه خلک به څه وایې؟

هلته به د هغه د مور او خویندو خبره منم کنه ټول به راته وایې بې شرمه راغلې نه ده او خپل د خواښې سره یې جنګ شروع کړې، دې منځ کې زما هېڅ حق نشته هېڅ، او بیا دا فکر مې ذهن ته راغلو چې خاوند دې یوه ګوله ېووېۍ درکوي نو لاس او پښې ورته ښکل کړه، په زوره زوره مې وژړل او وژړل ځان راته په دې ټول نړۍ کې یوازې ښکاریده هر خوا ته مې چې کتل نو راته زور او زیاتې ښکارېده، پلار او کورنۍ مې نه غوښتم او ژر یې ځان راڅخه بیغمه کوو، فاتح ورلم ترڅو د کور نوکره یې شم.

پوهېدم چې هلته په تګ د هغه د مور نخري راباندې پیل کېږي او فاتج به تماشا کوونکي جوړېږي د هغوي د ظلمونو چې پر ما یې کوي، په دې ټولو خبرو پوهېدم خو نور مې وجود کې د مقابلې انرژی نه وه پاتې. زرۀ مې تر هغه حد ډک وو چې یوازې مې غوښتل خوله بنده کړم او یوځاې خاموش پریوځم، او یو سره لیکه خپل شاوخوا راکش کړم او ولیکم چې زما خوا ته مه راځې، او مه هم راسره خبري کوې.
او خپل پر حال مې پرېږدې، زه د دې ټول نړۍ څخه نامیده شوي یم.

دوه شیان زموږ ژوند کې نعمت دې البته زما ژوند کې نعمت وه چې اوس هغه هم راڅخه خدای اخیستې وه، یو ژړا، چې کله انسان ډېر زرۀ تنګ شې نو ژاړي او په ژړا باندې زرۀ سپک کېږي او هغه ستونزي څه ناڅه لیاده وځې، خو زما ژړا زما زرۀ نور هم ډک کاوه هرڅومره مې چې ژړل هغومره مې خپل بدبختۍ یاد ته راتلل، او دویم خوب! کله چې انسان د ټول نړۍ څخه نامیده شې نو خوب هغه وسیله ده چې موږ د دې نړۍ څخه جدا کوي او د څه وخت لپاره مو د بیخبرې نړۍ ته ورې، خو اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب هم حرام وو، خوب هم زه بیرته همدی نرۍ او همدې خلکو ته راوستم البته په بل جسم او شخصیت.

ماښام خواته مور مې راغله بیچاره مور مې فکرۍ کړې وو چې زه خپل د واده د خبر په اوریدو غمجنه او خفه یم! راغله او ماته یې نصیحت پېل کړو او دلدارۍ راکول، خو ما هېڅ نه ویل نه پوهېږم ناڅاپه ولې داسې شوم؟ خپله هم حیرانه وم، غوښتل مې خبرې وکړم خو یو حس مې ویل هېڅ فایده نلري هېڅوک تا نشي درک کولې ستا هره خبره ستا پر ضد ده، ستا هر خبره و دوې ته بې شرمې او کفر ښکارې. دا خبرو هڅه ولم چې خاموشې اختیار کړم، او هېڅ و نه وایم. مور مې د نیم ساعت خبرو او دلدارۍ راکولو وروسته کله چې زما له خولې یو سپږ هم وانه وربډو د کوټې څخه لاړه.

د هغې د تلو وروسته د موبایل زنګونه مې یو د بل پسې په ټنګ، ټنګ شروع شوه، پوهېدم چې فاتح دې خو حوصله مې د هېڅ شي نه درلود، موبایل مې بند کړو او فکرونه مې پېل کړل.

***

درې ورځې ما داسې حال باندې تېر کړل چې لفظ خبره مې د چا سره ونکړل، نه په خوب کې مې خبره وکړل نه په ویښه. فاتح څو ځله زموږ کور ته په بېلابېلو بهانو راغلو او هرڅومره چې کوښښ یې وکړو ترڅو ما د پخوا پشان په خبرو کړې خو ناکام شو، د هغه و هر خبرې ته ما سر خوځاوه او د هغه هر امر مې بغیر د چون او چرا څخه منلو، راغلو او د دې لپاره چې ما په خبرو کړې ویې ویل" زما واده کې سپین کالې بد راځې چې ناوې واچوې!" منتظر وو زه د تل پشان بې شرمې وکړم او ژبه ووهم او بحث وکړم، خو ما یوازی ورته وویل سمده هر رنګ چې ستا خوښ وې همغه رنګ کالې اغوندم"

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې دا پلان یې ناکام شو نو د بل بهانې سره راغلو او ویې ویل "زما د ښځو د سینګار څخه بد راځي نو د واده په ورځ زیات سینګار مه کوه" ما بیا هم بغېر د کوم مخالفت څخه وویل"سمده آرایش نه کوم." پوهېدم چې فاتح غواړې په دې رقم خبرو ما تحریک کړې ترڅو ورسره ژبه ووهم او جنګ وکړم، خو خبر نه وو چې ما د دې ژوند څخه نور لاس مېنځلې وو، او بغیر د مخالفت مې د هغه هر خبري ته غاړه کېخودل. ا بل دا چې هسې هم طالبانو آریشګاوي بندې کړې وه، نو که ما غوښتلې هم وایې آریشګاه نه وه، او ما هم کوم شوق او هیجان و دې واده ته نه درلود چې وغواړم بې شرمې وکړم چې نه زه باید فلانکې کالې واچوم او بیستانکې اریش وکړم.

هغه چې هر رقم بنې اسرائیلې شرطونه او خبري وکړل ما یواځې د یو کنیزط او نوکرې پشان ورته "هو صیب"سمده صیب "وویل بس. پلار مې امر وکړو ما ویل په سترګو، ورور مې خبره وکړل ما ویل په سترګو، مور مې خبره وکړل ما ویل په سترګو، فاتح امرونه وکړل ما وویل په سترګو، خواښې مې د نکریزو په شپه زما د لاسونو لځایه لومړۍ نکریزې د عایشي په لاسونو ووهل ما هېڅ ونه ویل، کوم کالې چې د نکریزې د شپی لپاره ماته اخیستل شوي وه، د همغه دوکان څخه بهترینه جوړه یې زما خواښې عایشي ته اخیستې وه ما څه ونه ویل، د فاتح خویندو په محفل کې د دې لځایه چې زما مخکې نڅا وکړې، او ماته وریندار و وایې د عایشي شاوخوا وګرځېدل او هغه یې کش راکش کړل خو ما هېڅ ونه ویل.

خو د هغوي کار تر دې حده بې احترامې او سپکاوي وو چې پر مور مې لا دهغوي کارونه بده ولګېدل او تر منځ یې لږ لفظي شخړه پېښ شول، خو ما هېڅ ونه ویل، زما د واده ورځ داسې وه لکه فاتح چې د عایشي سره واده کړې وي او اوس خپل د پلار او خلکو په جبر زما سره دویم ځل واده کوي! همدومره خراب همدومره کرکجن، زما خواښې د دې لځایه چې خوشحاله اوسیږی چې د زوی واده یې دې، تندی درې من تروش نیولې وو، لکه زه چې د هغې په خورزې باندې د بنې په توګه ورغلې اوسیږم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

البته دا حال يوازې زما د خوابښي نه وه بلکې د فاتح د ټولو ماماخیلو همدا حال وو، د ټولو څخه حیرت مې عایشي ته راتلو داسې راکتل لکه یو بنه! داسې حال کې چې هغه زما د خاوند پسې وه نه زه، د هغې دومره وقاحت او سپین سترګي ته مې غوسه راتلل خو بیا مې زړه ویل شاید دوي خبره کړې وي، شاید فاتح غوارې د هغې سره واده وکړې؟ شاید کوم امید یې ورکړې وي؟ کنه یوه جنۍ دومره جرئت کله کولې شي چې داسې د یو نر پسې خپل نوم وتړي! او ټول کورنۍ او خپلوان یې هم د هغې پر خوا اوسېږي؟ ضرور فاتح خپل مور ته ویلې چې دا مې راواده کړل پر سبا یې راته روقیه وکړه؟

د هغه څخه هېڅ کار هم ناممکن نه وو، په هغه اخلاقو یې او دا چې بیا خپل د مور خوا او سیل هم دومره نیسي بېخې نو دا شک مې په رښتیا بدل کېدو. پوهه نشوم چې واده کې مې څه بدېدۍ ورکول شوه؟ او څومره کسان راغلل؟ او څوک وه او څوک نه؟ لکه بت پشان خپل د کوټې کونج کې ناسته وم شبنم او سیرت په زور راباندې یوه جوړه شنه کالې چې فاتح اخیستې وه راباندې واغوندل او لږ سینګار یې هم خپل په رقم راته وکړو، بس همدا زما واده وو، نه کوم شوق وو نه کوم خوشحالۍ.

د خداې پامانې وخت کې مې یو څاڅکې اوښکه هم توې نکړل، د څه پسې مې ژړلې وایې؟ د هغه پلار پسې چې ماشومتوب کې زه خپل د غارۍ لرې کړم او خپل په وراره یې خرڅ کړم؟ هغه پلار چې عمر کې یو ځل لا زما په سر د مینې او شفقت لاس نه و تېر کړې. یا د هغه ورونو پسې مې ژړلې وایې چې د دوې په مخ کې فاتح په لس ورونو ځله زه وهلې وم او دوي زما د خوا نیولو لځایه زما د وهلو تماشا کوونکي وه. یا که د هغه خور لپاره مې ژړلې وایې چې تل یې زه یوازې پریخودلې وم او خپله د دې منحوس کور څخه یې سترګې پناه کول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور غیرېه کې مې هم و نه ژړل له دې چې خپل قومې خوشې کړې وه او راغلې وه زما د دې بې سواد قوم او بې سواد پلار ښځه شوی وه او یو عمر یې کنځل خوړلې وه او خپل ماشومان یې هم په سر وهل او ویل یې که خاوند مړه کولې نو د دې لځایه چې منع یې کړې چاړه هم په لاس ورکړه، ورځخه مې زړه نیولې وو. زما د مور کورنۍ او اقوام ډېر تعلیم یافته او با سواد خلک وه، هغوي زموږ د کورنۍ پشان داسې نه وه چې د جنۍ درس ویلو ته په بده سترګه وګوري هغوي زیاتر انجونۍ پوهنتون ویلې وه، خو زما د مور د بد قسمت څخه دا زما د پلار ښځه شوه او داسی بلاوي په سر راغلل. د سیرت غیرېه کې مې وژړل د شبنم سره د خدای پامانې وخت کې مې وژړل، بس همدا دوه نفر مې د ژړا لایق بلل او بس.

فاتح سپین کالي او تور واسکټ اچولې وو په تروش تندي د ګل پوښ موټر څنګ کې ولاړ وو، خپل کالو ته مې وکتل چې شنه جوړه وه! ما خپل د واده په ورځ سپین جوړه وانچول، ما خپل د واده په ورځ سینګار ونکړو، ما خپل د واده په ورځ په خوشحالۍ چیرته په پټه ونه خندل او زړه مې خوشحاله نه شو، فکر مې کاوه په بدو کې واده شوی اوسیږم هغه هم هغه سړی ته چې یوه ښځه لرې.

بغیر د څه ویلو د موټر خوا ته روانه شوم، موږ رسم درلود د پلار له کور څخه ناوی د خسر کور ته نبغ په نبغ نه وړې بلکې په موټر کې لږ ځرخه وې په ګل پوښ موټر کې او یو څو نور موټر هم ورپسې روان کېږي او په دا ډول ښکاه کېږی چې دا تازه ناوی ده موږ کونډه او هغه ناوی چې بدل کې وی هغه بغیر د ساز او سرود مخامخ د پلار له کور څخه د خسر کور ته وړی، خو د دوه سړکو څخه د تېردو وروسته فاتح په تروش تندي خپل ورور ته وویل موټر د کور خواته وګرځوه او بس دې.

فاتح د دې لځایه چې زما سره شاته سیټ کې کینې خپل د ورور سره چې تازه د خارج څخه زموږ د واده لپاره راغلې وو په مخکې سیټ کې په تروش تندي ناست وو، زه یوائې په شاته سیټ کې ناسته وم، دا هم زما واده! سر مې ګنګس وو زړه مې غوښتل ویده شم خو امکان یې نه درلود ځان مې لږ د موټر د ښېښې خواته کش

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو او خپل سر مې پر ښېښه تکیه کړو احساس مې کاوه جسم مې د سر وزن نشي برداشت کولې او سر مې په ټول بدن دروند دې.

د ښېښې د شا څخه په هغه تپه تیاره کې مې هغه خلکو ته کتل چې ځېنو به خندا ځینو په حسرت او ځېنو په امید زمونږ ګل پوښ موټر خواته راکتل، پوهېدم ټولو به ویل دا دومره لوکس موټر او دا دومره خلک چې د موټر شاته مخکې ورپسې دې حتماً خانان خلک دې او څومره به خوشحاله او خوش نصیب وې! خو نه پوهېدل چې زه چمتو وم د سرک د غاړې هغه سوالګره اوسیږم خو نه دا ګل پوښ موټر کې ناسته ناوې ...

– مخ دې د ښېښې څخه را واخله خلکو ته ښکارې.

د فاتح په قهرجن غږ په تلوار د موټر د ښېښې څخه لرې شوم، د فاتح د ورور مصطفی غږ مې واورېده چې فاتح ته یې په نرمه او خندانه لهجه وویل: هغه درې من شال او ټېکری پر مخ دې، بلخوا هم شپه ده ولاکه چاته ښکاره شې او دیخوا موږ هم په تېزې روان یو، نو دومره به چا دروبین د وریندارۍ مخ ته نه وې لګولې، پرېږده لږ ارام وکړې دا د افغانستان ودونه خلک د لاس او پښو اچوي.

د هغه د خبرو په ځواب کې هېچا هېڅ و نه ویل زه د ښېښې څخه لرې شوم او خپل د سر ټیکرې مې لا پسې خپل په مخ را کش کړو، خپل سر مې ښکته واچو نظر مې خپل په سره کړو پښوا ولګېد، مور مې پرون ماښام په زوره راته لاسونه او پښې سره کړل، که څه هم ما نه غوښتل، سترګو کې مې اوښکې ډنډ شول، زړه کې مې وېره وه د راروان حالتو څخه خواښې مې تر کوره پرینخودم او همغه د واده په شپه یې هم خپله او هم لورګانو یې راسره د دښمنې اعلان کړې وو.

د مصور ښځه هم لږ د دوې پر خوې او بوې وه او لږ داسې چینجن کارونه یې کول، خو نور د لیوره ښځې چې خارج کې اوسیدل هغوې داسې نه وه، لکه د مصطفی ښځه چې یو تعلیم یافته جنۍ وه، زما سره یې ډیر ښه رفتار وکړو او بیحد مهربانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خوش اخلاقه وه، حق هم داسې دي د ليوره ښځه نو پر ما څه کار لري چې وغواړي تندي راته تروش کړي يا خوله راته کړه کړي؟ البته خواښې او ايندرورګانې هم حق د اسلامي نظر خو نلري خو د پښتنو له نظر د خاوند څخه لا زيات حق همدا او د دې لورګانې لري.

د فاتح پر غږ پر خود شوم، موټر د هغوي د کور مخکې ولاړ وو. د خولې لاړې مې تېر کړل يو خو معمولې زندان وي لکه زما د پلار کور. بل بيا د غټ مجرمانو لپاره خطرناک زندان وي چې بيخي د خلاصون او تيښتې لاره نلري لکه د اوس وخت زندان ګوانتانامو! چې د فاتح دوي کور هم همغه زندان ګوانتانامو وو، دلته په يو وخت کې درې حکومتونو پاچاهي کول لومړۍ د فاتح د پلار يعنې زما د مشر کاکا ديکتاتوری نظام، بل زما د خواښې شوروي نظام او دريم د فاتح نيم اسلامي او نيم مغلوې نظام. البته په دې منځ کې يو څه جاسوسي انتظامات هم قايم وه، لکه د فاتح خويندي!

— څه استخاره کوې راښکته شه.
د فاتح پر غږ نور زړه نا زړه اوسيدل مې پريښودل او د موټر څخه راښکته شوم.

زموږ د راتلو څخه مخکې د کور نور غړۍ رارسيدلې وه، کور ته ننوتلم د کور د ماحول څخه دومره ورخطا نه وم، زما وېره په دې کور کې د موجود کسانو څخه وه، کور سره څه ناڅه بلده وم دا يو مياشت کيدل راتلم، البته که څه هم خوب وو خو بيحد رښتيا ښکارېده، فاتح بغير د څه ويلو خپل د کوټې خواته روان شو، ما حيران، حيران شاوخوا کتل نه پوهېدم څه وکړم؟ ګل بې بې عمه مې خوا ته راغله او زه يې له لاسه ونيولم، ټول کسان خپل کوټو خوا ته روان وه او لکه چې غوښتل يې ويده شي. ما ځان سره فکر وکړو چې ايا د يو نوې ناوي سره داسی کيږی؟

د دی وضعيت څخه دومره غمجنه نه وم څومره چی د عايشي شتون غوسه کولم، نور هېڅوک نه وه راغلې يوازی دا راغلې وه، زما د ماما زامنو هم ودونه وکړل ولاکه يې ما کور ته شپه کړې وي، خو دا ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې دومره آرایش او دومره په نخرو خبرو ته حیرانه وم، عمه مې د فاتح د کوټې خواته ویورلم او همغه لاره، لاره کې راته یو څو نصیحتونه وکړل او د دې څخه مخکې چې لاړه شې یو سپین د سمال یې هم زما لاس ته راکړو او په بېحد کرار غږ یې وویل: دا کار ستا د مور وو چې راشې او دا خبرې درته وکړې، خو خپل پلار خو پیژنی ستا مور ته یې اجازه ورنکړل.

خپل د پلار خبري مې یاد ته راغلل د خدای پامانې مخکې مور مې غوښتل موټر کې زما سره کینې او راشې، زموږ رسم و خور یا مور د ناوی سره د خسر کور ته د یو څو ورځو لپاره ځې خو پلار مې مور ته وویل"دومره لرې مو نه ده ورکړې چې ته اوس ورسره روانه یې، دوه قدم لاره ده سهار بیا لاړه شه."

د هغه خبرو په یاد راوړلو پر شونډو مې پوسخند راوسته، چې عمه مې زما لاس کې هغه سپین دسمال ته اشاره وکړل او ویې ویل: سهار بیا دا دسمال خپل خواښې ته ورکړه.

د عمه په دې خبري د شرم څخه مې سر ښکته کړو، او نرۍ خوله مې د ملا په تیر راغله، زړه مې غوښت ځمکه وچوې او زه پکې ننوځم دومره د خجالت او شرم احساس مې درلود. هغې په مهربانې زما تندی ښکل کړو او زه یې کوټې خواته هدایت کړم، په تلوار کوټې ته ننوتم او دروازه مې بنده کړه، د هغې د پښو غږ مې واوریده چې کرار کرار د کوټې د دروازی څخه لرې شوه، تراوسه د شرم څخه مخ مې تک سور وو، خپل لاس کې هغه سپین دسمال ته مې وکتل د دې رواج څخه کرکه لرم زه د پښتنو د زیات رواجونو سره کرکه لرم خو دا یې زما په نظر په ټولو کې بدترینه دی.

دا بېحد شخصي موضوع ده او دا چې حتا ستا د خوب د بستری په شیانو هم دوي کار ولري دا نو بېحد رزالت دې، د یو جنۍ پاکي او ناپاکي یوازی د هغې په خاوند باندې مربوط ده نه په خواښې او نه هم پر بل چا. خدایه د هر هغه کارونو څخه مې چې کرکه درلود هغه ټول دې زما پر سر راوسته، بیا مې خپل و لاس کې هغه سپین

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسمال ته وکتل او د کرکي او غوسي څخه ټول بدن مې ولړزېده بې اختیار مې د شونډو لاندې ځان سره وویل: کرکه لرم ستاسو د دې کارونو څخه کرکه لرم ...

— د چا د کار څخه کرکه لرې؟

د فاتح په ناڅاپه غږ له وېرې څخه و پرېدم، تازه مې د هغه شتون ته فکر شو چې کرار د کوټې پر پالنګ پروت وو او په مشکوک او شکمن انداز یې زما خواته راکتل، د هغه په لېدو په تلوار مې هغه سپین دسمال خپل شاته پټ کړو، خو لکه چې هغه زما د لاس خواته فکر شو ځکه تندی لا پسې تروش کړو، او په تمه وو ترڅو زه یوڅه ووایم خو زه بغیر د څه ویلو ولاړه وم او ورته کتل مې، تل مې کیسو کې، فلمونو کې، ډرامو کې لېدلې او اورېدلې وه چې ناوې په کوټه کې په تمه وې او زوم راځې، د هغې د مخ شال لرې کوې.

خو دلته خبره سرچپه وه دې پر پالنګ پروت وو او زه د کوټې د دروازې سره ولاړه وم! بغېر د څه ویلو د سینګار میز خواته روانه شوم، په دې درې ورځو کې پلار او مور مې په تلوار دا دومره د واده خرید وکړو البته زما د واده تیارۍ دوې شل کاله مخکې پیل کړې وه هره ورځ یې یو شې اخیست چې دا بیا تاته درکو واده کې، دومره شیان مې اچولې نه وه خو همدا غاړګې او غوږوالې پعذاب کولم دوه ټېکرې راته په سر اچولې وه یو نرۍ شال وو خو دا بل ډبل ټیکرې و چې زیات د فاتح د پېټو پشان وو نه ټیکرې.

سپین دسمال چې عمه راکړې وو هغه مې د سینګار میز په روک کې کیخود بغیر له دې چې د فاتح خواته وګورم خپل د غاړې غاړګې مې غوښتل خلاصه کړم چې خپل شاته مې هغه احساس کړو او بیا د هغه نارینه لاس چې زما پر لاس کیخودل شو ترڅو غاړګې خلاصه کړې.د هغه لاس چې زما پر مغزې ولګېده ټول بدن مې ولړزیده خپل شونډه مې وچېچل، خپل په لاس مې سینګار میز کلک ونیو زړه مې غوښتل لاس یې ټېله کړم او چیغه کړم ورباندې چې ماته لاس مه راوړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو هغه تازه احساس چې دا څو ورځې کېدل زما وجود کې پېدا شوی وو د دې کار څخه منع کولم او راته ویل یې دا دې خاوند دې ستا په دې منع کولو او بې شرمې هېڅ نه کېږي، یوازی خپل ځان د دې څخه لا زیات ذلیله کوې. په دې فکر مې سترګې کلکې وتړل د هغه ګرم سا مې خپل د غوږ شاته محسوس کولې شوه، غاړګې ختا کړل او بغیر له دې چې لري شي خپل سر یې زما پر اوږې کیخود او پر یو لاس یې زما زنه ونیول، سترګي مې خلاصې کړې هنداره کې مې د هغه څهره واضح لېدلې شوه، د هغه سترګي په هنداره کې زما سترګو ته خښې وه او بیا کرار او په دروند غږ چې زما د غوږ څنګ ته پورته شو او زما ټول بدن یې ولړزوه وویل:

فاتح- تر کله غوارې د چوپتیا روژه ونیسې؟

ځواب مې ورنکړو چې هغه خپل ژوره سا زما د غوږ څنګ ته وکښل او سر یې زما د اوږې څخه پورته کړو، زما د غوږوالیو په لرې کولو اخته شو او همغه حال کې وویل: فکر کوم د دې هندوستانیانو رقم دې خپل خاوند ته روژه نیولې؟

بیا مې هم څه ونه ویل چې د هغه نرمه خندا مې تر غوږ شوه.

فاتح- هغوې یو رسم لرې نه پوهېږم کومه ورځ ده په هغه ورځ ښځه خپل خاوند لپاره روژه نیسي، البته زما په نظر هغه ورځ خبري هم نه کوی!
بیا یې کرار وخندل او ویې ویل: څنګه تا هم هغه کار کړې؟

په دروند نظر بغېر د څه ویلو مې ورته وکتل، زما د داسې خاموش نظر په لېدو د هغه حوصله خرابه شوه او ویې ویل: ولې خبري نه کوې؟ ها؟
— څه ووایم؟
فاتح- شکر چې غږ دې وکړو فکر مې کوو ګونګه شوې یې.
بیا مې هم هېڅ ونه ویل، چې هغه وویل: تا د هغه ورځې خبري دا یوه هفته کېږي چې په زړه نیولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په بیا ځواب نه ورکولو هغه کرار وویل: ما درته هغه دقه وویل چې کوم خاص مطلب مې نه درلود او وبخښه، بیا ولې تراوسه غوسه یې؟

بیا هم بغیر د څه ویلو مې ورته کتل چې هغه په غوسه ناک انداز خپل ویښتیانو کې لاس کش کړو، حیرانه وم ورته همدا ده به تل ویل" کوم ورځ به راشې چې ستا د دې مار پشان ژبه بنده شي؟" نو نن بنده شوې وه البته دا څو ورځې کېدل چې بنده شوې وه بیا ولې داسې غوسه وو؟ او غوښتل یې زه خبري وکړم؟ دې خو باید خوشحاله وایې خپل ارمان ته ورسیدو، په دې فکر مې پر شونډو پوسخند خپور شو چې هغه په غوسه راوکتل او ویې ویل: زما د دې حالت څخه خوند ورې؟ له دې چې دا احساس راکوې چې پر تا مې ظلم کړې او زه یو بد خاوند یم؟

بیا مې هم څه ونه ویل چې هغه د کټ خواته ټیله کړم، او په شیطان لهجه یې وویل: خبري نه کوې؟ سمه ده بیخې له سر کوه مه څوک دې د غږ پسې مړه دې؟ اصلاٍ اوس تازه هغه ښځه شوې کوم چې ما غوښتل، ارامه او عاجزه، ښځه باید یوازی "سمده" په سترګو" ووایي او بس.

د هغه په دې خبرو مې سترګو کې اوښکې راغله، که څه هم پوهېدم همداسې جاهل دې خو توقع مې نه درلود داسې مخامخ راته ووایې، رانږدې شو غوښتل مې منع کړم خو بیا هم همغه لعنتي احساس د هر رقم کار او خبري څخه منع کړم، فاتح لکه هغه حیوان په نظر راته کتل لکه زمرې چې خپل په لومه کې راګېر شوې هوسۍ ته ګورې، هغومره شرور او ناپاکه، داسې نظر چې زما د وجود څانګه، څانګه او ریښه، ریښه یې ولړزول.

فاتح زما پر شونډو سترګې خښې کړې وه، بغیر له دې چې زما خراب حالت ته پام وکړې په داسې لهجه چې زما زړه یې سینه کې په ټوپونو کړو ویې ویل: شل کاله کېږي د دې شونډو په ارمان وم، شل کاله کېږي د دې شپې په ارمان وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خپل د دې خبرې سره سم زما خواته رانږدې شو د هغه د هر ګام رانږدې کېدلو سره زما معده سوځېده او فکر مې کاوه نږدې ده ټول هغه خوړلې او ناخوړلې شیان قې کړم، د هغه لاس چې زما پر لاس کېخود شول زما زړه راته وویل ورته زارۍ پیل کړه، ورته ووایه بد مې کړې خیر دې خوشې مې کړه، د هغه د سا اخیستلو څخه مې لا کرکه راتلل، د هغه د خبرو څخه، ناز ورکولو څخه، مهربانې څخه د هر شې څخه مې کرکه کېدل، هغه چې زما په ظاهر تسلیم شوی حالت خو سترګو کې کرکه ولېدل، لاپسې وحشي شو، خپل غوسه، خشم او قهر یې غوښت په هغه رقم پر ما خالې کړې

هرڅومره چې کوښښ یې وکړو ترڅو شاید زه وژاړم یا زارۍ وکړم یا حتا یوه بله خبره وکړم خو ما هېڅ ونه ویل هېڅ، کله چې کار یې خلاص شو او لکه یو وحشي ځناور پشان په ستمې راڅخه لرې شو، زما اوښکې پر مخ وبهېدې، خپل ټول ژوند مې په بربادې کې لیده، خپل سر انجام مې هغمه قوطي ګولې او ځان وژنه لېدل، لځایه پاڅېدم د سینګار میز خواته لاړم او د لاندې روک څخه مې سپین دسمال راوخیست، اوښکې مې بې اختیاره پر مخ په بهېدو وه، هنداره کې مې خپل رنګ پرېدلې څهرې ته وکتل، نور راته ځان په هنداره کې نه ښکارېده فکر مې کاوه هغه بلقیس چې پېژندل مې مړه شوی، شاید نن ماښام د هغې پاتې اخرۍ نښې هم لمېنځه لاړل ...

***

سهار د مولا د آذان څخه مخکې د کوټې د دروازې خرپ مې واورېده او پوهه شوم، چې زما د جسم او روح قاتل له کوټې ووت، هغه هم تندی تروش نیولې او خفه وو، البته د هغه خفګان زما سره د کړې کار له امله نه وه، بلکې هغه خفه وو ځکه د خوب په نړۍ کې ما همدې کور او کوټې ته دې د ناوی په شکل راوستې ووا! شاید که پخوانې حالت کې وایې د دې خبرې پسې مې ښه په زوره خندلې وایې له دې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب کې فاتح مجبوره شو سینګار وکړي،سپین جوړه جامې واچوی، او خپل کور ته را وداه شې، خو اوس راته دا خبره دومره د ارزښت وړ نه وه، اوس راته دا خبره با ارزښته وه او مهمه چې زه به هېڅکله فاتح د دې کار لپاره ونه بخښم هېڅکله هم نه، او نه به خپل کورنۍ وبخښم او نه هم د ده کورنۍ، که زه هم د خدای بنده اوسیږم او خدای راته څه حق او حقوق راکړي وي نو زه له خدایه خپل حق غواړم نه د هغه د بندګانو څخه، د هغه بندګان د انصاف کولو جوګه نه دي.

سهار شپږ بجو خواته خواښې مې په پوسخند او سپک کونکي انداز زما کوټې ته راننوتل، او داسې حال کې چې راباندې چغې وهل او ویل یې پاڅه دا ستا د پلار کور نه دي چې تر غرمې ویده یې، د هغه سپین دسمال غوښتنه یې وکړه، زړه مې نه منل چې داسې کار دې وکړم، که هغه پخواني بلقیس وایې قیامت مې جوړه وو، داسې کار به مې کړې وایې چې دا خپله خپل د دې کړې خبرې څخه پښېمانه شوی وایې خو هغه بلقیس فکر مې کاوه کلونه، کلونه کېږي چې مړه شوي، او ما لیاده وتې چې داسې کوم شخص هم یو وخت موجود وو.

په کرار ګامونو د سینګار میز خواته نږدې شوم، د میز روک مې خلاص کړو او هغه سپین دسمال چې اوس په څو څاڅکو وینو لړل شوي وو خپل د خواښې خواته ونیو، له خدایه مې غوښت چې یا ما واخلې یا دا جاهل قوم چې زه یې تر دې حده یو سپک عمل تر سره کولو ته اړ ویستلې وم برباد کړي، خواښې مې په تلوار دسمال زما له لاسه واخیست او په خبرو لګیا شوه، خو زما حالت دومره خراب وو چې همدلته د سینګار میز څنګ کې پر ځمکه کښېناستم، خواښې مې یو څه نور چټیاټ هم وویل او له کوټې ووته، زه پاتې شوم او دا ژړا چې د راتلو نوم یې نه اخیست فکر مې کاوه چیغه او فریاد مې په ستونې کې بند شوي، او هرڅومره کوښښ مې چې کاوه نه مې شو ژړلې.

ګنګسه وم، زړه مې غوښت خدای یو معجزه وکړي او دا حالت خلاص شي، زړه مې غوښت کاش بیرته ماشومه شم او خپل د مور غېږه کې سر کېږدم او هغه راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویښتیان ګمنځ کړې او راته کیسې وکړې، ځان راته د ټول نړۍ بدبخته ښکارېده دومره مې بدن درد کاوه او دومره کمزوي شوي وم چې لځایه د پاڅېدو توان مې نه درلود، هملته د سینګار مېز سره ناسته وم او ژړل مې چې ناڅاپه د کوټې دروازه خلاصه شوه، د دروازې په خرپ په تلوار خپل اوښکې مې پاکې کړل او لځایه پاڅېدم فکر مې کاوه فاتح راغلې؟ نه مې غوښتل هغه زما دا حال وګورې او بیا خپل خرتوب را وښایي.

خو کله چې مې د عایشي طعنه امیز غږ واوریده فکر مې وکړو ځمکه او آسمان مې پر سر چپه شول، هغه دلته زما کوټه کې په دې سهار وختي څه غواړې؟ په تلوار مې مخ ور واړو هغه کوټې ته راننوتل او داسې حال کې چې په پوسخند یې راکتل د کوټې شاوخوا په ګرځېدو شوه، د پالنګ خواته ورغله همغه خوا ته چې فاتح پروت وو همله کښېناستل، ژوره سا یې واخیسته او ویې ویل: د فاتح بوی کوې! دیخوا پروت وو کنه؟

د هغې د دې دومره بې شرمي او سپین سترګي څخه مې سترګي له حیرت خلاصه پاتې شوې، څنګه تر دې حده بې شخصیت کېدي شي چې زما کوټې ته، زما د خاوند ځاي ته راشې او زما د خاوند د ویده کیدو او د بدن د بوی په اره خبري وکړې؟ هغې چې زما حیرت زده څهره ولېده نو په همغه مرداره پوسخند بغیر د کوم ځنډ وویل: د یو چا صاحب اوسیدل مهمه نه ده، مهم د هغه شئ او کس لیاقت درلودل دي، چې ته یې نلرې. ته د فاتح لیاقت نه لرې هغه تا نغواړې، فاتح د خلکو د شرم او خپل د پلار د کړې قول په خاطر ستا سره واده وکړو کنه، ټول پوهېږي چې فاتح ما غواړې نه تا، خو پوهېږي ما پر تا زړه سوځېږي.

په همغه تحقیر لرونکي انداز یې راوکتل او ویې ویل: پر تا هم اجبار او زور زیاتې شوې، زه پوهېږم چې ته هم فاتح نغواړې.

د هغه په دې خبري غوښتل مې خوله خلاصه کړم او induced وایم ته حق نلرې زموږ شخصي موضوع کې لاس وهنه وکړې، خو ناڅاپه رایاد شول چې ما نن خپل د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شخصي ژوند او بیحد خصوصي او شخصي موضوع په اړه کوم چې اسلام د هغه په اړه ویلي وه چې باید د ښځې او خاوند منځ کې راز اوسیږی او هېڅوک یې په اړه خبر نشي او نه دې هم دوي د هغه موضوع په اړه چاته خبري وکړې، ما نن د هغه کار دلیل او ثبوت دوه لاسه خپل د خواښې په لاس ورکړې و، نو نور حریم شخصی چیرته ما ته پاتې وو؟

عایشه- ګوره زه دلته د جنګ په خاطر نه یم راغلې زه راغلې یم ترڅو ستا سره مرسته وکړم.

په مشکوک نظر مې بغیر د څه ویلو وروکتل، دا راغلې زما سره مرسته وکړې؟
– څنګه مرسته؟
زما په پوښتني د هغې لږ تمه پیدا شوه او په خوشحالۍ وویل: ګوره ته فاتح نغواړې هغه هم تا نغواړې، اورېدلي مې دې ته په انسټیوټ کې پر یو هلک مینه وې!؟
د دې خبري سره سم یې په شیطانی خندا وویل: البته پر ما مربوط نه ده ستا مینه او مینتوب زه غواړم پر تا احسان وکړم او درته لاره جوړه کړم ترڅو ته خپل میني ته ورسیږی او زه خپل.

په سر کې مې د هغې خبري ګرځېدل راګرځېدل "اورېدلي مې دې ته په انسټیوټ کې پر یو هلک مینه وې!؟" البته پر ما مربوط نه ده ستا مینه او مینتوب زه غواړم پر تا احسان وکړم او درته لاره جوړه کړم ترڅو ته خپل میني ته ورسیږی او زه خپل."
– دا ته څه وایې؟
عایشي په خندا وویل: دلته څوک نشته چې خبره ورڅخه پټه کړې،ټول کلې خبر دې چې ته پر یو چا مینه شوی وې..

بیا یې په یو مکار لهجه وویل: ګوره بلقیس زما تل ستا شخصیت او اخلاق خوښېږي، ته نه پرېږدي څوک دربانديي زور ووایې او نه هم پرېږدي څوک دربانديي په جبر یو کار وکړې. فاتح او ستا ذهنیت ډېر فرق لرې ته یو تعلیم یافته او باسواده جنۍ یې، او فاتح که څه هم تعلیم کړې خو تر اوسه د اطرافیانو پشان تریخ مزاج او بدخلق

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي، ته ولې غواړې خپل ژوند د هغه سره تباه کړې؟ زه درته لاره خلاصه وم خپل د مینې سره لاړه شه او دا ژوند چې سراسر پکې ظلم او ستم دې پرېږده.

غوښتل مې ورته ځواب ورکړم چې ناڅاپه دروازه خلاصه شوه او فاتح راننوت، د هغه په راننوتلو عایشه په تلوار د پالنگ پاڅېده او په یو ناز او نخرو د فاتح خوا ته ورغله او ورسره خبرې پیل کړل، چې ما د حیرت خوله خلاصه پاتې شوه، دا باید تللې وایې هندي فلمونو ته دلته څه کوي؟ خو فاتح بغیر له دې چې د هغې خبرو ته کومه توجه وکړې په تروش تندی لومړۍ زما خواته او بیا د کوټې خواته کتل، د عایشي په هغه ډول خبرو کولو زما خوا وگرځېده زړه مې غوښتل قي ووهم.

عایشه په شیطانه لهجه وویل: د ماما زو د واده په اول سهار څوک خپل ناوی یوازی نه پرېږدي، خلک ښه گمان نه کوی.

فاتح داسې حال کې چې د دروازې له مخې لرې کیده او هغې ته یې د وتلو لاره ورکول په تنده لهجه یې وویل: چا ویلې ما یوازې پریخودلې؟
بیا یې خپل د لاس پلاستېکونه پورته کړل او داسې حال کې چې د عایشي مخکې یې ښوراوه ویې ویل: شاید تللې وم د واده په لومړۍ سهار خپل د میرمنې د زړه او فرمایش خواره ورته راوړم.

د فاتح په خبره د عایشي د غاښونو د چېچولو غږ مې واضح واوریده، خو د دې څخه مخکې چې کومه خبره وکړې فاتح وویل: البته پاتې سوه د خلکو خبره، نو د ماما لوری ماته د خلکو داسې بیځایه خبرې د سپی د کوړنچېدو هومره هم ارزښت نه لرې، که زحمت کم کړې غواړم خپل د ښځې سره صبا نارې وکړم یوازې ...

د فاتح په خبرو چې واضح ویل ورکه شه زما له کوټې څخه، عایشه په غوسه د کوټې څخه ووتل او دروازه یې داسې بنده کړل چې د ټک څخه یې زما اوږې وپرېدې، او د فاتح غږ مې هم واوریده چې د شونډې لاندې په غوسه وویل: دا هم د ترکي سریالونو برکت، ای لعنت دې وې پر شیطان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې په تلو فاتح تازه زما خواته فکر شو او په ټُنده لهجه یې وویل: ته دومره عقل نلرې کله چې زموږ ځایونه هوار دې نه باید څوک کوټې ته پرېږدې، بلخصوص دا، خو تا د اجازه ورکولو سره مجلس هم ورسره پېل کړې؟ یو شئ په نوم د شخصي حریم وي! ځېنې شیان باید د ښځې او خاوند منځ کې راز اوسیږي او د دې کوټې څخه دباندې و نه وځې، ته څنګه تر دې حد ساده کېدلې شې چې، سهار داسې حال کې چې زموږ د شپې د خوب ځایونه هوار دې یو نفر کوټې ته پرېږدې، دا خبرو باندې ستا سر نه خلاصیږي؟ دا خبري هم باید زه درته وښایم؟ اصلاً تا په دې سهار وخت د هغه شلی..

فاتح خپل خبره پرې کړل او داسې حال کې چې خپل ویښتیانو کې لا کش کاوه ویې ویل: ما د هغې څخه هېڅ ښه نه راځې نو کوښښ وکړه که نور نه وې زموږ د کوټې څخه یې لرې وساتې کرکه لرم له دې چې زموږ کوټه کې وګرځیږي.

بغیر د څه ویلو مې ورته وکتل، هغه ویل شخصي حریم؟ راز خبري؟ زموږ کوټه؟ دا همغه انسان وو چې پرون ماښام یې لکه یو څېرونکي ځناور پشان زما سره رفتار وکړو، او د همدغه کس مور راغله زما سره یې بد چلند وکړو او هغه خبره چې د ده پر وینا راز او خصوصي وه، هغه یې رسوا کړل، زه حیرانه و دې خبري ته وم، چې څنګه د دې دومره کارونو باوجود دې کرار ولاړ دې او وایي" زموږ کوټه، او خصوصي حریم!"

کله چې زما ځواب یې وانه وریدو نو تندې لا پسې تریو کړو او غږ یې کړل: پوهه شوې او کنه؟

دومره مې ورڅخه بد راغلې وه چې حتا زړه مې نغوښت د دې وروسته غږ یې لا واورم، په همدې خاطر ژر مې سر وخوځاوه ترڅو نور خبره کش نکړې، هغه خپل د لاس پلاستیک پر پالنګ کېخود او داسې حال کې چې د الماری خواته څرخېدو ویې ویل: اممم تاته مې د بیرون څخه ډوډۍ راوړې، یو وخت د یو چا له خولې څخه مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوريدلې وه چې ستا برياني وريژي خوښيږي! نو ما هم هغه راوړل البته ځکه چې سهار وختي وو نو په بېحد زحمت مې پيدا کړل.

بغير د څه ويلو مې ورته وکتل، شايد يوه شيبه مې دا فکر له ذهن څخه تير شو چې اخر چا ورته ويلې زما برياني خوښيږی؟ خو دومره دا فکر ژر تېردونکې وو چې بيخې توجه مې ورته ونکړل.بغير د څه ويلو د پالنګ خواته لاړم او پلاستيک مې راواخيست که بل هر وخت واې نو د دې وريژو لپاره به مې خولې اوبه کړې وايې خو اوس يوازی مې غوښتل يو څو ګولې وکړم چې هم د کمزورتيا له امله را ونه غورځېږم او هم د دې لپاره چې د فاتح خوله بنده شې او نور څه ونه وايې.

هغه په ظاهره و ماته شا کړې وه او نه پوهېږم الماری کې د څه پسې ګرځېدو، خو زه ډاډمنه وم چې د هغه ټول فکر او هوش زما خوا ته دې او هسې هلته لګيا دې. او شک مې هغه وخت په يقين بدل شو کله چې ما د دوه ګولې ډوډي خوړلو وروسته لاس ونيو او هغه په تلوار مخ راوګرځه وو او ويې ويل: ولې دې لاس ونيو؟
کرار مې وويل: مړه شوم.
فاتح- تا خو يوازی دوه ګولې وخوړل، دومره ژر مړه شوي؟

نه مې غوښتل ورسره خبری وکړم، د هغه داسې مظلوم نمايې زما زاره چول، د هغه دومره بلاو او مصيبتونو وروسته چې ده زما په سر راوړل، اوس يې ځان داسې مهربانه، مهربانه کاوه او زړه يې غوښت د ماشومانو پشان ما په يو وريژو ختا باسې! نه پوهېدم څه وکړم؟ نه مې بهر د تلو زړه غوښت او نه مې هم دلته يوازی د ده سره د پاتې کېدلو زړه وو، اخر د ناچارې څخه مې کمپل پر ځان کش کړو او څملېدم ترڅو شايد زما د سر لاس واخلې او لاړ شې خپل د کار پسې خو، د څو شېبو وروسته کله چې زما ځنګ ته پالنګ ښکته شو او ورسره د هغه غږ مې خپل د غوږ ځنګ ته واوريده پوهه شوم چې دا عذاب دايمې دې او د ده څخه نور و ماته نجات نشته.

ما کمپل خپل د سر لرې نه کړو نه مې غوښتل د هغه منحوس څهره وګورم، خو د هغه لاس مې محسوس کاوه چې کرار کرار يې زما د ويښتيانو سره تېره وه، د څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېبو خاموشۍ وروسته هغه په یو پښېمانه لهجه وویل: زه درڅخه بخښنه غوارم، باور وکړه ما هېڅکله نه غوښتل زموږ پېل دې داسې بد اوسيږي، خو ستا داسې ناڅاپه خاموشي او هېڅ نه ویل ما تر جنون رسه وې، زه غوارم ته راسره خبري وکړې را ته ووایې چې کوم کار مې صحیح دی او کوم غلط؟ دا چې ته څه و نه وایې او داسې چوپ کینې د دې څخه بتر حات شاید راپیښ شي، نو خواهش درڅخه کوم بلقیس! زما سره خبري وکړه.

د هغه په خبرو مې سترګې له اوښکو ډکې شوې، اوس چې هرڅه يې له مینځه ویوړل اوس وایې خبري راسره وکړه؟ زه د هغه پښېمانتیا څه وکړم کله چې هغه زما روح را ووژل، وایې خبرې وکړه ترڅو ستونزه حل کړو! همغه ژړا حال کې پوسخند مې پر شونډو خپور شو، ما چې هر ځل کوښښ کړې د ده سره خبري وکړم هغه ورځ یوازیني شئ چې نصیب شوي مې دې د دغه کس وهل وه او بس. ما نور د ده سره د خبرو کولو زړه نه درلود نه مې غوښت ورسره خبري وکړم، ده یواځې خپل ځان ته کتل او خپل ځان ورته مهمه وو، نو د داسې انسان سره بحث کول داسې دې لکه د خر په غوږ کې د یاسین تلاوت کول.

فاتح څه کم او زیات یو ساعت زما و څنګ ته ناست وو او خبري کول خو ما د هغه د دومره خبرو په مقابل کې یو سپړ لا د خولې څخه ونه وت، ما د هغه څخه خپل ټول امیدونه شلولې وه، هغه هېڅکله نشو سم کېدلې داسې نه ده چې ما کوښښ نه وې کړې نه، ما د دې خبرو څخه ډېر مخکې په وار وار کوښښ کړې وو چې د ده سره خبری وکړم او خپل ستونزه حل کړو خو هر ځل زموږ خبره وهلو او کنځلو ته رسیدلې وه، او بس.

څه کم یو ساعت یا هم نیم ساعت وروسته کله چې فاتح زما د خبرو کولو څخه نامیده شو، او پوهه شو چې زه خبري نه کوم ورسره نو په غوسي زما له څنګ پاڅېد، بیا د دروازه کلک ټک چې د هغه د تلو ګواهي ورکول، کمپل مې د سر لرې کړو سترګي مې چت ته ونیول، په دې ټول نړۍ کې ځان راته یوازی،یوازی ښکاریده، فکر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې کاوه هر چا ته که خپل د زړه درد ووایم نو هغه به ما ته بد وایې، او ما به ملامته کړې، سترګي مې د اوښکو ډکي شول، او هغه یوازینی کس ته چې تر اوسه راسره پاتې و په هر غم او هر خوشحالۍ کې موجود او حاضر وو، و هغه ته مې د زړه ګیله پیش کړل "خدایه ته راسره مرسته وکړه، هر چا په یو بهاني زه یوازی پریخودم یوازی ته راته پاتې یې،زه نه پوهېږم چې د دې لارې په پاې کې څه څېز زما په تمه دې؟

خو هر شې چې وي که شر هم وي خدای ته یې و ماته خیر کړه، زه ستا څخه بغیر نور هېڅ مرسته کونکي نه لرم. ته مې مدد کونکي اوسیږه ته هغه شئ را پیښ کړه کوم کې چې زما خیر وي، موږ انسانان بېحد بې صبره او جاهل یو موږ ډېر وخت خپل په خیر او شر نه پوهېږو، ته چې د هر شئ څخه با خبر ذات یې ته راته لاره وښایه.

ښه مې چې د خدای سره خبري او ګیلې وکړل لځایه پاڅېدم حمام مې وکړو خپل ویښتیان مې ګمنځ کړل، یو جوړه سم کالې مې واچول او اراده مې وکړل د کوټې څخه ووځم د غرمي وخت وو چې د کوټې څخه ووتلم که څه هم زړه مې نه غوښت او هغوي هم راباندې غږ نه وو کړې خو مجبوره وم چې لاړه شم، هسې خپل مکار خواښې مې پېژندل پوهېدم له قصد پر ما غږ نه کوې ترڅو کله چې فاتح راشې زما شیطنت ورته وکړې چې فلانکې او بستانکي راغلې وه خو ستا ښځه یو ځل سر دې خوا راښکاره نکړو، پر شوندو مې نرۍ پوسخند راغلو دا چې څومره زه پېژنم هغومره یې ولاکه زما کاکا چې د دې خاوند دې لا وپیژنی.

دې دواده مخکې څو ځله دا رقم کارونه او خبري کړې وه نو ډاډمنه وم چې بیا همغه کارونه کوې. کله چې دهلیز ته لاړم نو سرخان هوار وو او ټول د کورنۍ غړي بغیر د فاتح او مصور څخه په دسترخان ناست وه او ډوډۍ خوړل، دا چې داسې یوازی او بغیر د چا د ست څخه راغلې وم ځان راته بل ډول ښکارېده د شرم څخه تکه سره شوم، ځان سره مې وویل کاش کوټه کې پاتې واې خو داسې نه واې راغلې، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسترخوان سر ته مشر کاکا ناست وو زما په لېدو یې په ورین تندی وویل: پخیر راغلې ناوې!

بغیر د څه ویلو مې ورته وکتل چې مشر کاکا په خندا وویل: د ناوی پر ویلو عادت نه یم، ته ماته تل د ګل پرۍ او فاطمې پشان وې، اوس چې وایم ناوی! نو فکر کوم، کومه بیګانه جنۍ ده، نه زمونږ بلقیس.
بیا یې وخندل او ویې ویل: راځه ولې پښه نیولې د دروازی سره ولاړه یې؟ بیخي په ښه وخت کې راغلې ما همدا اوس ګل پرۍ ته وویل لاړه شه او بلقیس لور ته غږ که چې راشې خو هغې ویل ته ویده یې! زه ښه شو چې راویښه شوې او راغلې، ډوډۍ په ګډ سرخان ښه خوند کوې.

په حیرت مې د ګل پرۍ خواته وکتل چې هغې په تروش تندی راڅخه نظر واخیست، ښه نو د همدې لومړې ورځې څخه دوست او دښمن معلوم شول، البته د اول هم معلوم وه خو دومره ښکاره نه! کاکا بیا ست وکړو او مجبوره شوم د سرخان خواته روانه شوم خو نه پوهېدم چېرته کینم؟ خو ښه و فاطمې راته خپل څنګ ته لږ ځاې راکړو، فاطمه لږ، لږ د زغمولو وړ وه، یعنې کله ناکله ښه کېدل زما یاد دې مونږ دواړو به ماشومتوب کې یوځاې سره لوبې کول، خو ګل پرۍ دې خدای پر مخه نه راولې سم خپل د مور دویم ورژن ده، حتا د هغې څخه لا سل چنده بتره.

وریژی او غوښه یې پاخه کړې وه، ټولو ډوډۍ خوړل خو زما خواښې لکه چې خپل د بدن غوښه خوړل؟ ځکه د قهر او غضب څخه یو ځل په دې څنګ کېدل بیا دا بل. د هغې نظر مې تعقیب کړو او سترګې مې په نعیم "د فاتح په دریم ورور" ولګېده چې زمونږ د واده لپاره د خارج څخه راغلې وو، هغه خپل د ښځې سره یوزای ناست وو او خپل ښځې ته یې هر څه نږدې کول ترڅو ویخورې، د هغه په دې کار مې ورباندې افرین وویلو نر باید داسې وي، نه دا چې خپل ښځې ته ووایې ته څومره نسه وره یې! د همغه ورځ څخه چې فاتح دا خبره راته وکړل له سر له ډوډۍ خوړلو و ولېدم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا مې نظر خپل خوابنې ته شو چې د زیات قهر نږدې وه وچوې، د هغې د داسې حال پر لېدو په شونډو مې نرۍ مسکا راغله، دیته ویل کېږی قصاص! زړه مې ورباندې یخ شو، البته ما ته خو د هغوي دا کار غلط نه ښکاریده، میړه او ښځه وه که خاوند یې ورته یو ګوله ډوډۍ ورکړې یا یو شې ورته نږدې کړې ترڅو ویخورې نو په دې کار به څه قیامت راشې؟ البته منم چې هغوي یو څه بیحد با محبت کارونه کول، چې هغه هم د ګیلې وړ نه و ځکه خارج کې اوسیدل، البته ما د نعیم ښځه مسکان که څه هم دومره نه وه لېدلې خو همدا څو ورځو کې چې راغلې وه او یو څو لفظ خبرې مو سره رد بدل کړې وه نو زما په نظر ډېره ښه جنۍ ښکارېدل.

البته هر څوک چې زموږ په قوم او قبیله کې و نه اوسیږی هغه ښه خلک دې، یوازینې بدبخت، تنګ نظر، او جاهل قوم او قبیله همدا زموږ وه چې نه یې خدای درسره منلو او نه هم رسول.زما د خوابنې د داسې غوسې سبب دا وو چې مسکان او نعیم دواړه پوهنتون کې د درس ویلو وخت کې یو دبل سره اشنا شوي وه او واده یې وکړو، البته هغه هم څنګه واده وو! زما خوابنې نه منل او دومره تهمتونه او خبرې د بیچاره مسکان پسې وکړل چې اخر د مسکان کورنۍ پښېمانه شول او ویې ویل موږ لور نه درکو تاسو اوس چې زما په لور دومره تهمتونه تړې د واده وروسته به څه حال وی؟

خو د دوي دواړو مینه پاکه وه او هم د خداي رضا وه چې ټول یې یو رقم راضي کړل او همدا چې واده یې وکړو نعیم خپل د ښځې لاس ونیو او د وطن څخه لاړ، بس د هغه ورځې زما خوابنې د مسکان سره توره سترګه وخوړل او هر چیرته چې کښېناستل نو د دې بیچاره ګې بد به یې ویل" چې زما زوی راڅخه پردې کړو، زه یې پریښودم او د دې سره د وطن لاړ" البته زما خوابنې خپل یو انګور هم نه خوښېدل که هغه مسکان وه، که زه وم، که مشر انګور یې زر بې بې وه، یا هم که د کشر زوی سلیمان چې فرانسه کې ژوند کاوه او ښځه یې د دې د طایفې وه او خورزه یې کېدل هغه یې هم نه وه خوښه، نه پوهېږم دې اخر څنګه انګور غوښته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا هم د دوي ټولو سره ښه وه څه ناخه ګوزاره یې کول خو زما سره، زما سره داسې وه لکه نسل تر نسل چې دښمني راسره لرې.

د ډوډۍ خوړلو وروسته غوښتل مې مرسته وکړم ترڅو سرخان او لوښي د نورو سره ټول کړم، خو خواښې په طعنه لرونکي انداز راته وویل: ضرورت نشته ته ځان دلته اوس په دې دوه لوښو اخته کړې چې بیا خاوند او خلکو ته ووایې چې ناویتوب ته یې پرېنخودم او لا مې تخت ټول شوې نه وو چې کارونو ته یې راپاڅولم.

خپل د خوښې منطق او فکر ته حیرانه وم، نه پوهېدم ولې داسې رفتار زما سره کوي؟ ما و دېته څه بد رسه ولې وه؟ سرخان لا کامل نه وو ټول شوي چې ځېنې خپلوان ښځې راغله او مورې یو رسم درلود که څه هم زما په نظر چندان مهم نه وو خو مورې تل په کلک دا رسم ترسره ماوه، زما مور، خاله ګانې او خور هم راغلې وه، د مور غیرې کې مې ځان په زوره کنټرول کړو ترڅو ونه ژاړم، ماته له سر بیرته ځای هوار شو په دهلیز کې زه یې په ډېر عزت په یو نالې کښېنولم او زما غیرې کې یو دوه کلن ماشوم راکړې شو.

نه پوهېږم ترڅو ساعتو به هلته ناسته وم او هغوي مجلس کاوه او چاې څښل د څو ساعتو وروسته، ټول یو د بل سره په مشورې شول او ګل بې بې عمه یې وټاکل ترڅو ما د دې عذاب خلاص کړې، هغې زه د ځایه پاڅه ولم او کوم نالې چې زه ورباندې ناسته وم پورته کړل، د نالې لاندې زمورې رواج وو د جنۍ کورنې پیسې کېږدې او ما مور هم دوه زرګونه کېخودلې وو.

دې رسم ته مورې ویل د تخت ټوله ول، او زما په خیال فارسیبانانو ورته ویل پاتختي! دا ماشوم ځکه د ناوي غیرې کې ورکوي چې د دوي د جاهلانه رسم په مطابق دوي عقیده لرې په دې رسم خداې به ناوی ته هم کوچني ورکړی، او جالب لا دا چې تل د ناوي غیرې کې هلک ماشوم ږدې نه جنۍ! او تخت ټوله ول مطلب هم داسې ده چې ناوې ته وایې میلمستیا دې خلاصه شوه او ته نور د دې کور یوه غړې یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يعنې که دا خبري زه يو فرهنګ دار کس ته وکړم، ولاکه زما په خبرې باور لاوکړې چې داسې عجيب کارونه دې هم کېږې، خو څه وکړم چې داسې رواجونه موږ درلود او تر اوسه يې عملې کوو، د ماښام د آذانو وخت وو چې راغلې کسان يو، يو روان شول اخرې کسان چې پاتې وه زما مور او خاله ګانې وه، مور مې چې چادرې په سر کړل ترڅو لاړه شې زما مقاومت مات شو او اوښکي مې پر مخ وبهېدل، زړه مې غوښت زه هم حجاب وکړم او د مور سره کور ته لاړه شم، هلته که څه هم تل د پلار ټُند مزاج او سختګيری وه

خو د دې ځاې څخه په زر ورو بهتره وو، مور او خاله ګانو مې په وار وار مخ ښکل کړو او خداې پامانې وکړه، تر دروازې ورسره لاړم، د دروازی مخکې ولاړه وم او خپل د مور قدمونه مې شمارل چې د کوڅي څخه ووتل او زما له سترګو پناه شول، نو زما اوښکو هم پر مخ لاره ونيول، په ژړا مې د کوڅې خواته کتل چې همدې وخت کې مشر کاکا د کوڅي د سر ښکاره شو، په تلوار مې دروازه بنده کړه او کور ته ننوتلم.

مشر کاکا اخلاق ما پيژندل هغه خپل د زوې څخه سل چنده بد زړه او شکمن وو، که زه يې لېدلې وايې د دروازی مخکې ښه يې بيابه کولم او د دې لياظ يې هم نه کاوه چې تازه ناوې يم يا که د ده وربره يم. خپل کوټې ته لاړم په پالنګ پريوتم او همغسی مې ژړل زړه مې خپل کور خپل کوټه او خپل ځاې غوښت، زړه مې مور غوښتل، زړه مې د الهام هغه بې نمک ټوکي غوښتل چې زموږ د خنده ولو لپاره يې کول، خو افسوس چې بغير د ژړا څخه نور هېڅ کار مې نشو کولې، همغسې ژړل مې او پر پالنګ څملېدلې وم چې نظر مې ناڅاپه د فاتح پر ځاې ولګېده، همغه ځاې چې نن سهار عايشه هلته کښېناستلې وه او هغه بيځايه اپلاتې خبري و ماته ويلې وه، کرار د فاتح د بالښت خواته نږدې شوم د بالښت د لاندې څخه يې ماته يو تور تار ښکارېده چې لاندې راوتې وو.

په مشکوک انداز مې بالښت پورته کړو چې پر يوه کړې ستنې باندی مې نظر ولګېده چې په کامل توګه په بالښت کې ننوتې وه يوازی هغه تار يې چې لس دولس غوټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

درلود لږ راوتې وو، چې هغه هم که سم غور مې نه واې کړې امکان يې نه درلود ويې وينم، کړه ستنه مې د هغه تور تار سره چې لس دولس غوټې خوړلې وه راوخيست، د هغه په لېدو مې يوازې يوه خبره ذهن کې ګرځېدل او هغه دا چې دا جادو دې! خو ولې؟

د دروازې په خرپ په تلوار مې هغه کړه ستنه خپل په لاس کې پټه کړل، چې نظر مې په فاتح ولګېده په سترې ستومانې څهره کوټې ته راننوت او د شونډو لاندې په بېحد سترړيا يو سلام راوچو، داسې حال کې چې هغه کړې ستنې مې فکر ګډوډ کړې وو د هغه ځواب مې د هغه پشان يا هم د هغه څخه لا بتره په کرار عليک کړو او لځايه پاڅېدم ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

فاتح په درانه ګامونو کوټې ته راننوت خپل پټو یې پر پالنګ کیخود او خپل د لاسې ساعت په خلاصیدو شو او همغه حال کې زما څخه چې د الماري څنګ ته جوخت ولاړه وم او هغه کړه ستنه مې لاس کې پټه کړې وه وپوښتل: څنګه یې؟ ورځ دې پخیر تېره شوه؟

بغیر د څه ویلو یوازې سر مې وښوراوه، هغه نیم نظر بغیر د سر ګرځولو زما خواته واچو، خپل د لاس ساعت یې د پالنګ څنګ ته په میز کیخود او هغه نرۍ جمپر چې اچولې وو هغه یې هم لرې کړو، او پر پالنګ کښېناست، دا چې د پالنګ هغه بلخوا زما پر ځای کښېناستلې وو نو تندی مې تروش شو، زه نور هلته نه ویده کیږم خپل ځانته لاندی ځای اچوم، زړه خو مې غوښته بیخې د هغه کوټه کې چې دې موجود وې او اوسیږی هلته ونه اوسیږم خو افسوس چې پوهېدم که داسې کار وکړم نو بېحد بدې پایلې به ولرې. هغه کامل زما ځای کې څملېده خپل د کمیس د یخن یو دوه تڼې خلاصې کړل او بیا یې نظر زما خواته کړو او ویې ویل: ولې هلته په دوه پښو ولاړه یې؟ راځه کښېنه.

او خپل څنګ ته پالنګ خوا ته یې اشاره وکړل، له دې فکر چې بیا و هغه ته نږدې شم او د ده بوې استشمام کړم زړه مې بد کېده او زړه مې غوښت قی ووهم، شاید زما له څهرې زما پر احساس پوی شوی وو چې تندی تروش کړو او ویې ویل: چې نه کینې نو هسې هم ولاړه یې ماته یو پیاله اوبه راوړه خپل د خیره.

بغیر د څه ویلو له کوټې ووتم، تازه مې سا واخیستل شوه، فکر مې کاوه د هغه په شتون کې سا لا نشم اخیستې، د آشپزخانې خواته لاړم هلته زر بې بې او ګل پرۍ لګیا وه د ماښام لپاره یې دیګ پاخه وو، زما په لېدو له ورایه ښکارېده چې د دواړو تندي تروش شوو،د هغوي په دې کار پښه نیولې د آشپزخانې دروازی سره ودرېدم نه پوهېدم ولې داسې رفتار راسره کوې؟ ما د دوي په حق کې اخر څه کړې وه؟ ما خو د دوي د ورور سره په زور خو واده نه وو کړې؟ یا ما خو څه ورباندې ناره نه وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهلې چې د مجبورۍ او د خلکو له شرم یې راسره واده کړې وې؟ اخر د دوې ستونزه زما سره په څه خاطر ده؟

د دوي په دې کار مې زړه په درد شو، ما خپل ټول کورنۍ مور، پلار، ورونه، خور هغه بیغمه ژوند ټول پریخود او د دوي کور ته را واده شوم، او هغه وخت دوي د یو ګوله ډوډۍ، او د سر له پاڅه د یو چت په خاطر پر ما احسان بار کوې او داسې تندی راته تروش کوې کنه نور خو ما د دوي ځاې نه دې تنګ کړې، په خفګان مې یو پیاله د اوبو ډکه کړل او بغیر له دې چې د دوي سره کوم خبره وکړم د کوټې خواته روانه شوم، دروازه مې چې خلاصه کړه نو فاتح زما ځاې کې څملېدلې وو او خپل لاس یې هم خپل په سترګو کېخودلې وو د دروازې په خرپ یې لا سترګي خلاصي نکړې، لکه چې ویده شوي وو؟

نه پوهېدم غږ وربادنې وکړم او کنه؟ د څو شېبو کش مکش وروسته و دې پایلې ته ورسیدم که ترې اوسېږي نو خپله راویښ کېږي او ماته ضرورت نشتهرچې راویښ یې کړم، د همدې پرېکړې پر بنسټ پیاله اوبه مې د پالنګ څنګ ته پر میز کیخودل او خپل د کوټې هغه بلخوا خپل د راوړې بکسونو خواته لاړم، دا دوه غټ بکسونه زما د 23 کال ژوند سامان وه خپل د پلار کور کې، نه پوهېدم چېرته یې ځاې پر ځاې کړم. د لومړنۍ بکس خوله مې خلاصه کړه زما کالې او نور سامان وه پکې ببړته مې بنده کړه، د دویم بکس خوله مې چې خلاصه کړه نو نظر مې خپل د پوهنتون په چپټرونه او کتابونو ولګېده او سترګې مې د اوښکو ډکې شول.

همداسې په نامیدې مې کتل چې نظر مې د یو کتاب پر جلد ولګېدې، د ناول کتاب وو شبنم راته راکړې وو نه پوهېږم ولې خو هېڅکله مې ونه لوست! داسې حال کې چې دومره د ناولونو سره مې مینه او شوق وو خو هېڅکله مې دا ناول ونه ویلو شاید دلیل یې د ناول نوم وو! "د هدیرې ناوې" نوم یې راته تر ډېره بریده غمجن ښکارېده او ما فکر کاوه ناول به ضرور د یو جنۍ د ژوند په اړه وې چې خاوند به یې مړ کېږي او پر دې به ډېرې ستونزې او مشکلات راځې، که څه هم دا ناول مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل ځېنو ملګرو ته ورکړي وو د ویلو لپاره او هغوي ټولو د ناول د ویلو وروسته ډېر تعریف ورڅخه کړې وو.

خو ما به چې وپوښتل څنګه کیسه یې وه؟ نو ټولو به راته ویل ترڅو خپل یې و نه لولې زموږ په خبرو د کیسي پر مفهوم نه پوهېږي. تقریبا یو کال کېده دا ناول راسره وو، او د دې دومره مودې وروسته تازه اوس مې لږ زړه غوښت دا ناول ووایم، او شاید دلیل یې هم زما خپل غمجن حالت وو کله چې موږ غمجن یو نو غمجن شیانو خواته جذب کېږو، او غمجن کتابونه، لیکنې او شیان وایو یا هم غمجن سندرو ته غوږ نیسو، داسې حال کې چې یو اراوپوهني مقاله کې مې لوستلي وه چې داسي وختونه کوښښ وکړې د غمجن څېزونو د اوریدلو او لوستلو څخه ځان وساتي او د هغه لځایه خپل فکر پر یو بل شې مصروف کړې یا حتا لاړ شې او مزاحیه ټوکي ویډویوګاني وګورې.

خو د دې دومره شیانو د پوهېدو با وجود ما غوښته همدا ناول چې زما په نظر غمجن وو ووایم! اراوپوهنه او روحي او راوني او فلانکي او بیستانکي خبري دې هم پر بلا شې. کتاب مې راوخیست او بیرته مې د بکس سر بند کړو نه مې غوښت د اوس لپاره خپل شیان سم کړم شاید زما پر ټک، ټک فاتح راویښ شوي واې، البته ما سره د هغه د خوب کوم غم نه وو، یوازی نه مې غوښتل راپاسېږي او بیا زما څخه هسې پوښتني پیل کړې، هملته د الماري څنګ کې کښېناستم او کتاب مې پرانیسته، د کتاب پیل کولو مخکې یو نظر مې د فاتح خواته چې بیغمه پر پالنګ پروت وو او کرار ویده و واچو او زړه کې مې ورته ښه کنځل وکړل.

مور او خویندو یې دلته پر ما قیامت جوړ کړې و او زما سره یې دښمني راخیستې وه د ماما هغه لیونۍ لور یې جادو ته ملا ترلې وو، څلور ساعت زه هلته په دوه پښو ناسته وم او ښور مې نشو خوړلې د هغه بېځایه رواج لځایه او اوس دې خان صیب راغلې او د یو پوښتنې او امر وروسته کرار بیغمه پروت و او خوب یې کاوه. بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايې ولې زما سره خبري نه کوې او ستونزه د خبرو له لارې نه حل کوې! دې ډېر د خبرو دې؟

په کرکه او نفرت مې ورڅخه نظر واخیست او د کتاب خواته مې وکتل، چې ناڅاپه یو فکر مې ذهن ته راغلو!

فاتح ویلې وه ترڅو چې ته ویده نشې نو ماته هم خوب نه راځې! نو اوس څنګه زه خو ویښه وم او دې ویده شوی؟ یعنې اوس ویده دې او تللې همغه د خوب نړۍ ته؟ کوم چې څه کم دا یو میاشت کېدل موږ دواړه پکې بند پاتې و؟

شیطان ویل نړدې ورشه او وګوره چې ویده دې یا که د دروغو د ویده کیدلو چل کوې؟ شاید د رښتیا ویده وی، یا هم ویښ به وې او همداسې پروت به وې، بیا مې د ځان سره وویل اصلاً پر ما یې څه؟ خپل اوږه مې په بې پرواۍ پورته واچول او خپل ناول مې راوخیست "د هدیرې ناوې" اصل کې یو ایراني لیکوالی لیکلې وه بیا زموږ یو پښتني لیکوالی په نوم د "فرشته سعیدي" پښتو ته را ژباړلې و، د ناول اول صفحه کې د افغانستان د علومو اکاډمی یو غړی "فرشته سعیدي" ته د دې ناول د ژباړلو لپاره افرین ویلې و چې د فارسي ژبې څخه یې ناول زموږ ژبې ته را ژباړلې و او دومره لوې خدمت یې پښتو ادبیاتو ته کړې وو، مقدمه مې لږ لږ ورڅخه وویل او دویم صفحه مې راواړل ترڅو ژر تر ژره ناول پیل کړم.

خو دویمه صفحه کې هم د همدی اکاډمی یو بل غړی ورته شاباس ورکړې وو، بیا مې هم څه ونه ویل او دریمه صفحه مې د ناول ویلو په امید واړول، چې ګورم دلته هم د همدې اکاډمی یو بل غړی ورته افرین او شاباس او درې منه نور تعریفونه لیکلې وه! حوصله مې تنګه شوه دا نو څه ریشخند دې، افرین ورته وایست لاړشې ژباړونکي ته مسج وکړې او جار او قربان ورته ووایست دا نو څه معنا چې درې صفحي د ناول ته یواځې د فلانکي صیب او بستانکي صیب څخه مننه وکړې؟ د ځان سره بنګ،بنګ مې وو او د ناول پسې مې ورقې اړول خو په نهایت خندا او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ریشخندې کې د هغه 160ورقو ناول څخه 12/13 صفحې یوازې د افغانستان د اکاډمۍ غړو مبارکیاني وه چې اغلې فرشته سعیدي ته یې ورکړې وه.

د دوې په دې کار مې د یو څو وخت مخکې د ویل شوي کتاب د لیکوال خبره مې یاد ته راغلل هغه لیکوال خپل د کتاب په مقدمه "سریزه" کې ډیر یو جالب خبره کړې وه چې تر اوسه مې ذهن کې پاتې، هغه ویلې وه " زموږ خپرونديې اداري د دې څخه ګیله کوي چې لیکوالان نشته ترڅو کتابونه ولیکې او یا یې هم وژباړي، ترڅو زموږ علمي بهیر پرمختګ او رشد وکړې! خو هغوی دېته نه ګورې چې افغانستان کې د کتاب چاپ کولو بهیر څومره ظالمانه دې، یو لیکوال چې تازه د لیکوالۍ ډګر ته راشې او شاته کلک واسطه ونلرې د هغه کتاب د چاپ کولو لپاره هېڅوک ورسره مرسته نه کوي، هغه کس مجبوره دې خپل کتاب خپل په شخصي پیسو چاپ باندې کړې.

کله چې چاپ شې نو اخیستونکې څوک نشته ځکه دومره مشهوره نه دې چې څوک یې کتاب واخلې، نوځکه زیاتر لیکوالان مو په مجازي توګه کتابونه لیکۍ چې هغه کې بیا بیچاره ګانو ته دا ستونزه وې چې هغه لیکل شوي اثر یې یو بل نفر خپل پر نوم نشر کوي او د ده دومره خوارۍ هسې ضایع کېږي، او همدا لرې د یو سم منبع د نه درلودو او د تشویق نه کولو د دې سبب کېږۍ چې لیکوالان کتاب لیکلو ته زړه ښه نه کړې او له بلخوا، هغه یو څو لیکوالان چې شاته کلک واسطه لرې هغوی زیاتر داسې موضوعات راخلې چې نوي نسل نشې را جذب کولې او دا په پایله کې دا ټول دلایل د دې سبب کېږي چې زموږ ټولنه د کتاب ویلو او لیکلو څخه زړه تور شې.

نو زما توصیه دا ده چې د دې لځایه چې خپل په کتاب کې سلګونو او زرګونو کسانو نومونه واخلې او تعریفونه ورڅخه وکړې، د هغه لځایه یو آدرس یا یو پته ولیکې ترڅو دا تازه لیکوالان خپل لیکل شوي اثار هلته واستوي، هغه وخت به تاسو ووینې چې موږ څومره تکړه او با استعداد لیکوالان لرو."

اوس هم دا ناول څه ناڅه ما ته همغسې ښکاریده زړه مې غوښت له سر یې بیخې ونه وایم خو د بیکاره کښېناستلو څخه بهتره وو په 13 صفحې کې ناول پیل شو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر ساده او روان قلم.

یو جنۍ په نوم د زینب په کلي کې اوسیږی، کیسه د جنۍ د ماشومتوب څخه یې پیل کېږی هغه وخت چې دا ماشومه ده یو بل ماشوم هلک چې نوم یې محسن دې او د دوي همسایه دې د دې جنۍ سره مینه لرې، همغه ماشومتوب کې دوي دواړه یو پر بل مینان دي او په کلي کې لاس نیولې سره گرځې، د ناول منځ کې سوچونو پر مخه کړم واقعاً زه حیرانه یم هغه کسانو ته چې وایي زه د ماشومتوب څخه خپل د کاکا یا ماما یا خاله په لور مین وم یا مینه وم! اخر ماشومتوب کې کله مینه کېږي؟ هغه وخت د ضد او ماشومتوب دوره وې! زما چې خومره یاد ته راځې ماشومتوب کې زه به وم کوځه به وه او فاتح به وو او ټک به وو بس!

ولاکه ما ماشومتوب کې لېدلې اوسیږی چې فاتح دې یو شې واخلې او ماته یې راکړې یا کوم داسې د مینتوب کار وکړې، البته گیله هم نه کېږی ځکه ماشومان و، په دې کارونو مو سر نه خلاصیدو، که رښتیا ووایم نو تر اوسه مې ولاکه سر خلاصیږی چې دا مینه اخر څه شې ده؟ څه بلا ده؟ څه رقم ده؟ زما د عمر په دې 23 کالو کې ولاکه یو چا راته د دروغو لا ویلې وې چې مینه درسره لرم. دا خلک څنگه د ماشومتوب څخه مینه لرې، یار لرې، عاشق لرې او هغه وخت زه تر اوسه د یو دروغو" مینه درسره لرم" د لفظ پسې مې سترگي وتې!

یا خو له سره د ماشومتوب وخت کې د مینه کولو خبره دروغ وه، یا هم زه په یو بل نرۍ کې لویه شوي وم، چیرته چې دا خبري نه وه. خپل فکرونه مې لرې کړل او بیا مې د ناول یوه ورقه وویل د زینب دوي کلي ته بنجاری والا راځې د هغه سره یو ښکلې شني سترگي نانځکه وي زینب هغه نانځکه ډېره خوښه کېږي خو ځکه چې غریبانان دي نو هغه نانځکه نشې اخیستي زینب په ژړا خپل کور ته ځې محسن چې د دوي گاونډی دې زینب د ژړا حال کې گورې او پوهېږي چې دا نانځکه غواړې، نو هغه په منډه خپل کور ته ځې خپل خزانه ماته وي او د بنجاري والا پسې ځغلې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دوي د کلې ښخه لرې تللې وی، خو محسن یې پېدا کوي او همغه نانځکه زینب ته اخلې، کوم چې زینب د هغې د درلودو لپاره ژړل.

نه پوهېږم ولې خو دا ناول زما د ژوند پښان راته ښکارېده البته چپه! ما هم ماشومتوب کې یوه نانځکه خوښېدل په سل جبر او زارۍ مې واخیستل او فاتح زما د هغه نانځکې ټول طلاې ویښتیان وشکول بیا یې زما نانځکه راته په چاقو ټوټه، ټوټه کړل.ناول ته مې زړه تنګ شو هغه کې داسې خبرې وه کوم چې ما یې تل ارمان درلود، ما تل غوښتل یو داسې کس لکه د همدی ناول د محسن پښان زما سره وي او زما د خوښي کارونه راته وکړې خو بدل کې خدای دا، د کتاب څخه مې نظر واخیست تر څو د هغه بیغمه او خوبولې خواته وګورم چې نظر مې د هغه په خلاصو سترګو پاتې شو چې له ورایه یې پرق واهه او دوه سترګي یې ماته نیولې وه.

د هغه د ځېر، ځېر نظر په لېدو ورختا شوم او ناول مې راښکته کړو، دې له کله داسې ماته سترګې نیولې وه؟ چې زه خبره لا نه شوم! فاتح چې زما نظر ولېده نو په نرۍ مسکا یې وویل: انسان کتاب د بیځایه فکرونو څخه د خلاصون او د یو شې د زده کولو لپاه وایې، نه دا چې غوسه شې او جوش وخورې اوس دا" دهدیرې ناوې" کتاب کې څه لیکلې وه چې ته داسې د غوسي ورته تکه سره شوي؟

بغیر د څه ویلو په تلوار مې کتاب بند کړو او غوښتل مې چې بکس کې کېږدم چې فاتح را غږ کړل: مه ..
ور ومې کتل چې هغه د څملېدلې حالت څخه راپاڅېده او کښېناست، بډه یې زما پر بالښت ولګول او ویې ویل: دلته راوړه کتاب.
بغیر د څه ویلو مې وروکتل زړه مې نه غوښت کتاب مې هغه ته ورکړم، فاتح چې هرکله زما شیانو ته لاس وهلې نو راته خراب کړې، او بیا د هغه وروسته جنګ هم راسره کړې، زما خاموش نظر چې هغه ولېده نو دا ځل یې په کلک او څه لږ طنز لرونکي انداز باندې وویل: راوړه وعده درکوم چې کتاب دې ونخورم. که مبادا ومې خوړو یو بل درته اخلم قسم دې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې نه غوښت خو مجبوره وم، بغیر د څه ویلو پاڅېدم او کتاب مې د هغه خوا ته ونیو؟ چې فاتح د کتاب اخیستلو وخت کې په یو ناڅاپه حرکت کې زما لاس هم خپل د ځان خواته کش کړو، دومره ناڅاپه دا کار یې وکړو چې د وحشت او وېرې څخه بې اختیاره مې د خولې څخه چغه ووتل، خو هغه بغیر له دې چې زما وېرېدلې حالت ته کوم پام وکړې زه یې پر پالنګ خپل د غیږې خوا ته کش کړم. د څو شېبو وروسته چې وېره مې لږ کمه شوه نو ځان مې د هغه په غیږه کې پوره ورکه شوی ولېده. د شالخوا د هغه په سینه مې تکیه وهلې وه او هغه خپل دواړه غښتلې نارینه لاسونه زما څخه راچاپیر کړې وه او کتاب یې لاس کې نیولې وو.

خپل د موقعیت او حال په لېدو نږدې وو زړه مې تر خولې راشي، د هغه د پرون ماښام وحشیانه کړنه مې د سترګو ښکته او پورته شوه او د وجود زړه، زره مې د هغه څخه د لرې کېدو فریاد او کوکاري وهلې، خو فاتح بغېر له دې چې زما حالت ته کومه توجه وکړې سر یې زما و مخ ته نږدې کړی وو او ساه یې زما د غوږ څنګ ته ویستل، د هغه د هر ساه اخیستلو سره زما ټول بدن زړه،زړه د هغه څخه د کرکي او بې زارۍ اعلان کاوه، بغیر د څه ویلو لکه بت پشان غیږه کې ناسته وم، چې هغه په بډ غږ وویل: د دې لځایه چې د کوټې هغه سر کې کښېنې او یوازې ځان کتاب ووایې څومره ښه به وشي چې راشي دلته زما غیږه کې راته کتاب ووایې، داسې هم ته راحته یې او هم به دېیو فایده ماته را ورسیږي.

فاتح خپل د خبرې سره سم کرار په خندا شو، د هغه د خبرو او خندا په اوریدو مې زړه غوښت حمله ورباندې واچوم او ورڅخه لرې شم، د هغه خبرې ماته ټول د شهوت، هوس او خواهشاتو څخه په ډک رنګ کې ښکارېدل، د هغه غیږه راته نا امنه او مرداره ښکارېده، که څه هم شرعي نکاح مو ترل شوي وه او هغه زما خاوند او محرم په حساب راتلو، خو بیا هم ما د هغه څنګ ته په اوسیدو بد احساس درلود، زما د دې ټولو منفې احساساتو دلیل همدې پر خپله وو، هغه زما سره د یو وحشي او تېرې کونکي کس پشان کړنه وکړه، د هغه کار شاید د ده په نظر حلال وو خو ماته د زر حرامو څخه لا حرامتره ښکارېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای فرمايي چې اسلام کې زور نشته، نو بيا دا کوم کړنه چې زما سره کېدل ايا دا زور نه وو؟ ايا د اوه ورځو په عمر ماشومه د بل چا په نوم کول زور نه وو؟ ايا دا نکاح چې زما په زړه نه بلکې د کورنۍ او د خلکو له شرمه ترسره شوه ايا دا زور نه وو؟ ايا دا زما واده خپله سراسر زور، ظلم او ستم نه وو؟ او د فاتح د ماښام کار ايا هغه زور، زياتې او جنسي تېرې نه وو؟ او حتا همدا اوس د ده دا کار زور نه دې؟ زه دده دا کار ته مينه او محبت نه وايم بلکې ناوړه ګټه اخيستل او زور او زياتې وايم.

فاتح د کتاب يو څو صفحي واړول او د هغه وروسته يې کتاب بند کړو او ويې ويل: څومره اپلاتې ويلې وه، دا نو کتاب شو چې ته يې وايې؟
هېڅ ځواب مې ورنکړو، چې هغه زما زنه ونيول او خپل خواته يې زما مخ وګرځوه او ويې ويل: ولې خبرې نه کوې؟ هومم؟

بيا هم بغير د څه ويلو مې ورته وکتل چې د هغه په تندی کې څو کرښي د غوسي را برسېرې شوي او دا ځل يې لږ په کلکه وويل: تر کله غواړې دا رقم د چوپتيا روژه ونيسې او خبرې ونکړې؟

دومره مې ورڅخه زړه تور وو چې بې اختياره مې ورته وويل: د مرګ تر ساعت.

زما په داسې کلکه او تُنده لهجه د هغه سترګي له حيرت خلاصي پاتې شوي، خو بېر ژر د حيرت ځاې غوسې ونيوه، او ويې ويل: يوازی په دې خاطر چې کار ته د تلو اجازه مې در نکړه؟

هېڅ مې ونه ويل چې د هغه غوسه لا زياته شوه، په لوړ غږ يې وويل: ځواب راکړه تاته وايم، يوازی په همدي دليل ځکه هغه مردار ځاې ته د کار کولو لپاره دې نه پرېږدم؟ هاا؟

د هغه په دومره لوړ غږ غوږونو کې مې انګازی پيل شوی، نه پوهېږم ولې نور مې ورڅخه ډار نه درلود يوازی کرکه او نفرت و بس، کوښښ مې وکړو ورڅخه لرې شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو هغه اجازه رانکړل، په بېحد ورو او په مات لهجه مې ورته وویل: زه ستا ښځه هېڅ نغوارم، هېڅ.

زما په خبرې هغه په پوسخند زما لاس خوشې کړو د میز له سره یې ګیلاس اوبه راوخیستل او په یوه ساه یې ټول وڅښل بیا یې زما خواته چې د هغه د اوبو ښښلو څخه مې ګټه پورته کړې وه او د هغه له څنګ د پالنګ هغه بل څنګ ته تللې وم راوکتل او ویې ویل: څه مطلب زما ښځه هېڅ نغوارې؟
نه مې غوښت ځواب ورکړم، خو کله چې د هغه قهرجن نظر مې ولېدو نو په نه زړه مې ورته وویل: نغوارم درسره خبري وکړم.
فاتح- خو زه غوارم درسره خبري وکرم، ته زما ښځه یې او دا زما حق دې چې پوهه شم چې اخر څه بلا را نازله شوي چې ته داسې رفتار زما سره کوې؟

بیا هم بغیر د هېڅ خبري کولو مې وروکتل، خبري نه کول لومړۍ کې ډېر سخت وې خو کله چې تر یوه هفته د چا سره خبري ونکړي نو ورو، ورو عادت کېږي خپل خبری د ځان سره وکړې نه دبل چا سره او ما هم همدا عادت اخیستی وو ما د ځان سره په ساعتونو، ساعتونو خبری کول خو د بل چا سره یوازی "سمده" ضرور" په سترګو" صحیح ده" او داسې الفاظ خولې ته راتلل، په دې یوه هفته کې ما د خبرو کولو چل لا لیاده وتې وو! داسې لکه کلونه، کلونه چې کېږي خبری نه کوم، البته باید ووایم چوپتیا هم ځانته یو خوند لرې، چې هر یو یې په خوند نشې پوهېدي.

زما د داسې خاموشې څخه د هغه عصاب خراب شول او خپل اصلې شخصیت یئ راښکاره کړو، او په غوسه یې وویل: ماته وګوره کله چې خبري درسره کوم نو ځواب راکوه، کنه په خدای قسم دا ژبه دې در پرې کوم ترڅو سم ورڅخه بیغمه شې.

بیا هم بغیر د څه ویلو مې یوازی وروکتل، فاتح زما خوا ته لاس اوږد کړو خو د دې څخه مخکې چې لاس یې ماته راورسیږي د کوټې دروازه وټکېدل او د هغې سره جوخت د فاطمې غږ مې واوریده چې موږ دواړه یې د ماښام ډوډۍ لپاره غوښتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فاتح په غوسه" سمده اوس درځو وويل" د هغې د تلو وروسته فاتح څو شيبې زما خواته په ځېر، ځېر راوکتل خو کله چې زما خاموش نظر يې ولېده نو له پالنګ پاڅېده څو ځله د پالنګ څنګ ته په قدم اخيستلو شو او خپل ويښتيانو کې لاس تېر کړو او اخر کې د يو کلک استغفرالله پر ويلو بغير له دې چې زما خواته وګورې د کوټې د دروازې خواته روان شو، له کوټې ووت او دراوزه يې په دومره کلک د ځان پسې بنده کړه، چې د سنګار مېز هنداره لا وخوځېده.

د هغه د تلو څو دقي وروسته زه هم ورپسې روانه شوم، نه مې غوښتل څوک زموږ د اختلاف او جنګونو په اړه خبر شي، سرخان د غرمې رقم په د هلېز کې هوار وو مشر کاکا د سرخان سر کې ناست وو، راسته خواته يې مصور ناست وو او د هغه څنګ ته فاتح ناست وو او نور ټول د غرمي رقم په سرخانه ناست وه، زما په راتلو فاتح يو نظر راوکتل خو څخه يې ونه وی، زه هم د فاطمې څنګ ته کښېناستم او که څه هم بوږی خوړل مې زړه ته نه کېدل خو د زړه له زوره مې يو دوه ګولې وکړل، د بوږی خلاصيدو وروسته مې مرسته وکړه سرخان مو ټول کړو او هغوي لا چاي دمه ول چې زه د کوټې خواته روانه شوم.

بېحد خوب مې راتلو داسې بل ډول سم خوب زنګه ولم، زړه مې غوښت يوځاې سر کېږدم او ويده شم، کله چې کوټې ته لاړم د پالنګ په لېدو مې بيا ټول وجود د کرکې او نفرت څخه را ډک شو، زړه مې غوښت بيخي د دې کوټې څخه لاړه شم خو افسوس چې امکان يې نه درلود، د پالنګ لاندې مور مې يو څو کمپلونه اضافه کېخودلې وه، د هغمه کمپلونو څخه مې يو را واخيست او لاندې په فرش مې هوار کړو بل مې هم پر ځان کش کړو حتا بالښت مې لا د پالنګ راونخيست او يو اضافه نرۍ کمپل مې قات کړو او د سر لاندې مې کړو، همدا چې څملېدم کرار، کرار سترګې مې ګرمې شول او د خوب خواته روانه وم.

چې د کوټې دروازې خرپ وهل او زما خوب يې لږ وپره وو، بغير له دې چې وګورم څوک دې بيا مې د ويده کيدلو کوښښ وکړو چې د فاتح غوسه ناک اواز مې تر غوږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو.

فاتح- ولې پر ځمکه څملېدلې یې؟
پوهېدم که ورته ووایم ځکه چې پالنګ ستا منحوس بوې کوې او ستا هغه غیر انساني کړنې مې یاد ته راوړې، نوځکه لاندې غوارم ویده شم، نو بغیر له کوم شک ضرور په دې نیمه شپه یو جنګ جوړه وی، نو اراده مې وکړه ځان په خوب واچوم چې شاید خوشې مې کړې، خو هغه کرار زما خواته رانږدی شو او داسې حال کې چې پر دوه پښو زما و مخې ته کښېناست ویې ویل: ځان په خوب مه واهه، کله چې ته ویده شې نو زما هم خوب راځې او مجبوره یم ویده شم خو اوس ماته خوب نه راځې نو مطلب ته ویښه یې، نو د انسان بچې پشان راته ووایه ولې لاندې پریوتلې یې؟

اه لعنت دې په دې ریشخند کار شې چې زما خوب یې لا دده سره بند کړې او بهانه لا نشم ورته راوړلې سترګې مې پوره خلاصې کړې او دا ځل مې یو بل بهانه ورته راوړه.

– کله چې پر پالنګ وېده کېږم نو ملا مې درد کوې، عادت نه یم د پالنګ سره نو زه به پرځمکه ویده شم، ته پر پالنګ ویده شه راحته.

زما په ځواب د هغه وریځې له حیرت پورته شوې او څو شېبې وروسته لږ په اندیښمن انداز یې وویل: ډاډمنه یې چې د ملا درد دې د پالنګ له لاسه دې؟ کوم ستونزه خو نلرې؟ ښه یې نوره؟

پوهېدم چې د هغه اشاره څه ته ده نو ځکه مې تندی تروش کړو او ومې ویل: ښه یم که اجازه راکړې ویده شم لا به ښه شم.

زما په خبرې فاتح بغیر د څه ویلو پاڅېده او ویې ویل: هو .. هو ویده شه په کراره. دا چې دومره زر قانع شو او زه یې خپل پر حال پریخودم حیرت مې وکړو، خو له بلخوا خوشحاله شوم چې نور که نه وې د خوب وخت کې خو د ده له لاسه بیغمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوم. په همدي فکرونو خندا پر شونډو سترګي مې وترل چې خپل و څنګ ته د یو شي په غورځېدو ژر مې سر وګرځه وو چې فاتح په شیطان مسکا خپل بالښت زما وشاته کیخود او ویې ویل: که ته پر پالنګ نشي ویده کېدلې او ملا دې درد کوي نو زه خو په فرش ویده کیدلي شم.

او خپل د خبری سره یوځاې زما شاته په هوار کړې کمپل څملېده، د څملېدلو سره سم یې زما کمپل راڅخه کش کړو او جوخت زما سره پریوته، ما کوښښ وکړو ځان ورڅخه لرې لري کړم خو هغه لا د ځان خواته کش کړم او خپل لاسونه یې پر ما راچاپیر کړل او کرار یې وویل: دومره لغطي مه وهه کراره ویده شه، مګر ستا خوب نه وو راغلې؟

نور مې ځان ونه ښوراوه، او د هغه غیږ کې مې ارام ونیو د هغه ساه چې له شالخوا په ویښتیانو او غاړې مې لګېده نو د بدن ریشه، ریشه مې ورڅخه د کرکي او بې زارۍ ښکاروندوي کوه، خو نه پوهېږم ولې د کرکي او نفرت څنګ ته یو ناشنا او ګنګس احساس مې درلود، داسې احساس چې ما خپل لا نشو درک کولې، ما د فاتح د داسې زور ویلو او ما په خبرو راوړلو او داسې کارونو د کولو څخه کرکه کېدل خو نه پوهېږم ولې لږ،لږ مې خوښېدل هم!

خپل احساساتو ته په حیرت وم له یوه خوا مې ورڅخه بد راتلل خو له بلخوا د هغه داسې پاملرنه او خیال ساتل مې خوښېدل، نه پوهیږم ولې دا دوه بېل او متفاوت احساسات په یو ځل ناڅاپه زما وجود کې سرونه راپورته کړې وه؟ داسې احساس مې درلود لکه خپل د ځان سره چې په جنګ یم، یو خوا زما عقل راته نصیحت کاوه او ویل یې چې منطقي فکر وکړه او خپل ژوند هسې په بېځایه ضد کولو مه برباد کوه، هر شي چې وو اوس تېر شوې د دې وروسته خپل ژوند وژغوره، خو له بلخوا احساس مې کاوه چې د زړه په کونج کې مې یو قهرجن او غوسه ناک ماشوم پلتې وهلې ناست دې، او د دې ټولو کارونو څخه ناراضه دې او هغه راته د جنګ کولو، لرې کېدو او انکار کولو امرونه صادر کول، او هر دقه یې راته ویل چې دا ژوند نه ژوند.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او زه د دوارو منځ کې بنده وم، او خاموشي مې اختيار کړې وه نه مې د عقل او منطق خبره منلې شوه او نه هم د هغه قهرجن او نامیده ماشوم چې یوائځې راته د بربادۍ خبرې کول، همدغه ګډوډ فکرونو او سوچونو کې خوب وړی وم ...

***

د رڼا په لګېدو سترګي مې پرانیستي د فاتح کوټه کې پر پالنګ څملېدلې وم، لومړۍ فکر مې چې ذهن ته راغلو دا وو چې زه خو لاندې پر فرش ویده شوم بیا دلته څنګه راغلم؟ په تلوار مې د فاتح پسې وکتل چې خپل و څنګ ته خپل په جسم مې نظر ولګېده او تازه مې فکر شو چې زه د خوب نړۍ کې یم او د لته سهار دې، عجیب وو خو فاتح لا تراوسه ویده وو! که راویښ شې بیا دلته مجلس راخلې او زما هېڅ حوصله ورته نه وه، ځان سره وبنګېدم په خوب کې لا د ده له لاسه بېغمه نه یم.

په تلوار پاڅېدم او بغير له کوم شور ماشور څخه له کوټې بیا له کوره ووتم، لا سهار وختي وو شاید پنځه یا هم شپږ بجې شاوخوا وه، ژوره ساه مې واخیستل پر بدن مې د یخ لرزه راغله خو کوم پام مې ورته ونکړو او کرار کرار د سړک خوا ته روانه شوم، دا خوب دومره هم غضب نه دې باید ومنم چې دلته بیغمه ګرځم هر کار چې کوم څوک راسره کوم کار نلرې او هر کار چې ریښتینی نړۍ کې نشم کولې دلته یې ترسره کولې شم او دومره واقعي ښکارې چې فکر کوم ریښتینی نړۍ ده نه د خوب.

تقریبا دا یوه هفته کېدل چې له کوره هېڅ ځاې نه وم تللې، د چا سره خبري مې نه وکړې او د فاتح خبره د چوپتیا روژه مې نیولی وه زړه مې دومره تنګ وو چې حد نه درلود، همداسې کراره، روانه وم او شاوخوا دوکانونه، سړکونه او خلکو ته مې کتل او دا فکر مې کاوه چې ایا دا خلک چې دلته دي ایا دا په ریښتینی نړۍ کې هم شته؟ یا هسې دلته ماته ښکارې؟ خو عجیب وه څو ځله دلته چې کوم کسان مې لېدلې وه هغه مې په ریښتینې نړۍ کې هم په همغه قد،قواره، اخلاق او څهرې لېدلې وه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړۍ ځل چې په دې موضوع پوهه شوم یوځه و ډارېدم، خو بیا وروسته دا موضوع راته جالبه ښکاره شوه، فکر وکړې دلته چې زه هرڅوک وګورم،خبرې وکړم، معلومات ورڅخه واخلم، هغه کس په ربښتینی نړۍ کې هم هغه اخلاق، فکر، ذهنیت او همدا ژوند لرې؟ ناڅاپه یو شیطاني فکر مې ذهن ته راغلو.

شیطان ویل لاړه شه او عایشي سره خبري وکړه! زړه مې غوښت پوهه شم چې ایا فاتح و هغې ته د ربښتیا کوم داسې پټه وعده د پردې تر شا ورکړې وه یا که دا هسې زما د خواښې په خبرو تر دې حده سپین سترګي شوي وه؟ همدی فکرونو کې زړه نا زړه وم چې د جیب څخه مې د موبایل غږ اوچت شو، جیب ته مې لاس کړو د فاتح موبایل مې جیب کې وو او ورته زنګ راتلو، شماره مې نه پېژنده نه پوهېدم څوک دې؟ زړه نا زړه وم چې ځواب ورکړم او کنه؟

بیا مې ځان سره وویل چې دا خو خوب دې او زه هم فاتح یم! نو ځواب ورکول ورته کوم جرم نه دې، هسې هم فاتح نه خبر کېږي، په دې فکر په شیطنت مې شنه تڼې ووهل او هلو مې کړل.

زما د هلو د ویلو سره سم د هغه خوا یو مردانه غوسه ناک اواز مې تر غوږ شو چې ویې ویل: مرګ او درد یې هلو د کافر خنزیر اولاد.

د هغه په ځُنده لهجه مې خوله له حیرت خلاصه پاتې شوه، دا څوک دې چې فاتح ته کنځل کوي؟ او هغه هم تر دې حد بد او مردار؟

موبایل مې راښکته کړو نوم مې ورڅخه وکتو فاتح د دغه بې ادب کس نوم ثبت کړې وو، "سیاوش" نوم مې ورڅخه څو ځله د ژبې لاندې له ځان سره تکرار کړو، عجب نوم یې دې سیاوش! تراوسه مې په پښتنو کې داسې نوم بېخي نه وو تر غوږ شوي، د هغه د کنځلو غږ لا راتلو چې ما موبایل وربانديې بند کړو، خیرن! نه پوهېږم ولې خو دا چې فاتح ته یې کنځل کړې وه راباندې بد ولګېده. د سړک څخه مې غوښتل تېره شم زړه مې غوښت د بولاني خرخونکي خواته لاړه شم او یو دوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بولاني واخلم، دا بولاني خوړل داسې به بيغمه زړه د سړک غاړه کې يو بل خوند او مزه لرې چې د بيان وړ نه ده.

لا بولانې والا ته نږدې شوي نه وم، چې په ناڅاپه توګه مې احساس کړو مخ پر هوا يم، او روح مې د بدن څخه د وتلو حال کېده، غوږونو کې مې د بنګهارې اوازونه پورته شول او داسې احساس مې کاوه چې يو څوک ما په زوره،زوره ښوراوي، يوه شېبه مې احساس وکړو چې ساه مې بنده شوه او د هغه سره سم په ژوره ساه او راوتلو سترګو له خوب راويښه شوم.

تېزه، تېزه ساه مې اخيستل فکر مې کاوه نږدې ده زړه مې د سينې څخه را ووځې، يو چا مې پر ملا لاس تېر کړو او د هغه سره سم د فاتح غږ چې په انديښمن لهجه يې وويل: ارامه اوسيږه هېڅ خبره نشته، راويښه شوی.

د څو شېبو وروسته چې لږ زړه مې د ټوپ وهلو څخه کرار شو او يو غړپ اوبه چې فاتح راته راکړل و مې وڅښل او نفس مې ځاې ته راغلو په حيران او قهرجن نظر مې د فاتح خواته وکتل، ده زه له خوبه راپاڅولم هغه هم داسې په يو بد ډول باندې نږدې وو زاره راوچوی، د کړکې خواته مې وکتل لا د ماښام تياره خپره وه، ساعت ته مې وکتل د شپې يوه بجه وه، په همغه ګنګس، حيران او غوسه ناک نظر بيرته مې د هغه خواته کتل پيل کړل ترڅو پوهه شم ولې زه راويښه کړم؟

خو فاتح راته بيحد غير نرمال ښکارېده تندی تروش نيولی و، سترګې تکې سرې وې نه پوهېدم چې څه چل دې؟ هغه چې زما حالت لږ ښه ولېده نو لاس يې زما د ملا څخه لرې کړو او په يو نارامه لهجه يې وويل: بلقيس يوه پوښتنه درڅخه کوم او قسم در کوم چې د چوپ اوسيدو يا هر بل کار لځايه سم صحيح ځواب راکړې سمده؟

حيرانه، حيرانه مې وروکتل نه پوهېدم ولې ناڅاپه داسې شو؟ فاتح زما لاسونه خپل لاسونو کې ونيول او داسې حال کې چې سترګې زما سترګو کې خښې کړې وه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

درانه غږ وويل: هغه شپه ستا لاس کې څه وو؟

د هغه په پوښتنې لا پسې ګنګسه شوم نه پوهېدم کومه شپه او څه ياده وي؟
فاتح چې زما ګنګسه او حيرانه څهره ولېده لږ نور هم را نږدې شو او ويې ويل: پرون ماښام کله چې ته کوټې ته راغلې ستا لاس کې يو شې وو او ځان سره دې د ژبې لاندې لعنت، لعنت ويل هغه څه وو؟ او څه شو؟

د فاتح په دې خبره سترګي مې لا پسې له حيرت را ووت، ناڅاپه مې زړه کې زر رقم فکرونه راغلل او ټول هم منفي، بغير د څه ويلو مې يوازې ورته وکتل، هغه چې زما خاموش نظر ولېده زما لاسونه يې په کلک وځنډل او تقريبا په لوړ غږ يې وويل: ځواب راکړه بلقيس، داسې چوپه مه اوسېږه. هغه څه وو؟ او څه شو؟ ووايه چې اوس هم ستا سره دې ..

د فاتح غږ کې يو رقم عجز، درد، او ناباوری وه، دومره يې لهجه خواره وه چې ما خپل ځان سره هغه کړې وعدي او خبري لياده وويستي او د شرم څخه په ډکه لهجه مې وويل: هغ... هغه ... سپين دسمال وو ..

چوپه شوم او د فاتح خواته مې وکتل د هغه مخ له غوسي تک سور شو، خو خاموش وو او په سترګو يې ويل چې خبره پوره کړه. د هغه د داسې حالت په لېدو و ډاره شوم غوښتل مې ورڅخه لرې شم خو فاتح زما لاسونه کلک ونيول او داسې حال کې چې د غوسي څخه يې خپل غاښونه يو پر بل چيچل ويې ويل: د څه لپاره و؟ او څه دې کړو؟

په ځېر،ځېر مې وروکتل دومره جاهل نه وو چې په دې ريشخند او غير اخلاقي رسم يې سر خلاص نشې، خو عجيب وه چې ما احساس کاوه هغه غواړې دا موضوع زما له خولې واوری! که بل هر وخت وايې نو شايد ويلې مې وايې دا هم بل مضريت او رزالت يې چې هغه موضوع پر ما بيانه وي! خو اوس د هغه حالت ماته بيحد خراب

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلومیده، داسی لکه چې زما په خبرو شکنجه کېږی! هغه زما لاسونو ته زور ورکړو ترخو خبري وکړم.

د هغه مخ ته په کتو مې وویل: ګل بې بې عمه راکړو و... ویل یې دا حق ستا د مور وو چې دا درکړې خو هغه نشته ... او ... او ... د

خبره مې نشو ویلې خو نه پوهېږم پر هغه څه مرګ شوی وه چې داسي په جدیت په تمه وو ترخو زه ورته داسي یو خرابه موضوع تشریح کړم، کله چې پوهه شوم بل لاره نشته او باید خبري وکړم نو سترګي مې پټې کړل او په یوه ساه مې ټوله کیسه بیان کړل ..

د خبرو خلاصیدو وروسته مې سترګي خلاصي کړې او د نامیدۍ اوښکي مې پر مخ وبهېدي، هغه ورځ ما له خدایه د مرګ غوښتنه کړې وه خو نه دا چې دومره دې سپکه شم، هغه ورځ مور او زوی دواړو زما پر حریم تېري کړې وو، بغیر د زره شانتې رحم څخه ...

فاتح په همغه نظر چې نامیدي، غوسه،قهر، درد، او زر رقم نور احساسات ورڅخه څرګندېدل بغیر د څه ویلو راته څېر شو، په ظاهره یې و ماته کتل خو د څهري څخه یې ښکارېدل چې فکر یې په نور ځایونو او خیالونو کې چکري وهې ...

***

په آشپزخانه کې لګیا وم د غرمي لپاره مې بانجان پخول، زما د خوښې خوراک وو. نو ځکه مې په ډېر خوند ورته پیاز میده کول او غوړې مې سره کول، خواښې مې خپل د دواړو لورګانو سره تللې وه خپل د ورونو کور ته، زر بې بې هم خپل د اولادونو سره تللې وه خپل د پلار کور ته، مشر کاکا هم نه پوهېږم چېرته تللې وو، او فاتح هم د تل پشان کار کې وو، او زه یوازی په کور کې لګیا وم خپل د خوښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواره مې پخول کور کې ارامه ارامي وه، البته کور کې هر کله چې زما خواښې ونه اوسیږو نو تل همداسي ارامي وي، البته د حق تېره نشم نو دا څو وخته کېدل چې خواښې مې دومره زما سره خوله نه اچول!

نه پوهېږم څه تعویذ جادو ورباندې شوی وو خو دقیقاً که ووایم نو د هغه شپې وروسته چې فاتح په هغه بېول راویښه کړم او هغه عجیب غریب پوښتنې راڅخه وکړل د هغه شپي د سهار څخه نیولې تر همدا یوه میاشت چې زما د واده او دلته راتګ څخه تېرېدل، نه خواښې مې راپوري د پخوا پشان کار درلود نه یې لورګانو او نه هم زر بې بې، عجیبه وه خو د هغه شپي وروسته ناڅاپه ټول شیانو تغیر وموند حتا فاتح!

د هغه شپی وروسته نور فاتح زما په خبرو نه کولو نه غوسه کېده، نور یې جنګ او دعوا نه کول، یو دم شخصیت یې 180 درجې تغېر موندلې وو، باید ووایم چې عاجز او سنګین شوي و، نور د ماشومانو پشان د هر خبري پسې نه ګرځېدو، هر دقه یې ناقه بهاني او جنګونه نه کول، مهربان شوي وو! باید ووایم د هغه په داسې رفتار او کردار په دا یوه میاشت کې زه لږ، لږ و دې ژوند ته په امید شوي وم، ما هم خپل ضد کول څه ناڅه کم کړې و، ورو، ورو دواړه یو نرمال او عادی ژوند خواته راروان وو.

او زه بیحد منندوي وم له دې چې د فاتح ذهنیت داسې بدلون موندلې و، که دا بدلون ورته هرچا، هر کس یا هم هر خبري او حتا که تعویذ لا ورکړې اوسیږی، زه د هغه کس څخه په زرګونه واره منندوي وم او جنتونه مې له خدایه ورته غوښتل چې داسي تعویذ یې پر فاتح کړې وو. نور مې ذهني او فکري جنګ نه درلود، د ژوند لاره راته تر یوه بریده واضحه ښکارېدل، که څه هم تراوسه له دې چې اجازه یې نه وه راکړې چې کار وکړم لږ مې زړه ورڅخه نیولې وو خو بیا هم کوښښ مې کاوه د دې موضوع سره جوړه راشم، او خپل ژوند په دې خبرو تریخ نکړم.

دا دومره پرمختګ زموږ په رابطه کې هغه هم په دې دومره کمه موده د یوه میاشت کې ټول د فاتح د ښه کېدو له وجهې وه، هېڅ رابطه او اړیکه یوه طرفه او یو جانبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېڅکله نه جوړېږي او د هغه څخه لا مهمه دا چې یوه اړیکه تر هغه وخت د هغه پر معناو او اصولو نه پالل کېږي ترڅو درې اثاثي ټکي پکې مراعات نشي، لومړۍ او تر ټول مهم دوه جانبه احترام!

ترڅو چې موږ په یو اړیکه کې د مقابل جانب احترام ونه ساتو، تر هغه وخت به همغه جنګونه او ناخوالې وي کوم چې موږ دا 23 کال ورسره لاس او پنجه نرمول، فاتح په دا 23 کالو کې زما د خبرې، زما د نظر، زما د احساساتو احترام ونه ساتو او زموږ پایله شوه جنګ او جګړه، خو دا یوه میاشت چې هغه کوښښ کاوه زما خبرو، زما نظراتو او زما احساساتو ته پام وکړي او احترام یې راته د کورنۍ، خپلوانو او پردیو مخکې راکوو نو زما د زړه هغه کرکه او نفرت ورو ورو ورته په مینه او محبت بدلیده.

موږ ښځې د احترام وړې یو، موږ غواړو زموږ د ژوند شریک وموږ ته احترام راکړې توجه وکړي، نه دا چې یوه خبره پورته ښکته شوي نه وي او د ده بوکسان او لغتې شروع شوې وي. دویم شئ چې ما تل ارمان یې درلود او د یو اړیکې اصلی محور هم دې هغه اعتماد او باور پر یو بل دي، چې دا 23 کال موږ یو پر بل نه درلود، فاتح به تل ماته د انسټیوټ د هلکانو څخه نیولې د لارې، کوڅې، بازار ټول کسان ماته یاده ول، او ویل به یې چې ته د دې ټولو سره اړیکه او یارانه لرې او وروسره جوړه یې.

ما به هم تل د هغه د داسې تهمتونو په بدل کې د هغه د مردار فکر طعنه او پیغور ورکوو، البته زما زړه هم د عایشې په موضوع کې فاتح ته بیحد خراب وو او اوس هم څه ناڅه شکمنه یم خو دومره نه چې وغواړم خپل ژوند وربانډې خراب کړم، کله چې موږ دا طعنې، پیغورنه، او شکونه پریخودل او پر یو بل مو باور کول پیل کړل نو باید ووایم زموږ ژوند کی معجزه وشوه، نور یوه خبره ما د دې لپاره نه ورڅخه پټ کول چې فاتح که خبر شې نو بد ګمان به وکړي، بلکې همغه دقه مې ورته ویل فلانکې کار داسې شو او بیستانکی هغسی، او دا کار د دې سبب کېدو چې زموږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اریکه لا یو د بل سره مظبوطه شي او خپل خبري، ستونزی یو دبل سره شریکې کړو، او د دې ټولو برکت یوازی او یوازی یو پر بل باور کول وه.

د پیازو په سوځېدو د فکرونو لړۍ مې وشلېدل او په تلوار د دیګ خواته لاړم، ژر، ژر مې اور ورڅخه مړ کړو او رومیان مې ورواچول اه لږ پاتې وو ټول دیګ مې خراب شي،

د رومیانو سره کېدو وروسته بانجان، مالګه او دیګ دوا مې ورواچول او د دیګ سر مې بند کړو ترڅو پخه شي، او خپل لګیا شوم او خیرن شوی لوښې مې راټوله ول، د لوښو راتوله ولو حال کې مې هغه سندره چې څو ساعت مخکې په ټېک ټاک کې اورېدلې وه د ژبې لاندې مې ورو، ورو د ځان سره زمزه کول.

په سپین مرۍوند به دې ویده کړم تر سهاره
وی زما د میني یاره دیدن دی راوړه
وی زما د میني یاره دیدن دی راوړه ...

کوم غابونه چې پریمنځلي مې وه هغه مې غوښتل پورته الماری کې کېږدم خو لاس مې ورته نه رسیدو، اه دا الماری ولې دومره لوړه جوړه وی؟ خو باید زموږ ښځو پر قد یې جوړ کړې نه د نرانو پر قد! اوس مجبور کوم چوکۍ راپیدا کړم، زه په همدی کش مکش کې وم چې یو شوخ خندان غږ مې خپل د شا څخه واوریده چې ویې ویل:

ناز او نخري دې تر آسمانو رسیدلي زما د زړه ټوټې.
خو لاس دې تر الماری نه رسیږی ...؟

د فاتح په طنز امیز لهجه په تلوار مې مخ وروګرځوه چې هغه مې خندا پر خوله د اشپزخانې دروازې څنګ ته ولېدو، د هغه شوخ لهجي زما خندا راوستوه او ومې ویل:
ماشالله د فرمان عسکر دنده هم ته مخ ته بیایې خبره نه وم.!
زما په خبري د هغه د خندا غږ لا پسې لوړ شو، او ما د لومړۍ ځل لپاره د هغه د خندا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ په اوریدو زړه ولړزېده، او زړه کې مې خوږ احساس وکړو، د هغه خندا او ښه انرژۍ ما ته لا ښه احساس راکړو او پر شونډو مې مسکا ښوره شوه، داسې حال کې چې بیرته د لوښو منظم کولو لپاره می سر ګرځوو هغه ته مې وویل: نن څنګه وختي په دې غرمه کې راغلې؟

فاتح- اممم زما مرغانو خبر را ورسه و چې کور خالي دی، او میرمن دې غواړې.
په خندا مې د هغه داسې شوخي لهجي ته ځواب ورکړو او ومې ویل: اممم مرغان دې خبره غلطه در رسه ولي جناب!

کوښښ مې کاوه ترڅو غاب په پورته الماری کې کېږدم، خو نه کېدو لعنتي ډېر پورته وو، همدغه وخت کې مې فاتح خپل وشاته احساس کړو او بیا د هغه لاس چې زما د لاس څخه یې غاب واخیست او په الماری کې کیخود همغه حال کې په نرمه لهجه یې وویل: زما د مرغانو خبر راوړل هېڅکله دروغ نشې اوسیدلې اغلې، خپل پر خبري څخه اوړېدل نشته ویل دې کنه" په سپین مرونډ به دې ویده کړم تر سهاره، وی زما د میني یاره دیدن دی راوړه " نو وګوره دیدن مې راوړو اوس به خپل خبره عملې کوي.

په خندا مې هغه شاته ټیله کړو.
– دا د مرغانو خبري دې پرېږده، دا ووایه ولې راغلې؟
فاتح څو ګامه شاته لاړو بیرته د آشپزخاني دروازي ته یې ډډ ووهل او ویې ویل: خفه یې کې خوشحاله چې راغلم؟
– ولې خفه اوسیږم؟
فاتح- مطلب خوشحاله یې؟
د هغه خندا او خوشحاله نظر ته مې وکتل او په شیطنت مې وویل: خود خوشحاله یم زما یوازی ډوډۍ خوړل نه خوښېږی.

زما په خبري د هغه خندا لږ کمرنګه شوه او ویې ویل: یعني یوازی د دې په خاطر خوشحاله یې چې ډوډۍ خوړلو وخت کې یوازی نه یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه د داسې خفګان څهري په لېدو خندا مې راغله د دې څخه مخکې چې کوم ځواب ورکړم د هغه موبايل ته زنګ راغلو او هغه د ځواب ورکولو په پار د دهليز خواته روان شو، د فاتح و دي کارونو ته مې خندا پرشونډو راغله، راڅخه د پيازو او غوړو بوی تلو، لومړۍ ځل وو موږ دواړه داسي کور کې يوازی پاتې کېدو او غوښتل مو يوځاي ډوډۍ وخورو.

په تلوار خپل د کوټې خواته لاړم ترڅو کالې مې بدل کړم او لږ عطر ووهم، ما تل د هغه ښځو څخه بد راتلل او خبري مې ورته کول کوم چې خپل خاوندانو ته يې ځانونه نه سينګار کول، سينګار او ښايست خدای انجونو ته ورکړي چې خپل خاوندانو ته يې وکړي، په تلوار مې کالې بدل کړل، عطر مې وواهه نور ارايش خو نه کيدو يوازی يو سور کمرنګ لب شيرن مې پر شونډو کش کړو، د دې څخه مخکې چې د هنداري څخه لرى شم خپل حالت ته مې وکتل، باور مې نه راتلو چې دا دې زه اوسيږم چې په دومره شوق لګيا وم د فاتح لپاره مې سينګار کوو!

په عمر کې مې سوچ لا نه وو کړې چې زه به يوه ورځ د فاتح لپاره ځان جوړه کړم هغه هم په دومره شوق او ذوق!

د کوټې د باندې د فاتح غږ مې واوريده چې ماته يې ناری وهل، د هنداری څخه مې نظر واخيست او له کوټې ووتم زما په ليدو د فاتح پر شونډو مسکا راغله، او زه د شرم څخه تکه سره شوم، سر مې ښکته واچو او غوښتل مې د اشپزخانې خواته لاړه شم، چې هغه کرار وويل: چيرته؟

– ډوډۍ راخلم.

فاتح پر خندا زما لاس ونيو او داسې حال کې چې د دهلېر خواته يې ورلم ويې ويل: يو قاب بانجان وه نور خو څه نه وه ما راوخيستل.

دهلېز ته پر ننوتلو په هوار شوي سرخان مې نظر ولګېده، او حيرت مې وکړو هر شئ راخيستې وه، ډوډۍ،بانجان، اوبه حتا يو پياز يې هم ميده کړې راخيستي وو. د لومړۍ ځل لپاره موږ دواړو په خندا او خوشحالۍ بغير د کوم جنګ او دعوا څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناست وو او بوډۍ مو خوړل، البته فاتح بانجان نه خوښېده او د هر ګولۍ په خوړلو به يې تندی تروش کاوه خو زما لپاره د بوډۍ تر اخره لاس يې د دروغو کاسه کې وهلو، تر دې چې ما ته خندا راغله او ومې ويل:

– زه د هغه ښځو پشان نه يم چې جنګ درسره وکړم چې ته ولې زما د لاس بوډۍ نخوري؟ که زړه دې نغواړې مخوره زه به درته بل شې پاخه کړم.

زما په خبري هغه هم وخندل او ويې ويل: نه کوم ستونزه نشته، ما بوډۍ دفتر کې خوړلې وه، هغه تا ويل چې يوازی ځان بوډۍ خوړل خوند نه درکوي نو ځکه مې يو دوه ګولې بوډۍ درسره وخوړل.

د هغه دومره توجه او پوهي ته مسکا مې پر شونډو راغله او کرار مې وويل: مننه.
فاتح بغير د څه ويلو راته د خو شېبو لپاره ځېر شو او بيا د يو ژوري ساه په اخيستلو يې کرار وويل: د غرمي د لمانځه وخت دې زه تر جومات ځم مونځ کوم، ته يو دوه پيالي چای دم کړه.

سر مې د "سمده" پشان وخوځاوه چې هغه بيا وويل: د جومات څخه د راتلو په وخت څه دې زړه غواړې چې درته د دواکان څخه يې واخلم؟ هوم؟
لږ مې فکر وکړو څه مې زړه غواړې؟
– اممم ماته ګلاب جامون راوړه.

زما په خبري فاتح نرۍ مسکا وکړل او د سمده پر ويلو، له کوره ووت. زه هم په خوشحالۍ لګيا شوم د لوښو پر راټوله ولو، د لوښو مېنځلو او چاې دمه ولو وروسته د کوټې خواته لاړم مونځ مې وکړو، او بيرته لګيا شوم خپل د اريش په سم کولو، خپل کم رنګ لب شيرني مې په تک سور لب شيرين بدل کړو، سترګي مې هم توري کړل او خپل پېکې مې هم را ايله کړو پر مخ، چې همدي وخت کې د کور د دروازي خرپ مې تر غوږ شو په دې فکر چې فاتح بلاخره راغلو په خوشحالۍ له کوټې ووتم زما د وتلو سره سم د دهلېز دروازه خلاصه شوه او مشر کاکا رانوت!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه په لېدو په تلوار مې خپل ټېکری په سر سم کړو او کوښښ مې وکړو خپل هغه تک سور لب شیرنې لږ پاک کړم خو افسوس چې خبره تر خبرې تېره وه او مشر کاکا په حیرت وهلې انداز زما خوا ته راکتل، ورو مې وروکتل غوښتل مې ورته ووایم پخیر راغلې کاکا، خو کله چې د هغه نظر مې ولېدو خبره مې خوله کې وچه شوه، هغه داسې د کور شاوخوا او ماته راکتل چې بغېر د څه ویلو د سترګو له نظر یې هر شئ په ډاګه څرګند وه، او هر کس پوهېدلې شو چې هغه د څه په اره فکر کوي؟

د کاکا په دې نظر د شرم څخه زیات بد احساس مې وکړو، هغه داسې ما ته او بیا د کور شاوخوا ته کتل لکه غواړې هغه کس چې ما کور ته د ځان لپاره رابللې ووینې! دا یوه میاشت کې څه ناڅه د کاکا په شکمن او تریخ لهجه مې عادت کړې وو خو دا کار یې د حد زیات دروند راته تمام شو، په کلک لهجه مې ورته وویل: وبخښې ما فکر وکړو فاتح راغلو.

ما غوښتل د دې خبرې پر کولو هغه متوجه کړم چې غلط فکر کوي او ما ځان داسې فاتح ته جوړ کړې وو نه کوم بل چا ته، خو لکه چې موضوع مې لاپسې شکمن کړه ځکه مشر کاکا په تروش تندی وویل: فاتح په دې وخت کور ته کله راځې؟

د مشر کاکا د خبرو او لهجې څخه په ډاګه ښکارېده چې پر ما پوره بدګمانه شوې و، او غوښتل یې زما غلطې راونیسي، خو ما نور یو لفظ لا خپل د سپیناوي بیانه ولو لپاره و نکړو، اوس سم صحیح درک کوم چې د فاتح شکمن زړه، او وحشي خوي او وهل کول د چا خواته تللې! یو دم خپل د پلار کاپي وو. د دې څخه مخکې چې زه کوم ځواب ورکړم د دهلېز دروازه خلاصه شوه او فاتح په خندا کور ته رانوت، سر یې ښکته وو او خپل بوټونه یې ویستل او مشر کاکا ته چې د هغه څو قدمې کې ولاړ وو تر اوسه صحیح پام شوی نه وو،د بوټو د ایستلو حال کې وویل: څلور دوکانه وګرځېدم د ګلاب جامنو قحطي لکه چې راغـ..

سر یې چې پورته کړو او په مشر کاکا یې چې نظر ولګېده خبره یې نیم کله پرېخوده او په تلوار یې وویل: پلارا! ... سلام تاسو کله راغلې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مشر کاکا هوسا ساه اخیستل مې ولېدل او خپل زړه کې مې پوسخند و واهه بغیر له دې چې ور وګورم د آشپزخانې خواته لاړم، باور مې نه کیدو دا دې زما همغه مشر کاکا اوسیږی چې خوب کې په فاتح ټوپک راخیستي وو چې ته ولې زما وریرې ته خبري کوي او تهمت وریسي ترې؟ اوس د فاتح لځایه ده پر ما داسي ګمان کړې وو. دا یو میاشت کې د مشر کاکا څهره راته ښکاره شوي وه، او باور پخدای خپل په خواښې مې کله ناکله زړه سوځېده، مشر کاکا کله ناکله بغیر له دې چې پام وکړې موږ انکورګیانې هلته موجود یو یا لورګاني،زامن او لمسیان یې هلته حاضر دې زما خواښي ته پوچ رد کنځل کول.

او داسې سپکه کول چې د هغې لځایه ما زړه غوښت ځان ووژنم، تل به یې ورته ویل د موچي لورۍ! نه پوهېږم زما د خواښې پلار که نیکه د موچي ګرې(د شکېدلې بوټانو د ګنډلو او رغولو کس ته موچي وایې) کار کاوه او کاکا به مې تل هره خبره کې خواښې ته د هغه پیغور ورکاوه! او ویل به یې" ته خبري مه کوه د موچي، سوالګر لورۍ" خپل په خواښې مې پخدای زړه سوځېده، دا یوه میاشت کې ما تل کوښښ کاوه د هغې سره لږ ښه رفتار وکړم، ځکه هغه هم راته اوس بېګناه ښکارېده.

د هغې دا ټول جنګونه او جګړې د مشر کاکا له لاسه وو، مشر کاکا پر هغې پېټکه کول او هغې خپل د ځان خالي کولو لپاره پر موږ خوله خلاصول، د فاتح پر غږ چې ناری وهل راشه پلار ته بودۍ راوړه، په تلوار مې خپل لب شیرن خپل د ټیکری په پیڅکه پاک کړو، او د وچي بودۍ او سرخان په راخیستو له کوټې ووتم، سرخان مې د کاکا ومخکي هوار کړو هغه نه راکتل شاید خپل د څو شېبو غلط فکر له امله شرمنده وو، خو ماته مهمه نه وه هغه تهمت لګولې وو او د تهمت څخه نوره غټه ګناه اسلام کې بل هېڅ شئ نشې اوسیدلې.

د سرخان هوار کولو وروسته د آشپزخانې خواته لاړم کاکا ته مې غاب بانجان راوخیستل او فاتح ته مې ترموز چای او پیاله، د بانجان کیخودلو او چاي پیالۍ ږک کولو وروسته، د هغوي له څنګ لرې شوم او خپل د کوټې خواته لاړم، زړه مې د کاکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر هغه مشکوک نظر بد غوندي وو بد احساس مې درلود، له دې چې د کاکا په نظر زه تر دې حد یو جاهل، سپین سترګی جنۍ ښکاره شوم چې فکر یې وکړو ما خالې کور ته ... ویل د هغه لفظ لا زما زړه خراب کاوه، د دهلیز څخه د فاتح او کاکا غږونه راتلل چې د یو موضوع په سر یې خبري کول خو زه پوهه نشوم څه په اړه وو؟

زه خپل په فکرونو او نرۍ کې غرقه وم، د نیم ساعت وروسته د کوټې دروازه خلاصه شوه او فاتح نرۍ مسکا پر خوله کوټې ته راننوت، داسې حال کې چې په خندا یې زما خواته کتل ویې ویل: اوس تازه د هغه کس پر خبرې مې سر خلاص شو چې ویل یې: خطرناک ترینه او ماهرترینه قاچاقبر هغه سړی دې چې ګډ کور کې خپل میرمني ته په جیب کې(خپل د واسکټ جیب ته لاس کړو او ورڅخه د ګلاب جامن قوطي راوخیست او همغه خندا پر خوله یې وویل: په پټه شئ راوړي.

د هغه په دې خبره نرۍ مسکا مې پر خوله راغله خو زړه مې دومره د کاکا د هغه شکمن نظر څخه نیولې وو چې نور مې څه ونه ویل، زما د خاموش نظر په لېدو فاتح په ځېر،ځېر راوکتل او ویې ویل: څه شوي؟ ښه یې؟

— هو ښه یم.

فاتح- بیا نو ولې داسې خفه ښکارې؟ همدا نیم ساعت مخکې چې زه مسجد ته تلم لا ته خوشحاله وې!

بیا یې نظر نور هم ځېر کړو او لکه چې یوه خبره یې ذهن ته راغلې وې په مشکوک او لږ خندانه توګه یې وپوښتل: ته د پلار په راتلو خفه شوې؟ له دې چې یو بل نفر هم راغلو کور ته؟

له دې چې فاتح فکر کوم ځاې ته تللې وو خندا مې راغله، غوښتل مې ورته ووایم چې نه اصل موضوع بل څه ده خو زما د خندا په لېدو هغه فکر وکړو چې زه د رښتیا د کاکا په راتلو او له دې چې زموږ خلوت او یوازیتوب خراب شو خفه یم!

فاتح تر خبرې پرینخودم او په بیحد محبت او جار او قربان یې وویل: قربان دې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خفکان څخه شم، یو څو ورځي نور وزغمه د هغه وروسته درته قول درکوم داسي ځای ته به لاړشو چې تل یوازې و اوسیږو او څوک مزاحمت ونکړي.

د هغه په دې خبره حیرانه شوم او ومې پوښتل: چیرته ځو؟
فاتح په خندا زما خواته راغلو او ویې ویل: نچ اوس که ووایم بیا خوند یې ځي، څو ورځي وروسته به خبره شې.

غوښتل مې ټېنګار وکړم او بیا ورڅخه وپوښتم چې چیرته ځو؟ خو هغه تر خبرو پرېنخودم او په شیطان توګه لګیا شو زما په ویښتیانو کې په لاس وهلو. د هغه د لاس وهلو او راکتلو انداز بل ډول وو نو ځکه مې په ګواښ کوونکي لهجي ورته وویل: فاتح شاته لاړشه.
زما په خبره هغه په کراره وخندل او ویې ویل: ولې لرې؟ زه د هغه دنیا سر راغلم چې نږدې اوسیږم درته نه لرې.

– شاته لاړ شه اوس د دې کارونو وخت نه دې، بده ده کاکا به څه فکر کوي؟
فاتح په خندا وویل: امممم وایي به چې څومره ښه انګور لرم د زوی خدمت مې کوي.
– بلا بې شرم.
فاتح په خندا وویل: ولې شرم خپل حق غوارم وی! زمانه څومره خرابه شوې خپل د حق په غوښتلو درته بی شرم وایې.
– مکوه پخدای د دې کوټې څخه د باندې غږونه وځي.

فاتح زه شاته، ساته د پالنګ خواته ویوړم او همغه حال کې په خندا وویل: لاړ دې شي زه خو کوم غلط کار نه کوم ښځه مې یې.
د هغه په داسې خبرو مخ مې د شرم څخه تک سور شو او تقریبا په چیغه مې وویل: حیا وکړه، تاته به بده نه ښکاري خو سبا ورځ زه د کاکا سره د سترګو جنګولو قابله نه پاتې کېږم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فاتح په شیطان لهجه وویل: نو تاته چا ویلې چی زما د پلار سره سترګي جنګي وکړه؟ بیخې له سر ورته ګوره مه.
په غوسه او قهر مې څو ځله په سینه وواهه خو هغه په خندا خپل ځان پر ما واچو او زه یې خپل د ځان لاندې پر پالنګ بنده کړم، کله چې پوهه شوم زور او ګواښه ول ځواب نه ورکوي نو د میني محبت لاره مې مخي ته ونیول.
– فاتح ...
فاتح داسې حال کې چې خپل مخ زما ویښتیانو کې ننویستلي وو زما د غوږ څنګ ته یې وویل: جان فاتح.

په زاریو مې ورته وویل: کاکا کور کېدي شاید یو شئ پکار شې غږ به وکړې، یا دې خوا راشې په قران شرم دې.
فاتح- نچ ناري نه وهې، ما هغه ته داسې خبر ورکړو چې تر ماښام به لګیا وي او د هغه په اړه به فکرونه کوی.

موږ دواړه لا همدي کش مکش کې وو چې د کاکا د کوټې د دروازی خرپ شو، او د هغه سره سم په دهلیز کې مې د کاکا د ستوني صاف کولو غږ واوریده،لکه چې غوښتل یې یو چاته ناره ووهې! زما خو ساه ایستل لا لیاده ووتل فاتح هم د څو شیبو لپاره خپل د کار لاس واخیست او غوږ پر هوا شو ترڅو د کاکا اواز واوری، خو د څو شیبو وروسته لکه چې کاکا د غږ کولو څخه پر شا شو او د دهلیز او ورپسې د حویلي د دروازی غږ مې واوریده چې د کاکا د تلو ګواهې ورکول.

د کاکا په تلو فاتح په خندا وویل: لکه چې پلار لاړو؟
په غوسه مې یو دوه سوکه په سینه ووهلو او تقریبا د ژړا په حالت مې ورته وویل: په قران قسم چې زموږ غږونه یې اورېدلې او له شرم له کوره ووت.
زما په خبره فاتح په زوره وخندل او ویې ویل: نه فکر نکوم چې زموږ غږونه یې اورېدلي اوسیږی، اوهو که اوریدلې هم وې، نو وګوره څومره ښه، مهربانه، پوه پلار لرم چې کور یې راته خالی کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په چغه مې نوم ورڅخه واخیست: فاتـــــح ...
زما د چغې په غږ د هغه د خندا غږ پورته شو ...

***

کاکا هغه شپه د ماسخوتن لمانځه وروسته لا کور ته رانغلو او کله چې فاتح ورپسې زنګ و واهه نو ویې ویل چې زه د میروس کور کې یم او لږ کار لرم او نن شپه نه درځم. شاید کاکا د ربښتیا کار درلود خو نه پوهېږم ولې زه د شرم ګز،ګز د ځمکې لاندې تلم او فکر مې کاوه هغه زموږ دواړو لپاره کور ته رانغلو، هغه ورځ خواښې دوي مې هم رانغله او مصور چې هم کله ماذدیګر خواته کور ته راغلو او کور یې خالي ولید خپل د ښځې پسې د خسر کور ته لاړو او شپه هم هملته پاتې شو. هغه شپه چې ما هرڅومره کوښښ وکړو د فاتح د خوله څخه د هغه خبر په اړه معلومات واخلم کوم چې ده ویلې وه کاکا ته مې وکړو او ډېر ژر به د دې حالت څخه خلاص .شو! خو زما ټینګار او د هغه انکار و

ویل یې اوس پر ویلو د خبري خوند ځې، که څه هم شیطان راته ویل په دې موضوع ورڅخه مروره شه، خو نه مې غوښت خپل هغه خوشحاله شېبې د یو نامعلوم خبري لپاره خراب کړم. سهار د ټولو ورځو پر خلاف چې زه به ویده وم او فاتح به کار ته تلو، فاتح راویښه کړم او خپل په لاس پخه کړې هګې راکړل او بیا په خندا، خندا خپل د کار خواته لاړو او زه کور کې تر لس بجو یوازې پاتې شوم، د لس بجو وروسته خواښې دوي مې راغله، او بیا ورپسې مشر کاکا. کوښښ مې کاوه د مشر کاکا د نظر څخه پناه پناه وګرځم.

لومړۍ خو په دې خاطر چې پر ما یې بدګمان کړې و زړه مې ورڅخه نیولې و او دویم هم د فاتح د کار له امله شرمېدم د کاکا سترګو ته وګورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په همدي خبرو کې دوه درې ورځې تيرې شوې، زمونږ د واده په دويمه ورځ زما ماماګانو، خاله ګانو او د فاتح ماماخيلو مونږ دوارو ته ميلمستياوې کول پيل کړي وه، او زه ټولو ته په ورين تندی تللې وم بغير د عايشي دوې کور ته! د هغې د کار په ياد راوړلو زړه مې غوښت سم جوړ جنګ ورسره وکړم، خو بيا مې ويل داسې کسان په جنګ لا نه ارزي. نن د يو مياشت وروسته زما د پلار کور ماته ميلمستيا کړې وه او دا خبره ماته مشر کاکا چې هلته تللې وو راکړه، نه پوهېږم ولې خو بل ډول احساس مې درلود؟ تر ماښام نه پوهېږم څنګه کور کې لګيا وم چې حتا د خوابنې فکر مې لا راته وشو او زما د حال پوښتنه يې وکړه.

دا يوه مياشت کېدل خپل مور، پلار، ورونه او خور مې نه وه لېدلي. خپل د کورنۍ څخه مې زړه نيولې و هغوی زه له کور رخصت کړم او يوځل يې لا شاته راپسې و نه کتل چې ايا بلقيس مړه ده که ژوندۍ؟ خوشحاله ده که خفه؟ احساس مې کاوه د هغوی په غاړه کې يو بوج او مصيبت وم چې داسې لځانو څخه يې لرې کړم او حتا يو سر يې لا بيا راپسې معلوم نکړو يوه پوښتنه يې لا راپسې ونکړه.

د ماذديګر خواته فاتح راغلو او زما په لېدو چې بغير له کوم تيارۍ او سنګار کولو څخه د کوټې پر پالنګ خفه ناسته وم حيران شو!
فاتح- خيرت دې؟
د هغه په پوښتنې مې وروکتل خو هېڅ مې ونه ويل چې فاتح د کوټې دروازه بنده کړه او کرار زما خوا ته رانږدې شو زما و څنګ ته په پالنګ کېښناست او ورو يې وپوښتل: نغوارې خپل د پلار کور ته لاړه شې؟
د هغه پر پوښتنې مې سترګي له اوښکو را ډکې شول او په نيولې غږ مې وويل: هغوی زه يوازی پريخودم، زه يې خپل د ځانو څخه داسې لرې کړم لکه يو مردار ټوکر چې خلک لځان لرې کوي.

د دې خبرې سره پر مخ مې اوښکي راوبهېدې او په ژړا مې وويل: ايا زه دومره بده جنۍ وم خپل و پلار ته چې هغه زما د مرګ او ژوند پوښتنه لا ونکړل؟ ايا يوازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه پر ما حق درلود؟ ایا زه پر هغه باندې کوم حق نه لرم؟ ایا اسلام کې یوازې مور او پلار حق لري؟ لور حق نلري؟ ما تل کوښښ کاوه چې داسې کار ونکړم چې پلار مې شرمنده شي چاته، تل د هر کار د کولو وخت کې هغه مې د سترګو وړاندې راتلو او هغه ...

خبره مې پوره نشوه کړې او ژړا مې لا پسې زیاته شوه چې فاتح خپل د غیږ خواته دعوت کړم، کله چې هغه غیږه کې ونیولم نو زما ژړا لاپسې زور واخیست، فکر مې کاوه تازه یو غیږه د ژړا او د ګیلو کولو لپاره مې پیدا کړې، ژړل مې او ورته خپل د کورنۍ مور،پلار،خور، ورونو په اړه شکایت او ګیلې کول دومره مې ورته ګیلې وکړل، وکړل چې ښه مې زړه سپک شو. په لومړۍ ځل فاتح بغیر له دې چې څه و وایي زما خبرو ته یې غوږ نیولې وو او زما د ارام کېدو کوښښ یې کاوه.هېڅکله مې فاتح داسې نه وو لېدلې، د نیم ساعت وروسته مې ژړا خلاصه شوه،چې هغه په کراره خپل د غیږې څخه جلا کړم او په نرمه مسکا یې وویل:

فاتح- هې لیونۍ! هې! ګوره کله چې پوښتنه او خبري نه کوي نو ښکاره خبره ده چې خپل د ځان سره خپل په مغزو کې به دومره لویه کیسه جوړه وي، چې بیخې له سر صحیح او رښتیا ده نه.

بغیر د څه ویلو مې د فاتح خواته وکتل چې هغه خپل په لاس زما اوښکي پاکي کړل او په کراره یې وویل: ګوره یوه خبره درته کوم خو وعده راکړه چې لیونتوب به نه کوې.

نه پوهېږم ولې خو ناڅاپه د فاتح په دې خبره د زړه درزا مې پورته شوه او بد احساس مې ټول بدن کې خپور شو، احساس مې کاوه د مخ رنګ مې د ډېر استرس او وېرې څخه والوت چې فاتح په تلوار وویل: اووو! په کراره، ما لا څه ویلې نه دې او ستا دا حال شو کـ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجازه مې ورنکړل نور خبري وکړي او په تلوار د هغه د خبري منځ کې مې وويل: څه شوی فاتح؟ څه خبره ده؟ ته د څه وعده زما څخه اخلې؟ د څه ليونتوب ونکړم؟

زما د داسي پرلپسی پوښتنو او انديښمن څهرې په لېدو فاتح خپل لاسونه زما د اوږو څخه راچاپير کړل او زما د ارام کولو کوښښ يې وکړو، خو زما زړه نه ارامه کېدو، بې اختياره مې ژړا راغله او همغه ژړا حال کې مې وپوښتل: څه شوي فاتح؟ قسم درکوم راته ووايه خير دې ..

زما د ژړا په لېدو فاتح په غوسه خپل د غيرې خواته کش کړم او ويې ويل: هېڅ نه دې شوي ليونۍ ولې داسې کوې د ځان سره؟ ها؟

کوښښ مې وکړو خپل اوښکې راکنټرو کړم، خو نه پوهېږم ولې زړه مې بده ګواهې راکول په زاريو مې فاتح ته بيا وويل: سمده چغي، بوغي نه وهم، خو خير دې راته ووايه څه شوی؟
فاتح لږ په مشکوک نظر راوکتلو او بيا يې په کراره وويل: اوس لپاره خيرو خيرت دې خو درې هفتي مخکې ستا پلار يو کوچني تصادف او ټکر د يو موټر سره کړې وو، خو اوس شکر الحمدالله يو دم روغ رمټ دې.

نور مې وا نه ورېدل چې فاتح څه وويل او څه نه، غوږونو کې مې يوه خبره کرېنګېده"درې هفتي مخکې ستا پلار يو کوچني تصادف او ټکر د يو موټر سره کړې وو"درې هفتي مخکې ستا پلار يو کوچني تصادف او ټکر د يو موټر سره کړې وو" د سترګو مخکې مې هرڅه دوه، دوه کېدل، او سر مې راباندې دروند، دروند کېدو د فاتح انديښمنه څهره مې لېده چې يوڅه يې ويل او زه يې ښوره ولم، خو ما د هېڅ شې د اورېدلو قابليت او توانايې نه درلود ...

خپل پر مخ باندې د اوبو د څاڅکو پر شيندلو سترګې مې خلاصې کړې، چې ځان مې د فاتح په غيږ کې ولېده. هغه هم داسې حال کې چې ټول کورنۍ زما شاوخوا ولاړه وه، د څو شيبو لپاره هېڅ خبره مې ذهن ته رانغل او نه پوهېدم چې څه کيسه ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دا ټول دلته څه کوي؟ خو د څو دقیقو وروسته تازه مې هوش سر ته راغلو او د فاتح هغه خبره چې ویې ویل"درې هفتې مخکې ستا پلار د موټر سره ټکر کړې وو." را یاد شول، او د هغه سره سم اوښکې او سلګې مې بې اختیاره پیل شوې په همغه ژړا، ژړا کې مې د فاتح ګریوان ته چې زه یې خپل په غېږه کې نیولې وم لاس واچو او ومې ویل: ولې دې هغه وخت ماته ونه ویل فاتح؟ها؟ ولې؟

او بیا مې اوښکې په پر مخ په بهېدو شول، فاتح په تروش تندی غوښتل یو څهووایي خو د هغه د کوم لفظ د ویلو څخه مخکې مشر کاکا په کلک لهجه وویل: همدا پرون زه تللې وم لېدو ته یې!
په تلوار مې د کاکا خوا ته وکتل چې د دروازې چهار چوکاټ کې ولاړ وو او دوه سترګې زما خواته نیولې وه په کراره یې وویل: شکر الحمدالله جوړتیار وو، تاته مو خبر درنکړو ځکه پلار او مور دې ویل د ناڅاپه خبر څخه وېره لرې او که خبره شې حالت دې خراب کېږي.

د کاکا په دې خبره ژړا مې لا پسې زیاته شوه، ما څنګه دومره ژر د هغوي په اړه قضاوت وکړو او هغوي تر کومه حد زما په فکر کې وه، اوس مې تازه سترګې خلاصې شوې یاد ته مې راغلو چې مور او ورونو مې دا یوه میاشت کې هره ورځ راته زنګ واهه او پوښتنه یې راباندې کول خو ځکه چې زما لېدو ته نه راتلل ما د هغوي زنګونو ته ځواب نه ورکو او ځان سره مې ویل دوه قدم لاره ده د زنګ لځایه ولې نه راځي چې ما ووینې چې ښه یم او کنه؟ خپل په دومره ژر او غلط قضاوت دومره پښیمانه وم چې یوازې مې ژړلې شوه او بس.

مشر کاکا چې زما خراب حالت ولېدو په تروش تندی د فاتح خواته وکتل او بیا یې ماته وویل: دومره خطرناک ټکر نه وو، یوازې لږ د میرویس پښه ضرب لېدلې وه ماته شوی لا نه وه، هغه هم اوس ښه شوی نو ځکه یې نن میلمستیا کړې وه ترڅو ته خپل لاړه شې او وې ویني ..

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کاکا په دې خبره په تلوار لځایه پاځېدم زه یې باید خپل په سترګو ووینم، د دوي خبرې ماته د دلدارۍ راکولو او دروغ پشان ښکارېده نه حقیقت. زما په ناڅاپه پاځېدو فاتح او ټولو په حیرت راوکتل چې ما په ژړا فاتح ته وویل: راځه چې لاړشو، زه غواړم خپل پلار ووینم .. راځه خیر دی..

د فاتح د څه ویلو مخکې خواښې مې چې تراوسه د کوټې پر پالنګ ناسته وه او زموږ خوا ته یې راکتل ویې ویل: دا رقم غواړې لاړه شې هلته؟
د هغې په خبره موږ ټولو وروکتل چې خواښې مې تندی تروش کړو او ویې ویل: په دا رقم سر اوشکلک هلته لاړه شې هغوي به زموږ په اړه څه فکر وکړي؟ ستا کورنۍ یوه میاشت دا خبره پټه کړې وه ترڅو ته ښه اوسیږې او اوس ته غواړې په دې خراب حالت هلته لاړه شې چې د هغوي حالت ور خراب کړې؟
په ژړا مې وویل: زما پلار ټکر کړې زه نه پوهېږم چې ښه دی او کنه دې؟ او تاسو وایست زه سینګار وکړم؟

خواښې مې بغیر د څه ویلو د پالنګ څخه پاځېده او د کوټې څخه د وتلو مخکې وویل: ما هم ونه ویل چې درې منه سرخې سفیدې په ځان و وواهه، که نور نه وې یوه جوړه سم کالې خو واچوه او لاس و مخ خو دې پرې مېنځه ...

***

ده یوه میاشت وروسته په هغه لاره روانه وم کوم چې د تلو وخت کې مې قسم کړې وو چې نور به هېڅکله د دې کوڅه خواته ګورم لا نه، د رښتیا چې هم د غوسې او قهر وخت کې شیطان د انسان په جلد کې ننوځې او داسې خبرې او فکرونه یې ذهن ته راوړې چې د هغه وخت څخه د تیریدو وروسته د هغه خبرو په یاد راوړلو انسان خپل په حماقت خنده وی او کله ژړه وي. فاتح په تروش تندی زموږ د کور دروازه وټکول او زه په ناقرارې په تمه شوم ترڅو دروازه خلاصه شې، څو شېبې وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد دروازه خلاصه کړه او ما چې ټول عمر کې هیڅکله د چا ومخ ته ژړلي نه و لکه لیونیانو پشان په بې پرواي مې خپل وړوکې ورور په غیږه کې ونیو او په زوره زوره ژړل مې پیل کړل.

بیچاره احمد زما د ژړا په لیدو نه پوهېدو څه وکړي یوازې ویل خورې څه شوي؟ خورې ښه یې؟ فاتح چې د دروازې و مخ کې زما دا حال ولیدو د اوږې څخه یې ونیولم او کور ته یې ننویستم او په ټُنده لهجه یې د شونډې لاندې د ځان سره وویل: عجب بد مې وکړل چې ورته ومې ویل.

زمورږ په شور ماشور مورمې او الهام له کوره راووت د مور په لیدو د احمد بیچاره له غیږې څخه چې رنګ یې الوتې او ورخطا غوندې وو لرې شوم او د مور خوا ته لاړم، کله چې د هغې د میني او شفقت څخه ډک غیږې ته ننوتم او د هغې د محبت او رحمت څخه ډک لاس مې پر ویښتیانو تېر شو تازه پوهه شوم چې څومره مې خپل حق کې ظلم کړې وو، چې د داسې امن او مینه ناک ځاي څخه مې د یو میاشت لپاره ځان محروم کړې وو، داسې یو میاشت چې پر ما لکه زرګونه کلونو پشان تیره شوې وه، الهام په سترګو سترګو کې د فاتح څخه زما د داسې حال پوښتنه وکړل او فاتح په همغه ټُنده لهجه وویل: د غلطې څخه د خولې څخه مې وپریدل چې پلار دې ټکر کړې، نور نو ...

زما خوا ته یې اشاره وکړل او ویې ویل: نو دا یې حال ده دا یو ساعت کېږې چې خوله یې خلاصه کړې او ژاړې.

د فاتح په خبره الهام په زوره وخندل او زما خواته راغلو داسې حال کې چې مورږ ټول یې د کور خواته دعوت کولو ویې ویل: بس نو د کاکازو دغه کار دې تاته درس د عبرت شي چې د دې وروسته زما خور ته داسې خبرونه ورنکړې.
فاتح- ما خو ایله کوه چې زما اوه نسلو ته دې درس د عبرت شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فاتح په خبره ټولو وخندل، مور مې زه لځان جلا کړم او په نرمه لهجه یې وویل:
قربان دې شم لور جاني، پلار جان دې روغ رمټ دې شکر، داسې د ځان سره مکوه.
د اوښکو څخه په ډک نظر مې وروکتل او په ژړغونې غږ مې وویل: چ... چیرته دې؟
مور- کور کېدي راځه وه یې ګوره ترڅو زړه دې په ارامه شې.

مور مې د دې خبري سره سم زه د ځان پسې خپل د کوټې خواته روانه کړم فاتح او الهام دوي په میمله خانه کې کښېناستل، د دهلېز څخه د تیردلو وخت کې نظر مې خپل په کوټه ولګېده خو دومره مې فکر خپل و پلار ته خراب وو چې وخت نشو خپل د کوټې په لېدو کوم ریکشن وښایم. په لړزانده ګامونو د پلار د کوټې خواته لاړم.

جرئت مې نه درلود چې دننه لاړه شم شیطان زر رقم سوچونه ذهن کې راوړل له ځان سره مې ویل که زیات خوړ او زخمي و بیا څه وکړم؟ که د پخوا پشان نه وو بیا څه وکړم؟ زه لا خپل د فکرونو سره په کش مکش کې وم چې مور مې دروازه خلاصه کړه او زه یې د کوټې خواته ټیله کړم او په همغه حال کې په خوشحالې وویل: وګوره څوک دې راغلې دیدن ته؟

کوټې ته په ننوتلو په پلار مې نظر ولګېده چې د کوټې کونج کې پر نالې پروت وو او یو لاس یې خپل په سترګو کیخودلې وو، زموږ په داخلېدو هغه خپل لاس له سترګو څخه لرې کړو، او په حیرانتیا یې ماته را وکتل زما نظر هم د پلار و سترګو ته ځېر پاتی شو، د سترکو لاندې یو دوه کوچني خطونه او دوه غټ خطونه د تندې او وریځو په منځ کی له ورایه ښکارېدل چی تندی یی ورنه لا زیات تریو او بوډا معلومه ویی. پښه می مخکی ولانړه او همدلته د دروازې خوله کې ودرېدم خو مور مې د پلار خواته ټیله کړم، یو شئ زما په ستوني که و او د ساه اخیستو لاره یې راتنګوله، یو شئ چې زړه یې رانیولې وه، یو شې چی د سترګو دید یې راکم کړې وو او نه یې پریښودلم ترڅو د پلار هغه مات شوي او بوډا شوي څهرې ته سم وګورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو شئ چې زه یې پوهه ولم چې یوه میاشت ډېره موده ده، یوه میاشت یو عمر دې، یوه میاشت یو ژوند دې یوه میاشت زما د پلار د هغه ځوانۍ څخه د داسې ناڅاپه مات کېدلو انځور دې. زه هملته د کوټې منځ کې ولاړه وم او اوښکې مې پر مخ رابهېدلې چې پلار مې په ستونزمن انداز ځای کې کښېناست او د لومړۍ ځل لپاره په بېحد مینه ناک انداز یې خپل لاسونه خلاص کړل ترڅو زه یې غېږې ته ورشم، خو ما یو ګام لا د هغه خواته وانخیستلې شو، مور مې په زوره د هغه خواته ټیله کړم او د پلار لاسونه مې زما پر اوږو راچاپېر شول او زه یې غیږه کې ونیولم، تندی را ښکل کړو، خو زه لا تراوسه په حیرت کې وم.

هم خپل د پلار د دې دومره ناڅاپه مهربانې څخه! او هم د دې څخه چې په یوه میاشت کې څنګه تر دې حده بوډا شوې؟ هېڅکله پلار مې غیږه کې نه وم نیولې، تازه مې سر خلاصیدو په مطلب د امن او پناه غیږه! دا غیږه ماته د پناه او امن ځاې وو. د څو شېبو وروسته پلار مې خپل د غیږې څخه جلا کړم او داسې حال کې چې د دویم ځل لپاره یې زما سر ښکل کاوه په خوشحالۍ او مهرباني وویل: څنګه یې زما کوچنې پیشوګۍ؟ ولې دومره ډنګره شوي یې؟ مریضه خو نه یې؟

د پلار په راکړې لقب ژړا مې لاپسې زور ونیوه، 17کال کېدل چې پلار راته نور نه و ویلې کوچنې پیشوګۍ! شاید په ظاهره یو بې معنا لفظ وو خو دا لفظ زما لپاره دومره د ارزښت وړ و چې حد یې نه درلود، پخوا هر وخت به چې کله پلار راته نارې کړل" زما کوچني پیشوګۍ چیرته ده؟" نو ما به فکر کاوه د ټول نړۍ بختوره جنۍ زه یم. خو 17 کاله کېدل چې د دې لفظ څخه محرومه وم، 17 کاله کېدل د دې غیږې او د دې میني څخه محرومه وم. زما د ژړا په لېدو پلار مې بیا غیږه کې ونیولم او په خندا یې وویل: ای جار،جار د دې اوښکو څخه دې داسې مه ژاړه، وګوره رک روغ یم هېڅ شئ نه دې راباندې شوې.

مور مې د کوټې منځ کې ولاړه وه او مورې پلار او لور ته چې لکه د کلونو وروسته مو یو بل لېدلې او داسې مو سره ژاړل په مینه،مینه راکتل چې پلار مې وروباندې غږ کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ویې ویل: چیرته دې هغه ستا زوم جان؟
مور مې په خندا وویل: تر پرون خو ستا زوم جان وو نن بیا څنګه زما زوم جان شو؟
د مور په خبره مې پلار کرار وخندل او ویې ویل: ځکه چې زما لور یې سمه نده ساتلې نو ځکه مې ستا زوم جان کړو ترڅو وکولې شم لږ ورباندې زړه خالي کړم.

د پلار په خبره مې کراره وخندل، چې هغه خپل و څنګ ته کینولم او همغسې په خوش اخلاقي د مور سره لګیا شو، باور مې نه کېدو دا دې زما همغه بد اخلاق پلار اوسیږی؟ د پلار دا خوش اخلاق او خوش طبع څهره په زرهاو کلونو کې یوځل نصیب کېدل او نن لکه چې د همغه ورځو څخه یوه وه!

پلار- زه خو په دې ګوډه پښه تر میلمه خانې نشم درتلې، فاتح خو څه بیګانه نه دې ورته ووایه چې دلته دې راشې.
د پلار په خبره مې مور د سمده پر ویلو له کوټې ووته، ما د سترګو له کونج د پلا د پښو خواته کتل ترڅو وګورم څومره خوږه شوي؟ خو پلار مې کمپل پر ځان اچولې وو او ماته نه ښکارېده، زما د نظر په لېدو د پلار پام مې هم زما خواته شو او په مهربانه لهجه یې وویل: څنګه دې د کاکا کور دې؟ کاکا، خواښې، ایندروګیانې، فاتح او دهغه کورنۍ ښه چلند درسره کوي؟ کوم ستونزه خو نلرې؟

د دې څخه مخکې چې زه کوم ځواب ورکړم فاتح د الهام او احمد سره کوټې ته راننوتل، الهام زما په لېدو چې د پلار څنګ ته ناسته وم په خندا وویل: هې، هې نو لکه چې ټکني لور یې راغله نور نو د دې ناټکه زوي حیثت صفر شو؟
د هغه په خبره پلار مې کرار وخندل او ویې ویل: شابه هلک ته مې د سترګو څخه پناه شه،چې دا یوه میاشت کېږي زما د سترګو وړاندي ښکته کېږی عصاب دی راخراب کړل.

د پلار په شوخ لهجه ټولو وخندل او الهام لکه یو ماهر اکټر پشان چغي او بوغي پیل کړل او لا یې مورې خندا کولو ته وهڅولو، د الهام او پلار په خبري مې د زړه د خلاصه د یوه میاشت وروسته خندل چې د یو چا دروند نظر مې خپل په ځان احساس کړو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر مې چې وګرځه وو نو نظر مې په فاتح ولګېده چې په ځېر، ځېر یې زما خواته راکتل، د هغه د نظر په لېدو مې تندی تروش کړو او مخ مې ورځخه وګرځه وو، هغه حق نه درلود داسې یو مهم موضوع زما څخه پټه کړې، دا زما د پلار د ژوند او مرګ مثله وه او بیا پټ کول هم یو حد لري یوه ورځ، دوي ورځي یو هفته، دوه هفتي نه دا چې یوه میاشت داسي یو مهمه خبره زما څخه پټه وساتي، زه په همدي فکرونو کې وم چې د پلار په غږ د سترګو له کونجو مې بیا د هغه خواته وکتل.

پلار- ته څنګه یې فاتح زویه؟

فاتح خپل ستوني صاف کړو او د پلار سره په خبرو لګیا شو، حسنا نه وه راغلې او مور مې یوازی ځان آشپزخانه کې لګیا وه، لځایه پاځېدم او د مور مرستي ته مې ورغلم، مور مې د مرستي کولو څخه منع کړم ویل یې تازه ناوي مې راوستي یې کار ته به لاس نه وهې، او ما خندل د مور په دې خبره. هغې به تل په زوره زه کار ته پاځولم او نن یې ویل کار مه کوه، مور چې هرځومره منع کړم بیا هم ما د قورمي دیګ راوخیست او د غابونو په جوړولو لګیا شوم او همغه حال کې مې پوښتنه وکړل: حسنا مو ولې نه ده راغوښتي موری؟

مور مې ژوره ساه واخیستل او په تاسف یې وویل: پرون مې ورته زنګ و واهه ویل راځم خو نن چې بیا مې زنګ و واهه ویل مور ته میلمانه راغلي او نشم راتلې.
په مشکوک انداز مې وپوښتل: دومره لوی کور کې یوازی میلمانه د دې په غاړه وه؟
مور- نه خبره د میلمنو نه وه.
د مور خبري بل ډول ښکارېدل، شکمن شوم چې په حسنا څه شوی نه وي، نو ځکه مې مخ د مور خوا ته وګرځه ترڅو ورځخه وپوښتم خیرت خو دی؟ چې مور مې په کرار غږ داسې حال کې چې د وریژو لپاره یې مجمي په ټوکر پاک کول ویې ویل: سرې د زور د اوریدو طاقت نلرې، هغه هم د یو ښځې څخه یې خو بیخې نلرې.

زما خواته راوکتل او ویې ویل: که تاسو فکر کوي په زور سره به وکړې شې خپل خبره پر هغوي ومنې نو دا ستاسو لویه غلطي ده. که خدای ښځه او سړې د زور

(c) ketabton.com: The Digital Library

آزمېښت لپاره پيدا کړې وايې نو دواړو ته به يې يوشان زور او ځواک ورکړې وايې نه دا چې ښځو ته ناز او نرمې ورکړي او سړيو ته د مټو زور او ځواک!

پوهه شوم چې حسنا ضرور خپل د خاوند سره جنګ کړې، خاوند يې همداسې وو هر کله به چې لږ جنګ جګړه به يې په منځ کې راغله نو حسنا يې زموږ کور ته نه پرېښودل. لږ مې خيال راحت شو ځکه پوهېدم د حسنا خاوند داسې بد انسان نه دې چې لاس وربانديې پورته کړې يا هم کوم زيان ور ورسه وې، نو ځکه په شيطنت مې وويل: خو کله ناکله همدا سړي په هېڅ لاره او چاره ندې، په هېڅ صراط المستقيم نه دې، زموږ خبره بيخې منې نه! نو مجبور لږ د زور څخه کار واخلو کنه؟
مور مې بغير له دې چې زما د پوښتنې ځواب راکړي ويې پوښتل:
مور- پوهېږې دويم ښځه ولې په اکثريت نارينو د لومړۍ ميرمنې څخه زياته ګرانه ده؟

بغير د څه ويلو مې وروکتل چې زما په خاموشی مور مې سر وښوراوه او ويې ويل: ځکه دويم ښځه ډېر ناز او نخرې کوي! او سړي د ناز او نخرو پسې ليونۍ دې نه د زور او جنجال! هغوي خپل پشان جنجالي، غوسه ناک او قهرجنه ميرمن نغواړي،هغوي مينه ناک، ناز او عشوه داره ښځه غواړې هغوي هغه جنۍ غواړې چې پر دوي سل من ناز او نخرې وکړې او د دې ټولو څنګ ته د هغوي خبرو ته هم غوږ شې او مينه محبت وکړې، دا ښځې هغه ښځي دې چې سړي ورته نوکري کوي او چمتو دې د دوي لپاره خپل ځانونه و وژني ...

په حيرت مې خپل د مور خواته وکتل خو څو شېبو وروسته پر شونډو مې نرۍ مسکا راغله عجيب نه ده داسې خبرې وکړې، زما مور هغه ښځه وه چې زما د پلار پشان سرکش سړی سره يې يو عمر تير کړې وو او هغه يې ځان ته رام کړې وو، د لومړۍ ځل لپاره د مور خبري راته د فکر وړ وګرځېدي! ما تل د هغې خبرو ته چې ويل يې ميره دې داسې دې او ميره دې هغسې دې دومره توجه نکول او تل به مې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې خبرې د غوږ شاته اړول، خو نن مې غوښتل ورځخه واورم، شاید څکه چې خپل ځان مې هم په همغه شرایطو کې لېده؟

غوښتل مې ورځخه مشوره واخلم البته غیر مستقیم نه مې غوښتل فکر وکړې چې زما او فاتح منځ کې کومه خبره ده او اندیښمنه شې، که څه هم ما او فاتح دا یو میاشت اوربند کړې وو خو دا اوربند دایمي نه وو، لکه همدا نن چې په یوه خبرې بیا ما ورځخه مخ ونیو او هغه هم تندی تروش کړو ما نه غوښتل زموږ ژوند دې داسی مخکې لاړشي ما د فاتح حالت د تل لپاره د دې یو میاشتې پشان مهربان غوښت خو نه پوهېدم څنګه دا کار وکړم؟

د خندا په لهجه مې وپوښتل: ستاسو زیاتر خبره د ښځو په اړه وه موری! که مثال د خبرې سړی قصد د جنګ ولرې او نه په ناز وي نه په نخره بیا د هغه سره ښځه څه وکړې؟

زما په خبرې مور مې د مجمو پاک کولو څخه لاس واخیست په ځېر نظر یې او د څو شېبو خاموشي وروسته یې وویل: یوه هوښیاره ښځه باید په هر حالت کی خپل د خاوند طرفدارې او حمایت وکړې پوهیږی ولې؟
مور خوا ته می وکتل چی هغې کرار وویل: څکه چې سړیان ټول کارونه د ښځو څخه زده کوي، بلخصوص د ژوند په اول کې. هغه ستا د کارونو هیندار ده هر کار چی کوي هغه ځواب به ګوري نو ښه کار وکړه چی ښه نتیجه وګوري، صبر وکړه، مینه ورکړه، احسان یې ومنه، احترام ورته وساته، نو هغه به هم په بدل کې همدا شیان درکوي، خو که ته په تمه اوسیږې چې هغه دې پیل کوونکې ددې شیانو وې نو د ګوتو په شمار سړیان پیدا کیږي چې لومړې پیل وکړې ...

د مور خبرو فکر کولو ته اړ ویستم، ما تل ځان سره ویل ولې باید ښځه په یو اړیکه کې ځان ښکته راوړې او ولې هغه باید وهل، رټل، کنځل وزغمي ترڅو خدای هغه نر ته هدایت وکړې او ښه شي؟ ولې باید تل صبر کول زموږ ښځو لخوا وې؟ نو څکه مې ځان کم نه راوړو خو د هغه ګوتو په شمار سړیانو څخه چې مور مې یادونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورخخه وکړه یو یې فاتح وو چې ماته یې ځان ښکته کړو او لومړۍ هغه د صلحې لاره ونیول! نو اوس حق زما وو چې خپل د ضد څخه راښکته شم او یوځه؛ ډېر همه نه یوازي یوځه د مور په خبرو او نصیحتونو عمل وکړل او کوښښ وکړم د ضد او مرورتیا لځایه د فاتح په خبرو او کارونو سر وخوځوم.

ډوډۍ مو تیاره کړل سرخان مو د مور پلار کوټه کې هوار کړو، د غابونو وړلو وخت کې الهام او احمد راغلل او د مور په زیات ویلو زه لاړم کوټې ته، کوټې ته په ننوتلو پلار مې خپل وځنګ ته د کښېناستلو اشاره وکړل او زه هم همله کښېناستم د فاتح خواته مې وکتل تندی تروش وو، او په خاموش نظر یې دوه سترګي لاندي غالي ته نیولې وه. ډوډۍ راغله او فاتح په همغه تروش تندي او بغیر د څه ویلو په ډوډۍ خوړلو لګیا شو، پلار او مور مې هم هر یوه دقه کې زما و مخ ته یو شي کیخودو او ویل یې وخوره دا ستا خوښېږي، زړه مې غوښتل د مور کړې نصیحتونه همدلته عملي کړم!

نو ځکه خپل د مخ څخه مې د غواي د قورمي غاب د فاتح خواته ونیو او ومې ویل: اوممم واخله ستا قورمه زیات خوښېږي.
زما په دې کار فاتح په ځیر ځیر راوکتل او بغیر د څه ویلو یې غاب راځخه واخیست، خو په ښکاره مې ولېدل چې تندی یو څه ورین شو او مسکا یې پر شونډو راغله، باور مې نه کېدو چې د رښتیا زما دومره یو کوچني محبت د هغه حالت دومره ښه کړې اوسیږي؟ تشویق شوم ترخو نور هم امتحان کړم، ګیلاس اوبه مې مخې ته ورته کیخودل، دا یوه میاشت کې پوهه شوی وم چې فاتح د ډوډۍ خوړلو وخت کې ضرور وچ ډوډۍ راخلي یو رقم عادت یې وو چې د وریژو خوړلو وخت کې لا ګوله د وچي ډوډۍ سره کول او هسې نخوړل.

نو ما هم خپل د مخ څخه ډوډۍ د هغه خواته ورکړل، او حیرت مې هغه وخت وکړو چې هغه خپل د مخ څخه د بانجان غاب بغیر د څه ویلو زما و خواته را ټیله کړو! د هغه په دې کار په حیرت او مسکا مې وروکتل ..

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډوډۍ خوړلو وروسته چاي راغلو او د تل پشان سرېيان لګيا شول په سياسي بحث کې او زه و مور مې لاړو خپل کوټې ته، خپل د کوټې په لېدو عجيب احساس مې درلود شاوخوا مې په زړه تنګي کتل هرڅومره ښکلی او بهترينه ځاي ته انسان لاړشې بيا هم انسان هېڅکله هغه ځاې نشې هېر کولې کوم ځاې کې چې خاپوړې کړې وي، خپل د کتابو د الماری خواته لاړم خلاصه مې کړه خالې وه هېڅ شئ پکې نه وه په خندا مې مور ته وويل: تل مو ويل دا الماري دې راکړه زه پکې د اشپزخاني لوښي کېږدم، ما ويل زما د تلو سره سم به مو راخيستي وې، خو دا خو لا تراوسه همدلته ده.

مور مې په حسرت راوکتل او ويې ويل: زړه مې ونشو.
څه مې و نه ويل چې مور مې کرار وپوښتل: خوشحاله يې بلقيس؟
مخ مې وروګرځه وو، که يوه مياشت مخکې وايې ضرور مې خوله خلاصول او درې زره طعني، پيغورنه مې ورکول او ضرور مې ورته ويل "چې تاسو غاړه کې بوج وم چې داسې مو ژر ځان راڅخه بيغمه کړو او ما څه کوي تاسو به ښه خوشحاله ياست" خو اوس د دومره خبرو وروسته پوهېدم داسې خبري کول ماشومانه او بې منطق وي، په نرۍ مسکا د مور خواته وګرځېدم او ومې ويل: خوشحاله يم مور، راضي يم خپل د ژوند څخه. تاسو زما غم مه کوي دا ووايست چې کله به لخيره دې کور ته انګور راوړې؟

زما په خبره د مور تندی تروش شو او په خفه لهجه يې وويل: نه پوهېږم زما خو بېحد زړه غوارې ژر تر ژر الهام ته واده وکړم او دې کور ته انګور راوړم ترڅو هم زما لاس سپک شې او هم به د الهام کور ودان شې خو هغه يې نه منې، د ماستړي غوارم وکړم، يو سم کور او ژوند غوارم جوړ کړم او وخت يې نه دې، او داسې نه دې او هغسې نه دې پر بهانو ما او ستا پلار شاته، شاته کوې کله ناکله فکر کوم هسې نه دا بهاني د دې لپاره کوې چې پر کوم جنۍ مئين دې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور په خبرو زما زړه کې هم شک وولید، امکان يې زيات درلود د اوس وخت هلکان وه هر چا غوښتل خپل پر خوښه او خپل په زړه واده وکړي زما رقم خو نه وه چې د ماشومتوب د بل په نوم وم او د هيچا په اړه مې د فکر کولو جرئت لا نه درلود مینه کول خو لرې، ناڅاپه زړه مې راته وويل"ايا تا د فاتح څخه بهتره کس پيدا کولې شو؟ تعليم يافته، با سواده، ښايسته، اوس هغه دې خوش اخلاق شوي هم دې نور څه غوارې؟"د دې فکرونو په راتلو نرۍ مسکا مې پر شونډو ښوره شوه لکه چې لاړم ليونۍ شوم خپل ورباندې عيب لګوم او خپل بيا ورڅخه تعريف کوم!

تر ډېره د مور سره ناسته وم او مجلس مو کاوه، نه پوهېږم ساعت به څو بجې وو چې فاتح د تلو غږ وکړو، که څه هم مور او پلار مې زيات ټېنګار وکړو چې ناوخته ده او شپه پاتې شې خو فاتح غوښتل لاړ شې، او په سترګو، سترګو کې ماته ويل چې انکار به نکوي او راځه، د هغه د داسې نظر په لېدو ما هم کوم مخالفت ونکړو او د تلو لپاره مې حجاب ته لاس کړو، که څه هم ډېر مې زړه غوښت هغه شپه د دومره مودې وروسته خپل د پلار کور ته پاتې شم.

خو د فاتح د زړه په خاطر مې د مور او پلار غوښتنه رد کړل او د ټولو سره مې خدای پاماني وکړل او د فاتح پسې روانه شوم، فاتح موټر روښانه کړو او د کور لاره يې مخ ته ونيول، په لاره کې زما دومره خوب راتلو چې سر مې پر چوکۍ تکيه کړې وو او سترګي مې پټې، پټې کيدل.

فاتح څو ځله د موټر د ښيښې څخه زما خواته راوکتل او لکه د يو خبري په کولو او نه کولو کې چې زړه نازړه وی؟ خو اخر طاقت يې ونشو او ويې پوښتل: ښه خو يې؟

بغير د څه ويلو مې وروکتل چې هغه په خندا وويل: ما فکر کاوه له دې چې داسې موضوع مې درڅخه پټه کړې وه تر يوه دوه مياشتو به بيا ...
د هغه خبره مې ورپرې کړل او ومې ويل: زما جنګ به وي؟
فاتح د سترګو له کونج راوکتل چې ما په پوسخند وويل: زه دومره هم جنګېره نه يم، او هو ستا د هغه کار څخه خفه يم خو جنګ کول کوم ستونزه نه حل کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فاتح ځو شېبې بغير د څه ويلو څخه مخامخ ته وکتل او بيا يې کرار وويل: دا پرېکړه زما نه وه، ستا پلار او کورنۍ وويل خبر مه ورکوه، نو ما هم څه ونه ويل.

دومره خوب راتلو چې د خبرو د پورته ښکته کولو او بحث کولو حوصله مې نه درلود نو ځکه مې خپل خوله بنده کړل او چوپه شوم، کور ته تر رسيدلو نه نور ما کومه خبره وکړه نه فاتح. کله چې کور ته ورسيدو نيمه شپه وه ټول ويده وه مورې هم بغير د کوم شور ماشور څخه خپل د کوټې خواته روان شو، همدا چې پر پالنگ څملېدم نو احساس مې وکړو چې سترگي مې د زيات خوب له لاسه يو پر بل پسې و موښتي، غوښتل مې ويده شم چې د فاتح غږ مې خپل وځنگ ته واوريده چې راغږ يې کړل.

فاتح- يوه خبره مې درته کول!
سترگي مې په زوره خلاصي کړې او ومې ويل: اه هغه گډ خوب هم زيات فايدي درلود.
د فاتح د خندا غږ مې واوريده چې کرار يې وويل: لکه څنگه فايدي؟
– لکه دا چې هغه وخت هر وخت زما خوب راغلې وايې نو ته هم اتومات ويده کېدي، او خبري مو د خوب نرۍ کې کول.
فاتح- امممم خو افسوس چې هغه ښکلې وختونه پاي ته ورسيدل او مجبور په رښتيني نرۍ‌کې يو دبل سره خبري وکړو نو راپاڅه شابه.

د هغه شپي وروسته چې فاتح په هغه بد ډول له خوب راويښه کړم، او هغه عجيب غريب پوښتني راڅخه وکړل تر نن چې يوه مياشت روڅخه تېرېدل، مورې دوارې نور هغه د خوب نرۍ ته نه و تللې، ما خو بيخي دا يوه مياشت کې له سر کوم خوب نه و لېدلې، ماښام به ويده کېدم او سهار به راويښه کېدم، بس هېڅ داسي عجيب، غريب يا حتا عادي خوب مې لا نه و لېدلې دا يوه مياشت کې.
فاتح- پاسېږي او کنه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما یو بد عادت درلود کله چې به خوب راغلو نو حاضره وم ټول نړۍ اوبه ویسي خو ما دی خوب ویسي، او اوس هم همغسي کلک خوب نیولې وم په چونګ، چونګ او بد اخلاقې مې وویل: ته وخدای پریږده ویده شم، هر خبره لرې سبا سهار یې وکړه.

دا ځل مې د فاتح ساه خپل د غوږ څنګ ته محسوس کړل او بیا د هغه لاسونه چې زما څخه چار چاپېر شول او زه یې خپل غیږه کې ونیولم.همدا چې سر مې د هغه په سیني برابر شو او د غوږ لاندي مې د هغه د زړه درزا واوریده داسي مې محسوس کړل لکه یو مور چې خپل د ماشوم د ویده کولو لپاره "الله هو" وایې، همدومره د آرمښت او سکون څخه ډکه، فاتح لګیا وو یو څه یې زما د غوږ څنګ ته ویل او ما یوازی ورته اهوم، اهوم ویل، د فاتح اخرې خبره چې د پوره ویده کیدو مخکي مې واوریدل هغه د فاتح کراره زمزمه وه چې ویې ویل:

فاتح- نن ماښام مهربانه او هوښیاره شوي وي، د ماشومانو پشان دې شخ ونکړو بلکې د یو تعلیم یافته، باسواده، عاقل او بالغ ښځي پشان دې رفتار وکړو، او زما زیات خوښ شو، لومړۍ ځل لپاره مې احساس وکړو چې کولې شم خپل په کارونو کې درڅخه مشوره واخلم بغیر له دې چې و وېرېږم چې ته به اوس ضد وکړې او یا به کار خراب کړې.

ژوره ساه مې ورڅخه احساس کړل چې سینه یې پورته ښکته شوه او بیا داسې حال کې چې زما د سر ویښتیان یې ښکل کول د پخوا څخه لا په کراره غږ یې وویل: غوارم یو تازه پیل وکړم ستا سره زما بدماشې پیشوګۍ...

***

شبنم وګوره نور څو نفر پاتې؟ —

زما په خبري شبنم په سترېا خپل نظر خپل په لاس کې د موجود نسخو څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخیست او په دروغي ژړا یې وویل: نه یم خبره خو زه مړه شوم بلقیس! په قران د سهار څخه تراوسه په دوه پښو ولاړه یم او اخوا دېخوا ځغلم راځغلم.
د هغي په سترې لهجي مې وخندل او ومې ویل: یو ساعت نور پاتې وګوره که ښځي دېرې وې نو ورته ووایه نیم نور دې سبا راشې.
زما په خبري شبنم په همغه ناراضه څهره لځایه پاځېده او بیرون ولاړل، چې ډاکتري سپیدي و ماته راغړ کړل.

ډاکټر سپیده- بلقیس جانې د دغه میرمني سونوګرافي وکړه او وګوره چې د ماشوم جنسیت یې څه دي؟

د سمده پر ویلو له چوکۍ پاسېدم او د کوټې هغه بلخوا چې یو کټ د سونوګرافي د ماشین الاتو سره یوځاي کیخودل شوي و لاړم، او هغه جنۍ چې ډاکټري راته د سونوګرافې د اخیستلو لپاره ښودلې وه، په کراره ګامونو زما خواته راغله پرده مې پورته کش کړل او هغې ته مې وویل چې په کټ څملېږي او خپل خیټه لوڅه کړې، جنۍ راغله د عمر څخه ماشومه نه وه، او دا یې لومړۍ ماشوم هم ماته نه ښکاره کېدو! ځکه بېحد په دې شیانو پوهه وه لکه ډېر چې لېدلې اوسېږي؟ بغیر د څه ویلو په کټ څملېدل، او خپل نس یې چې د څلور پنځه میاشتو ماشوم پکې ښکاره کېدو لوڅ کړو، ما لا د سونوګرافې شیان سم کړې نه وه چې هغې راته په خندا وویل: ډاکټر صایبي که د لور زېږې دی راباندې وکړو نو هر څه چې غوارې درته اخلم یې!

د هغې په دې خبره حیرانه شوم او فکر مې وکړو چې سم مې خبره ورڅخه نه ده اورېدلې نو ځکه مې وپوښتل: د لور زېږې که د زوي؟
زما په خبري هغې وخندل او په همغه خوش اخلاقې وویل: د لور زېږې، ماشالله درې زامن لرم خاوند مې ویل یوه لور راته راوړه او نور اولادونه بس کړه.

په خندا مې وویل: لومړۍ ښځه یې چې وایې د لور زېږي راباندې وکړه، دلته چې څومره ښځې راځي تول زارۍ کوي او وایې چې د زوي زیږې وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په خبري هغې کرار وخندل او ویې ویل: ولای څه ووایم زما خپل هم هلک خوښېږي خو څه وکړم چې خاوند مې وايې لور غواړم.

نور مې څه ونه ویل که څه هم ډېر پوښتنې مې ذهن کې وه خو خاموش شوم، د سهار څخه تراوسه د دومره ښځو سره مې خبري کړې وه چې نور د یوه اضافه خبري ځای مې مغزو کې نه درلود، د هغې ښځې ماشوم هلک وو، کله چې ورته ومې ویل لږ خفه شوه خو د شکر هلک د خدای نعمت دې پر ویلو له کټ پاځېده، زه هم بیرته خپل د چوکۍ خواته لاړم او کښېناستم د بل مریض د راتلو په تمه.

درې میاشتي کېدل چې دلته مې کار کول پېل کړې وه، د هغه شپې وروسته سهار چې هرخومره فاتح ته مې وویل ماښام دې څه ویل غوښتل؟ خو فاتح راته خبره ونکړه غرمه خواته د کار څخه وخت راغلو او راته ویل یې راځه یو ځاي دې ورم! کله چې موټر کې کښېناستم نو راته کیسه یې وکړل، فاتح غوښتل خپل د مشر ورور مصور څخه ویش واخلې او تنها کور ونیسي، او دغه خبره هغه ورځ فاتح مشر کاکا ته کړې وه نو ځکه کاکا فکر مند غوندي وو، فاتح غوښتل د ویش وروسته پلار، مور او دواړه خویندي زموږ سره ژوند وکړې! فاتح راته خپل د مور د بد اخلاقیو او له دې چې عایشه ماته دومره پورته ښکته کول دلیل وویلو.

زما د خواښې دوه زامن خارج کې وه او د مشر زوی مصور ښځې زر بې بې نور نه غوښتل د خواښې او خسر سره ژوند وکړې نو ځکه یې بهانې کول او زما د خواښې سره یې کله ناکله جنګ کاوه، او زما خواښې فکر کاوه چې درې زامن خو مې د لاس لاړل او یواځې ورته فاتح پاتې وو او هغې فکر کاوه چې زه یوه نازولې او خود سر جنۍ یم او د خواښې، خسر د ساتلو نه یم نو ځکه یې غوښتل خپل وریره عایشه فاتح ته وکړې ترڅو دا وساتي! که څه هم فکر یې بیحد غلط وو خو زړه مې وراندې وسوځېده، په دې ټولنه کې د یوې ښځې حیثت که په هر مقام او رشته کې اوسیږي د پښو لاندې دې او وراندې ظلم او ستم کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه که د مور په حیث وي،د ښځې په حیث وي، د خوانېې په حیث وي، د لور په حیث وي، د خور په حیث وي، که په نور سلګونو او زرګونو رشتي او حیثیت کې اوسیږی بیا هم وربانديې ظلم کیږي. د پلار په کور که جنۍ اوسیږي ورونه او پلار یې د هغې د رضایت بغیر واده کوي، کله چې واده شي لومړۍ خو د خاوند، خوانېې، خسر، لیوره، د لیوره د ښځو منت به وړې او خدمت به یې کوي کله چې د خوانېې، خسر څخه ویش واخلي بیا خپل د ماشومانو په غټ کولو، درس ویلو، ساتلو کې خپل د زړه ویني و څښي، خپل د سر ویښتیان سپین کړې او خپل د بدن هډوکې ورته خاوري کړې کله چې اولادونه غټ شي لورګانې به د هغوي د بخت پسې واستوي او د زامنو د واده وخت چې کله راشي نو همغه اولاد چې دې د زړه په وینو لوې کړې وي همغه زوی خپل د ښځې لپاره یا هم په زر نورو بهانو خپل همدا زاړه مور او پلار لرې غورځوي، او شاته ورته ګوري هم نه. ایا دا بې انصافي نه ده؟

فاتح ویل زه مې مور، پلار او دواړه خویندي خپله ساتم خو زړه نا زړه وو لکه چې زما د ریکشن څخه په وېره کې وو، هغه هم خپل د مور پشان فکر کاوه چې شاید زه بې شرمې وکړم او انکار به وکړم، خو کله چې ما ورته دلداری ورکړل او ورته و مې ویل که ستا د مور دا ټول ضد او جنجال په همدي خاطر وو او نور زما سره په زړه کې کومه کینه او دښمني نلري زه هغه خپل په سترګو ساتم، ستا پلار زما کاکا دې او ماته د پلار حیثیت لرې، او زه به یې خپل د پلار و مور پشان وساتم. کله چې مې دا خبري فاتح ته وکړل نو هغه دومره خوشحاله شو چې سترګي د زیات خوشحالۍ څخه ځلېدل څو ځله یې زما تندی ښکل کړو او جان او قربان یې راته وویلو، او بیا د هغه کور خواته یې ویوړم چې ده اخیستي وو.

درې منزله لوي کور وو البته باید ووایم تعمیر وو نه کور، ځکه حویلې نه درلود درې پوره ودانۍ وه د هغه تعمیر لاندې منزل فاتح پوره ماته روغتون جوړ کړو! البته ځکه چې زما رشته یوازې قابلګي وه او نور د ښځو په امراضو مې سر نه خلاصیدو نو فاتح خپل د ملګري ښځه چې ډاکټره وه دلته راوړل د سر طبیبې په توګه، هغې مریضان کتل دوا یې لیکل او ما یوازې سونوګرافي او د ماشوم ولادت کاوه البته ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

او شبنم، یو څو نور انجوني هم راغلې وه چې زیاتره یې د همدي ډاکټری سپیدي خپلوان وه، ښه لایقه ډاکټره وه داسي چې په راتګ یې په یوه میاشت کې ښځې ورته په صف ودرېدل او مور ته یې د سر ګرولو وخت لا نه راکو، د همدي تعمیر په دویم پوړ کې مشر کاکا، زما خوابښې او د هغې دوه لورګاني اوسېدل! او دریم پوړ کې زه او فاتح.

که څه هم په لومړۍ میاشت زما خوابښې دا ټول کارونه زما د سر لاندي بلل او سم جنګ جهاني راسره وکړو خو کله چې غور یې وکړو او پوهه شول چې ټولو دا شرلې ده او همغه جنۍ چې دې د رنګ څخه لا بد راتلو دا ساتي، نو کرار کرار زما سر یې د صلحي لاره مخي ته ونیول، اوس هم کله ناکله چې حوصله یې تنګه شي راځې دلته زما وځنګ ته او د راغلو ښځو سره مجلس کوې دلته هم د خدای مجلسي ښځې راځې، یوه ورته خپل د انګور کیسي کوي چې ماشوم یې نه پیدا کېږي بله ورته خپل د لور کیسه کوې او څه خو ورته خپل د ژوند د بد یا ښه حال داستان بیانه وي او دا هم ورته غوړ نیسي، خلاصه چې ښه سات یې تېر دې حتا کله ناکله راځې د سونوګرافي په وخت کې زما و څنګ ته درېږي او پوښتنه کوې چې ماشوم هلک دې او که جنۍ؟

هر وخت چې ورته ووایم هلک دې نو دومره خوشحاله کېږي چې حد نلري، خو کله چې ووایم جنۍ ده نو خفه کېږي حتا په سلګونو ځله یې د هغه ښځو سره ژړلې چې ما به ورته ویل ماشوم مو جنۍ ده! هر کله چې ورته وایم ولې داسي کوې؟ نو وایې که جنۍ زیات راوړي بیا خاوند یې ورباندې بله ښځه کوي، او د دې ژوند خراب کېږي.

خپل د خوابښې د دې خبري به مطلب سم نه پوهېدم یوه ورځ مې د فاتح څخه پوښتنه وکړل او هغه راته کیسه وکړل چې زما د خوابښې مور اوه انجونۍ نرۍ ته راوړې وه او د هغې پلار د دې په مور بله ښځه کړې وه د مور بنه یې د دې د مور او خویندو سره ډېر بد چلند کاوه نو ځکه دا داسې احساس کوې که هر چا لور راوړل نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې ژوند خراب کېږي، په دې څو میاشتو کې ما خپل د خوابنې هغه څهره ولېده چې هېڅکله مې باور نه راتلو چې دې ښځې دې دومره ستونزې ګاللې وي! او باور مې هم نه راتلو چې یوه ورځ به زه دا دومره مهربانه وګورم! همدې فکرونو کې غرقه وم چې د کوټې بهر د جنجال غږ مې واورېده، په تلوار لځایه پاڅېدم او د بیرون خواته لاړم ...

یوه ښځه چې د څهرې څخه د اطرافو ښکارېده او غټ بخمل کمیس یې اچولې وو او پر زنه و تندي شنه خالونه وهلې وه په بېحد ټُنده لهجه د شبنم سره خبرې کول، په تلوار د هغوي خواته ورغلم شبنم مې د اوږې څخه ونیول او ومې پوښتل چې څه ستونزه ده؟
شبنم په غوسه د هغې اطرافي ښځې خواته وکتل او په کرکجنه لهجه چې ما عمر کې د شبنم څخه نه وه اوریدلې وې وویل: بلقیس دې ښځې ته ووایه چې د دې ځای څخه لاړه شي.

په حیرت مې د شبنم خواته وکتل هغه مې هېڅکه داسې نه وه لېدلې، د دې څخه مخکې چې زه کوم څه ووایم هغه اطرافي ښځې په جنګ کوونکې انداز وویل: ته به بد وکړې چې ما د دې ځاې څخه وباسې، ستا پلار ما د دې ځاې څخه نشې ویستلې، ته صبر زه خپل زوی ته راغږ کړم ترڅو ستا فح** کار دروکړی..

دا ځل مې په خلاصه خوله د هغه ښځې خواته وکتل چې په تلوار د دباندی خواته روانه شوه، د شبنم خواته مې وکتل او د دې څخه مخکې چې زه کوم څه ووایم هغې په غوسه وویل: کرکه لرم له داسې خود پسند، مغرور خلکو څخه، ماته یې داسې راکتل بلقیس لکه زه چې نوکره یم، ژر تر ژره دا ددې ځاې څخه وباسـ..
د شبنم خبره لا نه وه پوره شوي چې هغه بوډی ښځې یو سړی د لاس څخه نیولې دننه راوړو ما په تلوار خپل ټیکری پر مخ کش کړو او هغه ښځې ته مې وویل: خاله جانې دلته زنانه ځاې دې ولې مو نر رانویست؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا مې هغه سړی ته چې د سر وشکلک څخه طالب ښکاریده او کلاشنکوف یې هم پر اوږه وو مخ واړو، د هغه په داسی ځیر،ځیر کتو وډاره شوم او په لړزانده غږ مې وویل: وروره دا زنانه ځاې دی بهر لاړشې.
د هغه د کوم ځواب راکولو مخکې هغه اطرافی بوډې ښځې ما ته خوله ونیول او داسی بی ادبانه لهجه یې راسره وکړل چې یوازی مې ورته کتلې شو بغیر د یو لفظ ویلو څخه، هغې موږ ټول له الف څخه نیولې تر یا ټول موجوده پرسونل ته یې بد لمنۍ وویل بیا یې خپل زوی موږ ته مخ ته او شاته کړو او ویې ویل چې دا طالب دې یا زما انګور وګوری چې څه ستونزه لرې؟ یا دا ټول روغتون مو په سر در خراب کوو.

د هغې په خبره تازه مې د دوي دواړو مور او زوی شاته په یو ۱۵/۱۶ کلنۍ جنۍ نظر ولګیده چې ښکلی حجاب یې اچولې و او د ویری له لاسه لړزیده.

شبنم- که موږ ناپاکي او بد لمنۍ یو نو تاسو بد نه کوي چې خپل انګور مو دلته راوړې؟
د شبنم ځواب همغه طالب سړی په غوسه ناک لهجه ورکړو او ویې ویل: خوله دې بنده کوه، پوهېږی که خبر ورکړم دلته تاسو داسی کار کوي نو څه حشر به مو وې؟
ما شاوخوا راغلو ښځو ته کتل چې په ویرې، وېرې موږ خواته راکتل، شبنم غوښتل د هغه ځواب ورکړی چې د شالخوا مې د مشر کاکا غږ واوریده چې په بیحد کلک لهجه یې په هغه سړی غږ کړو:

مشر کاکا- هلک دیخوا راشه، هلته زنانه دي، مریضان دي.
د کاکا پر غږ موږ ټولو د هغه خوا ته وروکتل چې کاکا په کراره او نرمه لهجه سړی د دباندې خواته روان کړو، او هغه هم په تروش تندی د تلو لاره ونیول خو د وتلو مخکې وویل چې زما ښځه وګوري چې څه مشکل لرې کنه زه مو چاره کوم، د هغه په خبره د کاکا تندی تروش شو خو بغیر د څه ویلو یې یوازي د بهر تلو وویل، کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې سرې ووت نو مشر کاکا په همغه تروش تندی هغه بوډۍ ښځه مخاطب کړل او ورته وې ویل:

مشر کاکا- دا یو شخصي ملک او یو شخصي روغتون دې! او بل دا چې زما اینګور ستاسو نوکره نه ده چې تاسو داسې وربانديې چغې وهې، که ستا مریض د مرګ حال کې هم اوسیږی که دا ووایی زه یې نه ګورم نو تاسو حق نلرې وربانديې چغي ووهې، که خپل د زوی په یو کلاشنکوف او دا چې طالب دی نازیږی او موږ وربانديې ګواښه وی، نو موږ هم سرونه د لوټې د لاندی څخه نه دې راپورته کړی، داسې کسان په طالبانو کې پیژنم چې په یوه زنګ وهلو ستا دا زوی سره ده هغه کلاشینکوف داسې درته په کور کېنوي چې خپل پوهه شې د محمود خان الکوزي سر ډغرې وهل پاي یې څه ده!

د مشر کاکا په خبرو بوډۍ ښځه خو لرې زه لا و ډاره شوم، مشر کاکا دومره په کلک او ګواښونکې انداز باندی دا خبرې وکړل چې د بوډۍ ښځې خوله یې بنده کړه. د بوډۍ ښځې وروسته کاکا زما او د شبنم خواته مخ کړو او په نرمه لهجه یې وویل: تاسو هم یاد کې ساتې چې تاسو درس ویلې ترڅو همداسې مریض او احتیاج خلکو سره مرسته وکړې، نو د دوي جاهلیت ته مګوري او د خدای او انسانیت له مخې ورسره مرسته وکړې.

کاکا دا خبرې وکړل او د بیرون خواته روان شو، د هغه په تلو بوډۍ ښځه بغیر د څه ویلو ولاړه وه او موږ خواته یې راکتل، ما بیا د هغې د انګور خواته کتل او دا فکر مې کاوه چې ایا د رښتیا دا ماشومه جنۍ د هغه سړی ښځه ده؟
د شبنم په غږ مې د هغې خواته وکتل:
شبنم- د همدې جاهلانو له لاسه خو زموږ دا حشر دي.
بیا یې د بوډۍ ښځې خواته وکتل او لا په طغنه لرونکې انداز وویل: او اوس دلته راغلې او زړه یې غواړې چې موږ د دوي نسل هم ورته وساتو؟ زه خو وایم خدای ستاسو نسل د ریښې څخه برباد کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حیرت مې خپل شونډه وچیچل او د دې څخه مخکې چې بیا کوم جنجال جوړ نشې په غوسه مې د شبنم لاس چونډې کړو او ومې ویل: بس کړه وه جنۍ، کاکا رښتیا وایې زموږ دنده دا ده چې د خلکو مرسته وکړو، نه دا چې دین، مذهب، قوم او نژدا ته وګور زموږ دنده د انسانیت ساتنه بغیر د کوم تعصب څخه ده او بس، که ته داسې خبري وکړې نو ستا او د یو جاهل انسان فرق په څه کېدي؟

زما په خبرو شبنم تندی تروش کړو او په غوسه زما د څنګ څخه لرې شوه او همغه حال کې وویل: د دې ټولو خبرو با وجود زه ولاکه لاس لا ورته ووهم علاج کول خو لرې، تا به لیاده وتې وي خو زما یاد کېدي همدوي جاهلانو پر موږ انسټیوټ بند کړو، تعلیم یې بند کړو، او اوس خپل ښځه یې وماته راوستوي چې وګورم څه ستونزه لرې؟ ولاکه یې وګورم، ولې نه ورې مولا ته؟ هسې هم د دوي هر کار خو مولا ورته کوي ماشوم دې هم مولا ورباندې راوړې او علاج دې هم مولا ورته وکړې، او هوو هسې هم زه خو بد لمنه او ناپاکه یم.

بد بد مې وروکتل چې هغې هم په مقابل کې تندی راته تروش کړو او کوټې ته ننوته، بغیر د څه ویلو مې د بوډې ښځې خواته وکتل چې د کاکا ګواښونو سم وېره ولې وه.

– څه ستونزه لرې د څه لپاره راغلې یاست؟

بوډې ښځې په تروش تندی وویل: اینګور مې راویستي هم وګوري چې ماشوم یې څه دی؟ او هم وګورې چې څه مرګ لرې چې هره ورځ زموږ غوږونه یې راخوړلې او وایې درد لرم.

بغیر د بل کوم خبري روانه شوم او جنۍ ته مې هم وویل چې راپسې شې، د سونوګرافې کټ خواته لاړم بوډې ښځه هم زموږ پسې وه، څه مې ورته ونه ویل او جنۍ ته چې خپل حجاب یې کلک موټ کې نیولې و وروکتل او کرار مې ورته وویل: ګرانۍ په کټ څمله او خپل نس لوڅ کړه.

زما په خبري جنۍ په وېري او وحشت راوکتل خو هغه بوډۍ ښځې چې خواښه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېدل په بد خلقۍ د کټ خواته ټیله کړل او ویې ویل: شابه ژر کوه چې معلوم شي څه مرګ د دې؟ چې ژر تر ژره د دې مردار ځای څخه لاړشو.

جنۍ په لړزانده ګامونو د کټ خواته راغله او خپل په هغه کوچني لاسونو یې کمیس لږ پورته کړو، په حیرت مې نس ته وکتل او ومې پوښتل: د څو میاشتو دې ماشوم دی؟

ما پوښتنه د جنۍ څخه کړې وه خو ځواب یې خواښې راکړو: ولاکه پس مرګه د پنځه شپږ میاشتو به وې.

د هغې په خبره حیرت مې لا زیات شو، نه ښکاریده چې د پنځه شپږ میاشتو ماشوم اوسیږی نس یې بیحد کوچني وو، بغیر د نور څه ویلو مې سونوګرافي پیل کړل خو جنسیت صحیح نه ښکارېده، دومره راته ښکاریدل او پوهېدم چې جنین بیحد کمزوري دې او جنۍ هم بیحد کم خونه وه او جنین ماشوم په زوره ژوندي پاتی، دا ټول خبري مي خواښې ته وکړل او ورته ومې ویل: صحیح وساتي کنه امکان لرې ماشوم د زیات کمزورتیا څخه ضایع او نقصان شي.
خو هغه بوډې ښځې بغیر له دې چې زما خبرو ته کوم غوږ ونیسې یوازی ویل یې ماشوم هلک دی؟ ماشوم هلک دی؟ دومره یې وویل چې زه غوسه شوم او په ټُنده لهجه مې ورته وویل: نه معلومیږی.

جنۍ مې د ډاکتر سپیدي خواته ویوړل ترڅو یو نظر ورباندی واچوي، ډاکټر سپیده چې دا نیم ساعت بغیر د څه ویلو زموږ خواته راکتل، جنۍ معاینه کړل او نسخه یې د خواښې خواته ونیول ترڅو دوا راوړې، خواښې غوښتل جنۍ هم لځان سره ویسي خو ما وویل دوا راوړه ترڅو موږ وګور صحیح ده او کنه بیا انکور مو ویسي، زما په خبری بوډې ښځې په تروش تندی سر وښوراوه او د کوټې څخه ووتل، ما خپل د چوکۍ خواته اشاره وکړل او جنۍ ته مې وویل: ګرانۍ ترڅو چې خواښې دې راځې هلته کینه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خپل بیا د ډاکټري خواته ورغلم ترڅو راته ووايې چې جنۍ خو کوم بل خاص ستونزه نلرې؟

ډاکټر سپیده- جنۍ او ماشوم بیحد کمزوري دي او باید ووایم چې ماشوم د مور نس کې سوءتغذیه شوي، یو څاڅکي وینه د مور په رګونو کې نشته او بېحد زیات امکان لري که مور سم تقویت نشې ماشوم د نهه میاشتو مخکې بې وخت نړۍ ته راشې، او هو لړ میکروب هم لرې او دا دردونه یې د میکرول له سبب دې.

مورې دواړه همدې خبرو کې وو چې د درد څخه ډک یو اواز مې تر غوږ شو چې ورو، ورو یې زمزمه کول:

غړ مې حرام دې مخ مې کافر دې.
وطن دوزخ دې او ملا رهبر دې.
ادکې مورې اوربل مې پټ کړه.
ایمان لړزېږي دین ته خطر دې.

په حیرت مې شاته وکتل چې ګورم همغه وړه جنۍ دغه زمزمه کوې او خپل په نس لاس تېره وې، لکه دا زمزمه چې خپل ماشوم ته کول؟ زما د نظر په لېدو هغې په ژړغوني غږ وویل: ډاکتر صايبې که ماشوم جنۍ وې ته وخدای داسې دوا راکړې چې نس کې مې مړه شې او دې بدبختۍ نړۍ ته رانشې، ترڅو زما پشان بدبخت شې ...

***

لګیا وم د وریژو لپاره مې رومې مېده کول خو ټول فکر او ذکر مې د یو ساعت مخکې صحنو او خبرو کې وو، هغه کوچنې جنۍ مې یاد ته راتلل د هغې خبرې د هغې هغه دردونکې زمزمه، د هغې اوښکې او نامیدې، هغې راته په یوه دقه کې خپل د ژوند غمجن او دردونکې انځور په څو لفظونو کې بیان کړو. ویل یې مور مې مړه شول پلار مې بله ښځه وکړل او زه یې خپل د نوي ښځې ورور ته چې د لومړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې ښځه يې نارينه هلک نه کېدو په ۹ لک افغانۍ ورکړم، هغوي راباندي ډېر ظلم کوي، او دا مې د واده اتمه میاشته ده چې ماشوم لرم او خواښې مې راته ويلې که جنۍ دی راوړل له کور دې شړو او د پلار ښځه دې هم خپل پيسې اخلو.

هغې ويل زما مېړه طالب نه دې او د طالبانو په راتګ يو کلاشنکوف يې راخيستي او ځان طالب، طالب کوی. د هغې دا خبره بغير د اګر او مګر ښځه زړه ته و وليده، ما دا درې کالو کې طالبان څه ناڅه لېدلې وه او پوهېدم چې څنګه اخلاق او رفتار لرې، منم چې هغوي تند مزاج او بد اخلاق به و اوسېږی خو داسي بيغرت او داسي سپين سترګي هېڅکله نه شې کېدلې چی يو زنانه ځای ته ننوځې او يو جنۍ وګواښه وی!

ما د انستېويټ بند کولو په ورځ هغوي ليدلې وه چې ځېنې انجونو هغوي ته مخامخ ښيراوي کول، بد رد يې ويل او هغوي په ځواب کې يوازی سرونه ښکته اچولی وه او ويل يې خويندو خدی مهربان دی. اوس مې سر خلاص شو چې ولې هغه بوډۍ ښځه د کاکا په ګواښه ولو تر هغه حده و وېرېدله! لکه چې کاکا پوي شوي وو چې هغه سړی طالب نه دې؟ نو ځکه داسی و ګواښه ول؟
اصلاً هغه جنۍ د څه لپاره هغه غمجن بيتونه لځان سره ويل؟ دومره غمجن چې

تراوسه زما دماغو کې انګازی کول"
غړ مې حرام دې مخ مې کافر دې.
وطن دوزخ دې او ملا رهبر دې.
ادکي موري اوربل مې پټ کړه.
ايمان لرزېږي دين ته خطر دې."

د دې بيتونو زيات مقصد طالبانو ته وو؟ نو هغې خو ويل زما خاوند طالب نه دې او هسې د طالبانو چلونه کوې؟ نو ولې بيا هغې له طالبانو څخه دومره بد راتلل؟ ذهن کې مې يو وخت کې زر رقم سوچونه راغلل، شايد دې درس ويلو او ځکه چې طالبانوورباندې ښوونځي بند کړو نو د دې پلار به دا دغه سړي ته ورکړی وې نو ځکه يې بد راتلل د هغوي څخه؟ بيا مې ويل شايد په دې خاطر يې بد راځې چې د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاوند يې خپل په ليکه کې نيولې؟ خو خلاصه دومره عجيب غريب فکرونه مې ذهن ته راغلل چې بيخی د کور د دروازی د خلاصيدو او د فاتح راتګ ته مې پام نشو.

کله چې ناڅاپه د شالخوا هغه خپل غيږې خواته کش کړم نو د وېرې څخه مې چغه له خولې ووت خو ډير ژر د هغه د عطر په بوي چې زما د پوزی لاندی وپېچل شو نو بغير د کوم مقاومت څخه لا مې خپل ځان د هغه غيږ کې ځاې پر ځای کړو چې فاتح په خندانه لهجه زما د غوږ څنګ ته وويل: په کوم فکرونه کې ډوبه وې زما ښکلې ملکي؟

د هغه په خندانه او خوشحاله لهجه زما پر شونډو هم مسکا راغله او په شيطنت مې وويل: لګيا يم غوښه درته پخه وم، فکر مه کوه چې خبره نه يم هغه ورځ تللې وې اوخپل مور ته دې درې منه اوښکي توي کړې وه چې زما ښځه راته وريژې او غوښه نه شې پخه ولې!

زما په خبرې هغه په تلوار زما مخ خپل و خواته وګرځو او په حيرانه لهجه يې وپوښتل: کله؟ کوم وخت؟ پخدای که ما داسې خبره کړې وې.
د هغه د داسې انديښمن لهجې په اورېدو مې په شيطنت وخندل، چې هغه زما خندانه څهرې ته پام شو او پوي شو چې ټوکې مې ورسره وکړل نو وريځې پورته کړل او ويې ويل: زما سره شيطنت کوي ميرمنې؟
د هغه په دې خبره مې لا په لوړ غږ وخندل چې هغه وويل: ګوره زما سره شيطنت کول اخر ښه پايله نلرې.

زړه مې غوښت ورسره شيطنت وکړم نو ځکه په ناز مې وويل: که وکړم بيا؟
زما په خبرې هغه نور هم د ځانته خواته نږدې کړم او زما پشان په شيطانه لهجه يې وويل: هغه وخت نو د ډوډۍ لځايه به تا وخورم چې نور داسې شيطنت ونکړې.
کرار مې په سينه وواهه او ومې ويل: بې شرم، ته له کوم وخت څخه داسې سپين سترګې شوې يې؟ همدا څلور مياشتې مخکې زما خواته دې کتل لا نه او اوس خبرو ته دې ګوره؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په خبرو هغه په لوړ غږ وخندل او ویې ویل: مه یې رایاده وه چې تراوسه مې زړه درد کوي.

— ولې؟

فاتح- اخ یوازې کور ته مې ویورلې هغه هم یو وار نه بلکي دوه واره! نه کوم څوک وو؟ نه کوم نامحرمه وي راته، نه کوم بل خاص ستونزه وه او ما د دې لځایه چې دا انارې شونډې دې ښکل کړم ناست وم جنګ مې درسره کاوه! زه څومره بیعقل وم.
د هغه په دې خبره هم د شرم تکه سره شوم او هم مې خندا راغله، چې هغه ناڅاپه ښکل کړم، دومره ناڅاپه چې بې اختیاره مې "وې" کړل او فاتح په لوړ غږ وخندل، د هغه خندا ته مې وکتل او دې خبرې ته مې فکر وکړو چې که چیرته خدای نکرده زه د هغه جنۍ په شرایطو کې وایې ما څه کول؟ خپل څواب مې خپله ځانته ورکړو ما بغیر له کوم شک او تردید څخه ځان واژه!

اوس پوهه شوم چې ولې ټول ماته وایې نازولې؟ زه وم نازولې ما ټول عمر کې یو منت نه وو خوړلې یو کلک خبره مې نه وه اوریدلې هر وخت هر فرمایش مې چې کړې وو پر ځای شوي وو، که هغه مې پر پلار کړې و که په ورونو یا که په فاتح!
فاتح خو بیچاره لاس په نامه ولاړ وو چې زه یو شې ووایم او هغه په سترګو راته ووایې، زړه مې غوښت هغه جنۍ سره مرسته وکړم د هغې شرایط راته خپل د هغه منفي وختونه یادونه کول او د زړه له کومې مې غوښتل ورسره مرسته وکړم په هر ډول چې کېږي، هغه ماشومه وه او هغې ماشومي بل ماشوم درلود!

دا نړۍ څومره ظالمانه ده یو پلار څنګ دومره لوې ظلم خپل د لور خپل د زړه د ټوټې په حق کې کولې شې؟ په همدې ګډوډ فکرونو کې مې ډوډۍ تیاره کړل سرخان مې هوار کړو او پتمه شوم ترڅو فاتح خپل د ماښام مونځ خلاص کړې کله چې سلام یې وګرځه وو او لاسونه یې دعا ته پورته کړل نو بې اختیاره مې ورته وویل: یو چا حق کې دعا کوي که درته ووایم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په خبره فاتح راوکتل او په کراره يې پوښتنه وکړل د چا؟ او ما ورته د هغه جنۍ يادونه وکړه فاتح بغير د بل خبرې کولو سر وښوراوه، د دعا کولو وروسته جای نماز يې راټول کړو او زما خواته راغلو زه د هغه مخامخ ناسته وم چې هغه په تروش تندی وویل: دا یواځې منزل مې د دې لپاره واخيست چې د ډوډۍ خوړلو وخت کې زما څنګ ته کينې نه زما څخه لرې.

بغير د څه ويلو په مسکا باندی پاڅيدم او څنګ ته يې کښېناستم، فاتح داسې حال کې چې يوه ګوله خپل خوړل او يوه ګوله يې ماته راکول خبرو، خبرو کې د هغه جنۍ او هغه سړی او د کاکا او خلاصه د نن ورځي زما د ټول کړي کارونو معلومات راڅخه واخيست کله چې د جنۍ او د هغې په نس د ماشوم خبره مې ورته وکړل، نو تندی تروش کړو او کرار يې وويل: موږ دې نړۍ کې د ټولو ژوند نشو سم کولې هر کس خپل د ژوند مسئول دي، ته د هغه جنۍ حق کې د دعا کولو بغير نور هېڅ کار نشې کولې.

— خو د هغې حق کې بې انصافي روانه ده.
فاتح- هـــې! زما خوږي دا نړۍ بيا چيرته با انصافه او مهربانه ده؟ د دې جنۍ په حال به شکر وباسي حدقل دومره کس خو لرې چې تر يو ډاکتره يې ورسوي او که نه وي خپل د ماشوم راوړلو لپاره يو دوا خو ورباندی وکړي. تا جامعه نه ده لېدلې نه يې خبره بيرون له دې کور څخه څه خبري روانې دي؟ خلک خپل ماشومان سر عام خرڅه وي ديوه ګوله ډوډۍ لپاره، ځوانې انجونې د يو ګوله ډوډۍ لپاره د سهار څخه تر بيګا په سړکونو باندې هګې او قلمونه خرڅه وي، دا نړۍ هېڅ ځاې با انصافه نه ده چې ته واې د دې جنۍ په حق کې بې انصافې شوې.

د فاتح په خبرو په زړه کې مې وېره خپره شوه او ځان مې د هغه خواته نږدې کړو، هغه هم پوې شو نو ځکه خپل غښتلې لاسونه يې زما شاوخوا راچاپير کړل او داسې حال کې چې زما د سر ويښتيان يې ښکل کول کرار يې وويل: ترڅو چې زه ژوندې يم د هېڅ شې څخه مه وېرېږه بلقيس!

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو شېبې بغیر د څه ویلو د هغه غېږ کې وم او د هغه جنۍ په یاد راوړلو مې سترګې د اوښکو څخه نمجني کول چې د فاتح کرار غږ مې واوریده چې ویې ویل:

د غاړې تاویزونه کومې څاه ته واچوه
دا ټولې اندېښنې او ګیلې شاته واچوه

اتڼ ته ورته مخکې شه، دا مړۀ زړونه ژوندي کړه
اوږده اوږده لاسونه دې دریا ته واچوه

ما ولې د یوسف غوندې په نۀ جرم رانیسې
عزیزه! ځنځیرونه زُلیخا ته واچوه

تۀ وخانده چې څنګه د تقوا پولې نړېږي
اورونه په دې سپینه خولۀ دنیا ته واچوه

راځه چې نن د زړۀ حال له یو بل سره شریک کړو
دا نورې کیسې ټولې یوې خوا ته واچوه

تقدیر چې څۀ کوي "جانانه" بس هغه به کېږي
د غم پاڼې ټوټه ټوټه هوا ته واچوه ...

په خندا مې مخ وروګرځه وو چې هغه په شیطانه لهجه وویل: امممم شاعر نه وم چې هغه هم ستا د مینې په خاطر شوم نور نو څه غواړې خوږې؟
په خندا مې وویل:

هر چه به جز خیالِ او
قصد حریمِ دل کند

در نگشایمش به رو
از درِ دل، برانم

(c) ketabton.com: The Digital Library

#مولانا

فاتح- امممم مطلب پښتو شعرونه ګوزاره نکوي او باید فارسي هم زده کړم؟
بیا یې کرار وخندل او داسې حال کې چې زه یې خپل غیږه کې کلک نیولم ویې ویل: زموږ خلک یو لفظ کوي وایې: دومره چې پر لیلا ولاړل دا یې دې د لیلا پر بنګړو لاړشې، نو ما چې دومره صبر تاته وکړو یو څه به ستا د خوښې اشعارو په زده کولو کې وکړم، هسې ګوره زه هم د فرهاد څخه په کمه نه یم که هغه خپل د مینې په خاطر غر کیندې شې نو زه خو به د اوبو څښلو پشان دا فارسي شعرونه زده کړم.

د هغه په دی خبرو په لوړ غږ مې وخندل او ومې ویل: هو، هو ته یې کولې شې.
د دې څخه مخکې چې پرخود شم د هغه شونډي زما پر تندی ولګیدل او په خمار لهجه وویل: شک مه کوه چې کولې شم، مګر هغه مشهور خبره دې نه دې اورېدلې چې وایي: د هر کامیاب نارینه د کامیابي شاته د یو ښځي شتون دې، نو ستا شتون که اوسیږي شاعري خو کوم عدد نه دې زما د زړه سره، زه به ستا په شتون کې د نړۍ هر ناممکن کار ممکن کړم، ته یوازي راسره څنګ کې اوسیږي بلقیس او تماشا کوه ...!

زما غږ حرام حرام ناول پای.
لیکوال: خواجه زی.

د داسي نور ښایسته ناولونو د ویلو لپاره زموږ د ټلګرام چینل ته راشي دا هم زموږ د چینل لینک: https://t.me/pashtoonovels0
دا هم زما شخصی ایډی: @shuhab09
او دا هم زموږ د یوتیوب چینل لینک دلته غږیز ناولونه نشر کو..
چینل لینک: http://www.youtube.com/@PashtooNovls09
دا هم د مدیر د جمیل آدرس:shuhabkhan795@gmail.com
دا هم د خواجه زی صیب د فسبوک ایډی:
https://www.facebook.com/profile.php?id=61572668542014

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما کتابونه اوس تاسو د کتابتون څخه هم ترلاسه کولې شې ملګرو.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library